

Az egyházi becsülete

1947. márc. 28 - ápr. 10.

MS_n

A z e g y h á z b e l ü l r ő l .

Most egy fordulóponthoz jutottunk, egy új tárgy következik. A példánkat leírhatjuk most. Ha van valakinek valami különösebb programja, hogy milyen könyvvel foglalkozunk, tegye megmondani. Ajánlom, hogy foglalkozunk az egyházzal, az efésusi levél alapján. "AZ EGYHÁZ BELÜL" című, az alkalmas az újtestamentumban három levél: a filippi, kolossé, és az efésusi. Ezek közül a filippivel foglalkozunk, a most írtvezik az efésusi.

Ap. Csel. 19:1-40.

A felsőbb tartományok alatt Készítésnek nem egészen a tengerpart-hoz közel első tartományait értjük. Ezeket Pál apostol a második misziói utján megjárta és ide ezek a galatákkal való találkozás is. Ekkor a galatáknak írtott levelet is ebben az időtájrán szereste. Aként ezeken a tartományokon, méggyözer találkozt velük, méggyözer írtotta, beszélt a Szent. Azután eljutott Készítés nyugati partjára, közel Efészusa, Klétausba. Nem utazott milyen a tenger felébe, hanem egyszerűen ment át és csak Klétausban illedett meg. Amikor Pál apostol hamarára visszatér Jeruzsálmába, hogy Jeruzsálmában az efésusi vénekkel találkoznai akar, akkor is Klétausba szállt meg és odahívta ezeket a véneket.

Efésus valójában világjáró volt, olyanféle lakossággal, mint pl. Budapest, lakossága, amelyet nem lehet megvárni mondani, annyiféle ember él ott. Ezek az ilyen nagy városokban, hogy a nemzeti jellege a nagy városoknak megváltozik, egy általános kompozitum szint kaptak és így akár-hová megfűt al, hasonló állapotokat találunk. Nagyvárosi levegőt nyer egy ilyen hely, mint Efésus is volt. Ezek ilyen nagy város volt Antiochia ahonnan a kereszténység kiindult. A harmadik korszak, ahol megelődés a misziói terület, és hasonló volt Péter a római világjáróval is egy legnagyobb város között. Most tehát Efésusba érkeztek Pállal együtt. Pál néhány tanítványt és kéri tőlük: Vettek-e Szentleket? De azok nem is tudták, hogy van-e Szentleket. Miben keresztelkedtetek tehát meg, mibe merítettetek. A János keresztiségbe. /Bármilyen kereszténység. / Ezek tanítványok voltak, Pál rájuk akadt. Iten úgy vezetete az apostol, hogy amikor Efésusba megérkezett, megtalálta ezeket a tanítványokat. Van isteni vezetés és sokszor tapasztaljuk, hogy egy Isteni csodálat gondviselés vezet a lépéseinket. Sokszor megtörtént évszám, hogy valami okból már utat és időt válasszunk és azan az után, amilyen talán nem volt különösebb dolgon, találkoztunk valakivel, akire szükségünk volt, vagy talán akinek része volt nekünk. Az is ugyanabban az időben jött vagy ment arra, amikor nekem is mennem kellett. Tehát ilyen eset van az ember életében. Van isteni vezetés. És így történt, hogy amikor Pál Efésusba megérkezett, ezekkel a tanítványokkal találkozt. Ezeknek szükség volt Pálra. Ők komolyan keresték az Istent, meg is találták. Keresztelő János híre elérkezett Efésusba is, annak különböző útja lehetett, de Jeruzsálmából ment a híre oda. A nagy zsidó ünnepekben, nagyváros, plunkákkal feljártak zsidók, messze Jeruzsálmába, mindenki vágyott oda, díszetot mutatni be az Istennek, még a pogányok is. Később királyi asszony kamrája, neki is volt egy csodálatos találkozás Pállel, az evangélistával. Ilyen Jeruzsálmában ment zsidók vitték el keresztelő János híre. Kimentek Bet-habarás és ott hallották az igazságot, megtértek és be is merítették a Jeruzsálmába. Úgy történt viszont hányukba. Ezek voltak el és keresztáltak azok az esküket. Bizonyára hallottak a német el Jánosról is, ők annál maradtak, amit keresztelő János hirdett nekik, ezek tehát János-tanítványok voltak. Ezekkel akadt az apostol Szász. Kérni: Kaprások-e Szentleket? Ebből meg Hall látnak, hogy a megtérés, a hívés levés, a hinni kezdés még nem az az állapot, amelybe az embernek maradnia kell, hanem egy újabb állomás, lépés a keresztény ember életében az isteni Szász-lel való megtérés. Eről a tárgyról 30-40 évvel ezelőtt igen sok beszétek a keresztények Amerikában, Angliában, Skóciában, Norvégia-ban, ezeken a helyeken könyvek jelentek meg, Sári könyve, amely a bibliai tanulmányról szól, a másik könyv a szent Szász-lel kapcsolatban. Igen sok az az eszt arról, hogy nekünk be kell teljeseznünk az isteni Szász-lel. És a kérdése háttérbe eszult. Megoldatlan kérdések előtt állunk, mert nem tisztázott, hogy a megtérés után az ember eljuthat-e egy más

Ha az ember Istentől kéri az Ő szent Szellemt, ezzel engedelmeskedett az Istennek. Ha azt kérem, Isten tölts be a te légyeddel, mert így magam hazárdhatatlan vagyok, ezzel az ember odáigitotta magát Istennek, ez az engedelmeskedés. Az engedelmeskedés alatt nem azt kell érteni, hogy az ember megtartotta a tiszperancoolatot, hanem azt, hogy az ember elhagyja a saját útját, és ott Isten tartassa meg a tiszperancoolatot, ez az engedelmeskedés, ez a megtérés. A szent Szellemanak az egyik neve: parapolton-vigasztaló, segítő. Valaki, aki mindig hívható, tehát bármikor kérem az Istent, ott van a Szelleme és mellem áll. A fordítás tehát nem találo.

6.v. Rágtán, erővel kitöltötték rájuk Isten Szelleme, ezzel indult meg az érzési munka. Szinte idegeneszedt, mert mi nem így szoktunk indulni, valahogy megengedgenit bennünk és azt eszteti, hogy mi hitetlenek vagyunk, vagy hasonlítunk azokhoz az érzésiazkhoz, akik nem tudták, hogy szent Szelleme van a világon.

7.v. Ezek a tanítványok azidő emberek voltak. Szekkel való találkozás után bement a szinagóga és nyíltan szólta az "őt, bétáran. Egy szólhatta, hogy egész nyíltan megmondhatta az embereknek, ami a szívén volt. *Kétségbeesés* Kényv, szabad volt az ut a szívukhoz.

8.v. Nem hívónak a hitetlenek, nem engedelmeskedtek. Az engedelmeskedés hirdettetett Iádnak szél, az Isten - evangéliumának, tehát nem a prédikátornak. Úgy történik, hogy ahol az evangéliumot hirdetik, mindenki hallhatja, egyszerűen csak úgy érik egyesek, hogy nekem az kelletlen, kényelmetlen, gondolkodnak, bezárkóznak, és ahinck a szívbe beszérik, a szentírás egy monda, megkényeszedtek, valami vastag kövérség ülepedik a szívbe, mint a veszélyigazgató szobája, hogy a veszélyigazgató ur Isten szavával szemben hívja a kárpitot és bekárpitostolja a szívbe ajtaját, hogy oda be ne menjen a hívő sző, hanem az el legyen zárva mindentől. Így történt ifjúkorban, megkényeszedtek a szívok és nyíltan engedetlenekké lettek.

9/b. Elkezdik rágalmazni az evangéliumot, mindentől tálnak valami dolgot, amiben megbotránkosznak. Ekor beáll a nagy szakadás, apostoliasialakadást jelent, ez történt ifjúkorban is, amikor a zsidók az evangéliummal szembeálltak, Pál otthagyta őket és elment Sirannus iskolájába. Neve nem volt valami demokrata, azt jelenti kényv, de ez volt a neve. A volt iskolája, tehát tanítómester volt, ez is Pál környezetébe került és felajánlotta az iskoláját, hogy jöjjen oda Pál és tanítsen, estenként Pálnak állott a rendelkezésére. Ehhez adta Isten a módot, hogy amikor azidőktől távozni kénytelen, legyen hely, ahol hirdetheti az Igét, átszent a pogányokhoz. Amthé- nében is ez a sajátos dolog történt. Hereában történt csak, hogy nem ment át a pogányokhoz.

10.v. Ez az Ázsia kisázsia délnyugati csucájt összerfoglalta egy római provinciába és ennek a provinciának a neve Ázsia. Ez a neve Ázsia, ez régi bibliai szó és királyi trónt jelent. Észbőb azután ugyanennek a névnek ugyanolyan jelentése volt az Ázsia szónak, mint ennek a szónak Levante, ez az ország volt, hanem táj, a keleti földeket nevezték így, ilyen jelentése volt Ázsia-nak, tehát a Levante szó őe volt Ázsia. Észbőb annak a világrésnek kultúrájánál foglalták le, ami Európától keletre fekszik. Akkor amikor a Cselvedetek könyvének az eseményei történtek, Ázsia alatt egy római tartományt kell érteni, az akkori Iádnak a Levantéját. Partjain yepok, eonok, dörök voltak. Különbös partvidékeket foglaltak el a görögök ez volt az óhaszaja a hellén népeknek, mert innen mentek át a későbbi görögországra és innen mentek át még későbbi nagy tartományba, grecia magna / Sicília / Efézus is erre a partokra szent. Később a tartományba voltak belefoglalva a régi népek, amelyek azelőtt önálló országokban éltek, hatalmas birodalmakat alkottak, mint a frigek. Azután ezeket a birodalmakat megdőlítették, a népek más népek foglaltak, a vidéket a persek, őket a macedonok, után a rómaiak foglalták el. Nép népet váltott, míg a cidek beszékvéscölödött és alakosság egyé nélkül össze. Ent a tartományt nevezték Ázsia-nak.

Mi egytől kezdve azután két esztendőig hirdette itt az Ige. Szűzben és a környéken, a városban, mintirában és a többi városokban, amelyeket a jelenések könyvében megtalálunk. Amikor Pál elment erről a vidékről, Isten megadokodik utódra, és János apostol, ugyhoz, az Isten végül itt tölti az és működésének színhelye Szűz és innen megy át a szomszédos kisebb szigetre, Patmos szigetre, valaminek az emlékeztetésére meg, ahol akkoriban nem igen laktak és látta a csodálatos látomást.

Mi innen kirándulást tesz a szomszéd városokba, az Ige terjed szét. Nagy kerectyén szűrés támad és ebben a nagy kerectyén szűrésben megindul egy látható élet és az Ige nyugodtan folyik mindaddig, amíg olyan hullámot ver a kerectyéniség, hogy a pogányok megalkadják.

11. v. - től. Az Isten szelleme ilyen nagy hatalommal működött. Lészen a szűrés, az emberek körül fejtata és, a szűréség ebben az időben már szűrésé-
gőst és beszékvéredtek a porányokkal, istentelenekkel, pogányok vallá-
sok szertartásával. Ugyneveztek ezeket, amelyek márt kört alkottak, hogy
miserionok. A szűrés is beleavatkozott ebbe a titokba. Egy görög filozó-
fia rendszerben, neoplatizmus. És nemcsak elméleti volt, hanem gyakorlati is és itt összekötötték kerectyék alvilági szellemekkel, megidéztek
ezeket és ilyen egymás közötti gyűléseken, szűrészekon szűrésiek voltak.
ezeket megimarták a szűrés és ők is keztek ürdögöt szűrés, és tehát a szűrés
szűrés a pogányokkal való keveredése volt, amikor hallottak egy Jézus nevű
szűrésről, akkor kezdtek idézni Jézust is és azt mondták, Jézus nevében
parancsoljuk nekik, menj ki, ezek nem voltak kerectyének, és ebből láthatjuk,
hogy Jézus nevét olyanok is segítségül hívhatják, akiknek semmi köztük
Jézusnak nincs, akik teljesen ellenszegen állnak, vele szemben, ellenszegen
állnak, mert azokkal a kerectyéniséggel szemben. Ahhoz, hogy Jézusnak igaz-
ságának, segítségül hívják, a bibliából olvasnak, abból nem következik az,
hogy ott kerectyének vannak. Na a régi spiritizmus, a fejlődést meg
kell figyelni.

14. v. Tehát heten voltak és egy ürdögös, akiből ők Jézus nevében / skarták
az ürdögöt kiadni, epebessélt szűrésüket el.

17. v. Ez a csoda, hogy az ürdögös így elbánt a leszen a szűrés ürdögösök-
kel, az Isten szűrés a kerectyéniségeknek, mert világosság lett, hogy Krisztus ne-
vével nem lehet visszaélni. Aki Krisztus nevét mondja, annak szűrésnek kell
lenni.

18. v. Ezent tehát, hogy egy csomó emberrel voltak ilyen pogány és ilyen
ürdögösökkel foglalkozó könyvek és most amikor az Isten büntetését látták,
megremétek és elhörték a könyveket és nyilvánosan elégették őket, és most
felvetődik a kérdés, hogy a keves testvéreknél nincs-e ilyen könyv, a-
mely az Isten dolgait a sátán dolgaival keveri össze, mert addig Isten ál-
dása nem lesz rajtunk, míg ilyen könyveket a háznál tartunk.

Pál először utja, munkája csodálatos Isteni erővel indult meg. Ahol i-
lyen jelenítse van az Istennek és ilyen áldás, ott egy csodálatos világ-
osságának kell figyelni és ha az először levelet olvasni fogjuk, amely
tulajdonképen egy körlevél volt, mint látni fogjuk, csakugyan az Istennek
csodálatos világossága gyulhatott ki a gyűléseken, hogy egy ilyen levél
szűréséből a munkából. A jelenések 2-ből tudjuk, hogy milyen hatalmasan
töltött ki az Isteni szellem, nem jelenti azt, hogy úgy is marad, mert
ez a gyűléseket később elhagyta. A csodálatos a te gyertyatartódat, néce-
lőpáncsodat a helyéről, az valóssággá lett. Elpusztult a gyűléseket, és a város
helyén csak romok vannak. Amint Jézust a moosárdi ködöttötték el, a lakói,
újra birtokába vette a moosár. Isten megidéz, felismerhet, el is ejtett.
Mennyire fontos, hogy Vale élő közösségben éljünk. Szűrés magadidáját az
első szeretet elhagyása okos. Amikor az ember megtelik a világ szeretet-
vel, akkor az Isten szeretete már nem olyan értékes számára, az ember elhi-
degl és következik az elcsésés. Szomorú vég és mégis csodálatos lesz a le-
vél, ha az Isten megengedi / és a levél titkaiba beletekinthetünk.

Kedves Testvéreim! Míg mielőtt az efézusi levélnek a Magyarországra
 kerülését, mint már a múlt alkalommal is hozzaemlékeztünk, először az efé-
 zoi gyülekezet keletkezéséhez kell néhány szót szólunk. Ezen tudjuk pon-
 tait a múlt évi láttnak az abból mit a szentírásból olvastunk, látjuk,
 azaz rendülések, lelki megrendülések között keletkezett. Az a lényeg, a-
 mely jól ellen efézusiban kitűrt és amelynek a történetét éppen most el-
 vasatuk, mutatja, hogy itt rendkívül szellemi erőket csapdáltak és ilyen által
 Demeter hívta keletett efézusiában, nem egy viláttal töltődött volt, hanem De-
 meter tudta azt, hogy miért mozgósították őket. Azonban nemcsak akkor volt az
 így, így van az most is így is így lesz, hogy a túszok nem tudják, hogy mi-
 értet meg-eit kidított a Messiasra. Mégis kidították. Az ilyen népmozgal-
 mos, ilyen szellemi hatalmak útjában benne efézusiában, amikor a gyülekezet
 született. Egyik szellemi hatalom volt az, amelyet Demeter hívta képviselt
 a túsz jelenve, amikor összehívott jól hívei ellen tüntetni, az volt: nagy
 az efézusi Diana. Ki is volt hát az az efézusi Diana? Nem a görögök isten-
 néje, Artemis, latinosan Diana, nem ez az istennő, a vadasságnak az istennő-
 je, ahogy A. temist ismerjük, hanem egy barbár, kíndzsiai istennő, akinek a
 tulajdonképpeni neve: Eibéné volt. Kíndzsia belsőjében terjedt el ennek a
 képzelt pogány istenszónynak a képzete, akik loo mellel ábrásolták, és
 azval akarták kidőrszólai a termékenységet, amelyet neki köszönhetnek, az
 Diana tehát a termékenységnak a fogalmát személyesítette meg, a föld termé-
 kenységét imádták ebben az istenségben. A görögöknek az a fogalmát a lajda
 képpen Demeter istenszóny fejezte ki, akinek a nevével vette fel sajátégo-
 san Demeter hívta. Tehát imádták, nem a görög Artemis vagy Diana isten-
 szónyról van itt szó, hanem egy barbár, kíndzsiai istenszónyról, akinek
 a tisztelete kicsapongó, vad uralkodó történt. Ezek a kicsapongó vad ur-
 alkodó istenszónyok, hogy erkölcsienek és aljának voltak, mégis a vallásos
 lelkesültségnek bizonyos extenzióba vitték az istentiszteletet részvevő-
 ket, úgyhogy vagy vad túszjelenetekkel, vagy kőrmenetekkel ünnepelték az
 istenszónyot évről-évre több napig tartó ünnepélyen. Ebben a tiszteletben
 nem a görög népek jószerűbb, világosabb szellemét ismerjük fel, hanem a ke-
 leti népeknek farró, túszos természetét, inkább jól isten tisztelete jute-
 szukba akkor, amikor arról az efézusi diánról szólunk, míg a görög Arte-
 mis a hüvösebb, jószerűbb istentisztelet fogalmát képviseli. Ezt tudunk a
 kell azért, mert tulajdonképpen csak a néhány egyik az az istenszóny
 Artemisz és azért nevezték el azt a barbár istennőt akkor, amikor a val-
 lások keveredtek, mert Eibéné is a hegyek között lakott, mint ahogy
 A. temist is a hegyek között képviselték el a görögök, tehát pusztán csak egy
 kőr, istent, elhelyezés volt a két istennő között egyforma, a belső te-
 kintve azonban a két közötti értelem eltérés volt. A görögöknek is úgy
 is volt, hogy a korábbi jószerűbb, tisztább vallást később farróbb, túszosabb
 vallásos alapok váltották fel. Így keletre vonult be a görög népek a
 gondolatvilágba Bacchus isten és annak a rajongó, kicsapongó tisztelete.
 Így került nyugatra a Mitra istenszóny tisztelete és az egyiptomi Isis
 tisztelete is. Így tehát a görögöknek a gondolkodásukat is a keleti tú-
 szosabb és erkölcsienebb vallás átformálta és a tiszta, világos szellem
 a jellegét valami vad, kicsapongó, rajongó jellegű foglalta el, így történt
 hogy efézusiában is eljött ennek az kíndzsiai istenszónynak a tisztelete,
 annyira, hogy efézusiában vallásos vádászokra lett, hatalmas, értelem-
 mos emelték ennek a Diana istenszónynak, amelyet tudjuk, hogy felgyújtott
 egy elvetélt és magát ilyen módon híressé, világhírűvé tenni akart gonosz

tevő, azután még fényesebben építették fel a templomot, a templom hajlékját
 két sor oszlop vette körül, amely hátul a kisostortól haladt át és elől három
 oszlopra rá változott. Itt. Egy oszloppal a magassága is a volt, sőt magasabb a
 rost, a szomszéd hédtettete végső ismét a területet. De ezek a híres tem-
 plomok néhány oszlopot megtartottak és különböző templomokból az új felhord-
 mássá újították. Ha már csak rozogot találunk azon a helyen, de valahán-
 kor ott állott a hatalmas templom. Ezek a templomok a magasságot apró kis
 dokok szőlővel vitték megalkotni, amelyen rajta volt az efénesi templomnak a
 kecs képeket, leveles lapokat, levegőparkokat a kegyhely képeivel szokatlanul
 a magukkal. Aok, akik az efénesi templomba jöttek el a szomszéd földről, szive-
 sen vádrólták ezeket az oszlopból készült emlékműveket és vittek magukkal
 génszöveget alkotott, amely a hatalmas emlékművet tető közepén tartották. Így
 az aint örök mondatos, hogy híres város volt, tehát hatalmas, erős
 város, már megismerve is, hát még a vonásokkal, az idejével együtt, akik
 a városban időlőre, időre megalkoták. Így ilyen világörömeben elcsúsznak
 kicsiny, észrevétel volt a keresztény gyűlések. Egy szomszéd földnek az i-
 mnet mutatja, hogy Bésster megijedt és atóli kezdettől, hogy a keresztény
 megcsappan, ha jól tovább folytatta a munkáját és az emberek nem fogtak vá-
 drólaival föl, ha földnek az igehirdetőt kocsikban vezetik, aki azt mondat-
 ta, hogy az emberek azok, amelyeket emberi kézzel csináltak. Mert az efénesi
 hiányos hatalmas, erős város volt, amely ott állott be az efénesi temp-
 lomnak a belsőjében. A föld átadta erre a szoborra is vonatkozott. A-
 nek a régi szobrokban az az egy kell elképzelni, hogy az egész szobor arany-
 ból készült, hanem fából készülték és arany lapokkal vonták be őket, helyenként
 elefántcsontot alkalmaztak és ilyen módon készítették fel a szobrokat.
 Így elképzelhetetlen nagy értéket képviseltek. Ha az efénesi diama templom
 is különben a bibliai múzeumban látható volt és ha István hozzászét, akkor
 újra látható lesz, jelszót a bibliai múzeumot a város kiköltöztette helyé-
 ről, azután alaposan meglopkodták és tükröztették. Nem hitvány, hanem olyan
 emberek, akik hivataluknak írták. Ugy az is az a kedves hallgatónak
 az a kedvesség és figyelembe a jelszót, hogy az Isten segítségét kérjék.
 A múzeum egyik kiállított modellje volt az a templom és az efénesi diama
 szobor is látható volt benne. Tehát Bésster útvesztés földének, hogy az Isten
 megcsappan, erre mutat, hogy földnek az igehirdetőt erős hiányosakat vart
 ebben a nagy városban. Bésster útvesztés városában az útvesztésre ke-
 fordult és megcsökkenték azáltal, hogy jól, ah tovább folytatta a munkát, ak-
 kor becsukhatják a boltot, mert nem lesz, aki vásárolja az emlékműveket.
 Azután továbbmegy az a jelszót, hogy ilyen módon sportosulnak a
 nagy istentisztelet, az efénesi istentisztelet is a hatalmas. Európa istentisztelet
 az, amelyet egy embernek az igehirdetőt tükröztet. Európa istentisztelet
 az, amelyet csak arra szokás, hogy egy pár embernek a boltját jövedelmé-
 vé teszi. Azonban az is vannak olyan feladatok, és egyházi, amelyeket kb-
 a célja, hogy valakinek a szót tartalmazóbb legyen. Az ilyen istentisztelet
 a hatalmas azután együtt vittek el azmal a keresztelással, amely az ilyen ist-
 janszolgát felvetette a sokaság tegeződés. Terjedésnek, hogy azmal em-
 hang, az őszinte, aki aljas, egy ideig a pusztulni kell. Milyen más a m-
 sáretri jelszók a tisztelet, amelyet nem kellett félteni, csak a földnek a
 szójától, amelyet nem kellett félteni, hanem megijedni, kiandok a
 bus, gilyók, várpádon lesz hatalmasabb és lesz erős, milyen más a mi id-
 vaitfaknak a hatalmas, akik keresztre feszítettek, de azmal a keresztiföld,
 megfeszítve is őszintén a maga áldását, ott hódát meg előtte a rablón-
 sár, akik melléje szöveget és ott hódát meg előtte a földnek azmal, aki a
 királyt ostagot vezényelték és akiket le kellett tenni az ő hódolatát a
 király előtt, aki a keresztiföld megött. Milyen más a mi idvaitfaknak a ha-
 lalmas, aki éppen a katólikusban a legérősebb és leghatalmasabb, és akiknek
 a hatalmas a legmagyobb és a földön az emberek a legtöbb földi élénk h-
 danak, ott meggyeagly a hatalmas, és a szenvedések, idvaitfaknak künt ősz-
 marad.

Egy az effendai Biann törtélete is Uram volt kétszáz az eszettel, sze-
lyet csak a kitöltött állományok a szerkesztésben, az ötvenkét és a tőb-
bi agholodású megállt. Nos, tehát Beuster és társai megállították a har-
cot Pál ellen. A harc pedig a tőmegnek a felkészülését volt, kiváltképpen az
egy tőmeget, azt a tőmeget megvalósítani, azki azután emberkeket, felkészít
bezzak a városokat, keresztül jöveljenek, ha kell gyerekeknek, felkészít
lehetnek. Nem új dolog ez az egyszer történés dolog a nemzetközi emberiség
történetében. A tőmegnek van egy sajátos lelkiállás, pszichológiája.
Az ember megváltozik a tőmegben. Van egy úgynevezett tőmegpszichológia, amely
ha egyszer megragadja az embereket, megmozdít jószámla gondolkodás és az-
után a közösség dobott jellemeinek borbélyokként és ha megállítja a tőmeg-
nek egy tagját és megkérdezzük őket, mit akarnak, azaz tudni meg akarjuk
kiknek. Vannak emberek, akik gyakorlottak abban, hogy a tőmeget felkészítsék
ugyilánzik Beusternek is meg volt a képessége, azaz először és az utol-
jára. Őnek jellemeiket kell bedobni és a tőmeg felfüggesztését meg-
történt most is. A tőmeg megindult Beuster és társival. Pólt az találtak
meg, de két tevékenység megragadták, a tőmeg ordított, mentek az emberek felé
amely hatalmas, kérelmekre aziklára vágott illéséssel, földi tőmeg befo-
dásra alkalmas hely volt, ott ordítottak, kiáltottak, elmozdították a két
embert, megjobbans ordítottak, ha más embert mutattak volna is, csak ellenz
ordítottak volna. Végtelenképpen azki az tudta, hogy miért gyűlték össze.
Kökök bizonyos emberek előretoltak a politikáknak a tagját, Alexan-
dert. Itt egy előrelépéssel mérdérel volt az, aki az akkori arany nyelvet
és beszélt az. Ez az lévén történetben az emberek a dolokkal és így elő-
re nyeltek, hogy ő beszéltje, Alexander azután valószínűleg jól akarta meg-
állítani a helyzetet és egy beszédet mondani a tőmegnek, aki a keresztények el-
len, mint a zsidóságoknak a tagja, bizonyos antipátiával viselkedett, és tar-
tott volna egy úszító beszédet, amikor a tőmeg megmozdult róla, hogy zsidó,
szóval ellenz fordultak és ellenz kiáltottak. Ugyhogy képtelen volt el-
tűzni. A forrást tovább folyt és azki az tudta, tulajdonképpen azki csak
kell követnie. Ordítottak, hogy az effendai Biann, hogy az effendai Biann
de hogy mi van az effendai Biannal, azt az emberek az tudták, a tőmegnek
a vezetőinek azokban azokban az ilyen lelkiismeretes demagógok írtettek
hanem jősz, okos emberek is értenek, a tőmeg vezetőihez, egyszer csak elő-
állott a város irakok, aki olyan mint egyjegyző, vagy polgármester és tar-
tott egy beszédet, őt mivel maguk köztül volt, és jól ismerték, mindenki tisz-
telt becsülte jószámla mérdérelt ember volt, meghallgatta a tőmeg, elmozdult
tult és akkor az az ember megmozdította, ti nem okosnak cselszédtek, amikor i-
lyen nagy cselszédet csináltak a városban, amely a városi hatalom alatt
van, azt gondolkodik, ellenz kiáltók fel, mert az tudták az okok, azaz a-
nak, hogy miért lényegesen fel, hiszen az effendai Biann azki az nem a-
totta és azok az emberek itt az templomokból és azki kiálltak meg az
bátotta a templomot, sokkal korábban tanított, hogy ha elmozdították, ha pe-
dig Beusternek panasz van, vannak törvényesek, forduljon azokhoz, de ti
az tudjátok megkérni a városi haragját és így lecsendesítette őket és
széjjelossított a tőmeg. Pál, amikor meghallgatta, két haradjának a vezet-
sét, az akart azant, azint mikor is tette, de keresztények társai vissza-
tartották, és az megcsejték. Okosnak tetik, mert az ilyen jól elismerté a
dolgot, az tehát lefolyt azikl, hogy bárki is Kossy bátóságy lett vol-
na. Azokban a hatalmas tőmegmozdulat előrelitta azt, hogy itt milyen földi
szellemi erőik vannak egyidejűleg csatában, és láthatjuk, hogy milyen vívó-
sok, viharok között születte meg az effendai gyűlészet. Még egy másik e-
set is van Pál leveleiben, hogy Kőzomban élnek milyen szellemi vilá-
gok kellett átmeneti, amely azt elitti, hogy a fenevadakkal viszkolott, a-
mely azt mutatja, hogy arra írték, hogy a fenevadak közt vannak a cirkoz-
ba. Akkoriban kedves mulsátság volt azki, hogy felfigyerzett hatalmas
rabokolat, hogy vannak csakát egyidejűleg és hogy Jilik le egyedat. Olyan
harci jétek volt, amely végre ment. Azután azokiban volt rabokat, kirab-
szolgákat kihasznált fenevadak elő vetel, hogy azok széjjelépőként és az
Kőzomb azután a keresztényekkel tették azt meg. Hisz országekben is vannak
ilyen kegyetlen vadak, a birkavadások ugyanezok. A torredor
lelki a bíró. Ugyabban ugyiszlék a dolgot, hogy a birkavadások kivétel-
el kell esni. Angliában a kakasvadások vannak elterjedve. Más országban
avval az embereknek és abbaz gyűléseknek az emberek, hogy hogy indulnak

el embereket és a tárgyalások győltüstak. A tömeg mindig ilyes, hogy azere-
rről a viadáról. Mál egy most a viadalba, mint aki tudja, hogy mitas a
felidazda lesz. Tehát ez a Csakadesték könyvben nem született anezed
is mutatja, hogy miacoda azavidekeknek megitt az efszumi gyülekezet.
hát ha ilyes hatalmas erők mondattak meg, hogy megakadályozták az efszumi
gyülekezet létfeszjtök, akkor a másik szellemi világ is erőskeltett, hogy
legyen. Vesszi tisztább, igazabb a tiszta szellemvilág tömésed, amatt erő-
benben viraj ki a másia tömésed. Vannak olyan keresztények, akiket
a másia egyáltalán nem tömésed meg, amolyan a másia országában csak viest me-
bas. Az ilyes világgal megfeszítők a Jel. Könyve azt mondja, hogy a világ
metsoda illő gyülekezetek a másiaknak nem csak fejféjjét okoznak. A szent-
sátsátele, és más egyéb dolgoknak a tisztelate, ott miacosa azó illőszó-
ról, azt az ilyes keresztény gyülekezeteket pár tolnak is hiszkyos világi
hatálmásadok, mint a szentti szocializmus Németországban a régi hitvalló
egyházművelésben nagy tömésedben részesítették azokat a gyülekezeteket.
amelyek odavették a hitnek és társának a tisztelatt. Ez a szekták
sikerdit is elmonditták, hogy a tőrtésalji, hitvalló egyházművelés
gites. Nem miacosa esetben lámtt fel a másiak hatalmas, de amikor valahol
tisztá világonas hirdetik a másiak hatalmas, de amikor valahol
az emberei dicőség a porbaktullos és evangélius és amikor erre meg a dolga, hogy
a másirati Jézusnak a tisztelatt valahol tisztá hirdetik és igazi köny-
véket telit az a megfeszítők, akiket ebben a világban csak a másiak azó jéte-
jutott, akkor megakadályozták a hatalmas megmondul és akkor csak a másiak
többé, hanem tisztel-vesszi, miacosa adós igyekszik megakadályozni, hogy igaz
istehit emlesek meg valahol. Itt is a pokolnak úridi hatalmas mondul
meg. Nagy tömeg fordult Mál és társai ellen, hogy megakadályozza a szentle-
sét az egyházak. Megadittak az emberek, ontobu, gondolkodás székli sze-
rek, hogy hívják a szentleget, de a világonas megfeszítést abban a yé-
bas és az a világonas, amely keresztiti tirt a purdayok szentleget. És az
is érdekes, hogy ebben a városban két ellenesleges világi hatalmas állott egy
mésal szeszes. Az egyik a purdayok és a másik a hitetlen, a Kérdés Kris-
tusot megtagadó szentleget, az a szentek, akiket felgyontak, de akik a másiak
hallgatati nem akart. A világ megakadályozta a másiakat, hogy a másiak
daloos ott áll a szentleget, a másiak ellen a látható, bálványokban hívő pog-
nyok, a kettő egymás ellen volt. Sok ilyes felakasztott való szentleget van
ebben a világban, de ahol a másirati Jézusnak a hívei vannak, ott miacosa
egymás ellen monduló szentlesek, mert mindig csak a hiadótt félt emberek
csinálják a felekezeteket. Mikor a mi Úrnak, Jézus Krisztus utolsó, főpapi
tesztamentt mondtá, akkor azért imdkosott, hogy a követői egyek legyenek. Mint
ahogy ő az Atyával egy, azért kérta, hogy egyek legyenek, hogy erről meg-
szerje a világ, hogy azó küldött szentek. Ha tehát a keresztények egymással
nem egyek, hanem különböző felekezetekbe szétszakadva élnek egymás ellen,
bizalmatlanokodva, tömésed, akkor ott nem a másirati Jézusnak az érdekeit fél-
tik, óvják az emberek, hanem emberek érdekeit, dicőségét, egyház vezrék,
szektavezrék dicőségét, jövedelét, hatalmát, tekintélyét, szem pedig Jézus-
nak a tekintélyét. Azt nagyon fontosnak tartom, hogy magunk elé állítsuk,
hogy nekünk egyik csoportban nem szabad tartoznunk. Megfeszíté irányult a tö-
mésed, mint ahogy Demeter azt irányítani akarja, hiszen a tömeget ki-
szemlélteti nem lehet. Egy kedves testvérünk kérdetes, hogy ha idejék, nem
búe e az? Ha a Ória Lajos gyülekezetébe jár, hát akkor megértés, hogy lelki-
leszereti aggodalmi sziszemnek, hogy esetleg az Ória Péter gyülekezetét el-
hagyja és Péter Péter gyülekezetébe jár, de hagyja a másirati Jézusnak a
gyülekezetében tartozik, azt a gyülekezetet itt is mertalálja. Ugyhog az
a szentleget, hogy a magunk gyülekezetét e az hagyjuk és értik alatta a Jé-
fús Péter vagy Apollós gyülekezetét, az egy csuszja és keresztényekben áll-
talan gondolkodás, mert a keresztény embere csak egyféle gyülekezet van,
a másirati Jézus gyülekezte. Izsák hatalmas bizonyosdtétele az efszumi
lelvi, amely mint látni fogjuk, erről szól, hogy Isten a hatalmas válnas-
lakat lerobolta és a kettő egyessé. Amikor tehát Jézusban nem értették
meg egymást a pogányok és zsidók, azok a keresztény gyülekezetben meg-
látták egymást.

Egy Krisztusnak a szolgálataiban. Tehát ha azt akarjuk, hogy a mindent
 Jézus Úgye diadalmasodjék, akkor a mi szeretetszolgálati feladatunk
 a keresztényeké kell, hogy megmutassuk és akkor nem azt fogjuk keresni, hogy te
 melyik egyesületbe jéresz, hanem, hogy ki az akitnek szolgálnunk kell, akiknek a kö-
 vetője vagy. És ha a mindent Jézusnak a követője vagy, nem fogunk fél-
 kenyekedni a másikkal. Van egy sötét féltegyeskedés, ami gyülekezeti tag-
 jaink között, amely a másikat gondolkodást kivétel nélkül kímélje, és aki a
 többi keresztények felé is nyitott szívvel jár, azt meggyámoltja és ki-
 zárja maga közül. Milyen is fiatal korunkban abból az egyletről, amelyben
 Krisztust megtaláltuk, kíméltük azért, mert azt mondtuk, hogy nekem még a
 baptistákkal is közös dolgom kell találni, ha Krisztusban tartozunk. Azon-
 ban utána még egy csomó embert kíméltünk onnan. Elkendőztünk és meg van
 állt a vetélkedés vendérek és vendérek között és a keresztények egyrészt és
 Szeretetszolgálat gondolata állt a közönségben a mai napig nem győzedelmesked-
 tett. De én ma is csak a hirdetője vagyok: hogy a keresztény Szeretetsz-
 olgálatnak, egy csoportba, nem engedjük és nem emeljük gyülekezeti feladatunk
 kell, hogy igazodjunk, hanem ¹⁸⁸⁸ Krisztusnak a szolgálata, aki értünk a
 keresztény meghalt, mi pedig mint rabeszköz vagyunk testvéreink, Istennek a
 gyerekeknek, nem pedig egyszerűen véres vendérek, hanem csak az egyesületek
 a hirdetője: az efféle levél. És még van valami ebben a levélben, amely
 olyan fényt és világosságot kelt abban, aki a levelet olvasza, mint levél
 más helyre a bibliának. Istennek az a mindent felülmúló, személyi dicsősége
 amely a levélnek szótvalik. Itt minden személyi dicsőség, személyi tájékoz-
 törődik.

Odartartoznak a gyülekezet tagjai és aki odartozik, a világszerte fia,
 egy más világunk a képviselője, ebben a világban, hogy megértsék oda,
 ahol a mi Urunk Jézus Krisztus trónos ül és magyalkodik, és a világot lelke-
 től, tökéletes szemérettel ismételték. Ebben az égi dicsőségben van be-
 szelést az efféle levél. Abban a nagy harcból, az efféle harcból olvas
 oda, ahol nincs többé harc, csak béke, egység, szeretet. Aznak a keresztény
 egyesületek a hatalmat, amelyet hiába tudnak felkutatni, megérteni és a maguk
 utódjában, mások háta előtt seprő egyesületek. Így fogunk hozzá ezek a le-
 vélek az olvasáshoz a következő alkalommal.

A K E G Y H Á S B E J A R Ó I .

Efézus 1:1-14.

Kedves Testvéreim!

A levélkiadásnak az előzményekről két órán keresztül beszélgettünk és két alkalommal rámutattam arra, hogy milyen viharban szállott meg az a levél, amely tele van békességgel, eszéddel. Efézusban Pál apostolok sok ideig működtek és annak a működésnek az eredménye az volt, hogy kivirta a földi némaságot, kihívta a vihart és az ki is törte, ugylátlanik nem egyszer, hanem többször is és ebben a viharban megérdemelt az egyháznak a hívás, megemlékezés, így jutott el ahhoz a gyülekezet az egyháztól az egyik legmagasabbban lévő levélét annak a gyülekezetnek, hogy Pál apostol az egyik legmagasabbban lévő levélét annak a gyülekezetnek küldötte el, hogy a követ megemlékeztek, a jellemnek könyvének a tudósítását kell még hosszánunk, amely arról szól, hogy mivel az a gyülekezet az Isten szeretetéről később mind jobban elismerődött és mind jobban a maga erejével próbálta megvalósítani ami ezektől, magasztos, végül kitett a maga erejével a magától és a gyülekezet elpusztult. Tehát egy ilyen fényen mult után következett a pusztulás. Ez azonban nem sajnálható, hanem az a gyülekezetben intőzt, illetve nemcsak egy gyülekezetben, hanem valószínűleg az egész körzetben lévő gyülekezetben intőzt körlevél, hogy annak a körlevélnek az isteni pompájában gyönyörködjünk.

A levél úgy kezdődik, mint minden más levele az apostolnak, egy magyarázatot a stílusát vette ma. Általában a régiak a levelet az írónak a megemlékezés kezdők és folytatták a címet az említtél, vagy esetleg először a címetet, de azonban után a levél íróját említik, az írónak a neve oktatással a levél elejére került. Pál mindig a saját nevének a megemlékezésével kezd a levelet. A kezdéskor írt levélnek az elején mindig ott állnak a neve, minden valószínűség szerint nem is írta. A nagyomágy később az ő írásaik kezd sorolta. Az efézusai levél is tehát annak kezdődik: Pál Jézus Krisztus apostola stb. az efézusban lakó embereknek az efézusban lévő hívőknek. Tehát egy új névnek, mint a gyülekezet tagjainak a megemlékezéshez jelszót írt az apostol. Saját nevének azt a jelszót írta: Jézusnak, vagy ha lefordítjuk a felkelt Jézusnak az apostola. Az apostol az misszionárius, elküldött jelszót. Egy is mondhatnánk, követ. Eket nevez az Újtestamentum apostoloknak? Mindenekelőtt a tizenkettőt, akiket Jézus hív, azután nem tizenharmanadikkant, hanem is a tizenkettőt között, nem is Máttyának a helyére, hanem a pogányok apostoloként említi Pál. Az a felfogás, minthogyha az első keresztények rosszul tették volna, hogy Júdeának a helyére keresztényekkel Máttyát választották és váriak kellett volna, hogy Pál lép be tizenkettőknek, az a felfogás teljesen elhibázott, mert Pál nem az apostolok között, hanem saját magát a pogányok apostolának nevesi. A pogányok apostola. Végül apostolnak nevesi az Újtestamentum még más embereket is, említi, hogy bővebben meghatározzuk az az a tizenkettők a mibenlétét. Annak, hogy most az apostoli kildetésnél tisztán akurak járnak, legjobban a modern világból vezni egy hasonlatot és azt mondhatnánk, hogy ezek az az államok követek és magykövetek, azok voltak a régi időkben is apostolai, követek. Már pedig egy követ, vagy egy magykövet a tőle képviselt államot olyan tekintéllyel képviseli, hogy aki azt a követet vagy magykövetet megadja, az illető államot adja meg és egy ilyen sértés után bekövetkezik az elhírdülés vagy egyenesen habozó. Készfogva a követek vagy magykövetek a tőlük képviselt államnak a megemlékezési egy idegen országban. Ugyanakkor voltak Krisztus apostolai, Jézus is Király. Egy olyan ország Királya, amelyet az a világ magytagad és amely mégis a maga sulyánál mégva sokkal többet jelent az örökérvényesség, mint bármelyik földi állam maga. Ennek az országunk a Királya Jézus. Az, hogy elküldi a maga követek, apostolait ebben a világba, azt jelenti, hogy ezek a követek őt képviselik. Nincs most idők a szertirásban foglalt egyház szervezetnek az állítással bővebben foglalkozunk, csak futólag emliten meg, hogy a szertirásban kétféle egyházszervezetet találunk.

Amelyet az emberek alkotnak asszítal, hogy különböző tisztségeket vállaltanak, vészes, diakonásokat, diakonásokat, korházakat, tanácsokat, kiküldések evangélistákat, és az emberi szervezete. Tud azonban a személyné egy isteni szervezetről, amelyet az Úr ökövével Isten terem meg asszítal, hogy az embereknek különböző ajándékokat ad és az ajándékok révén Isten az egyik bölcsenészek vagy ismeretnek a szolgálja, próféták, korházak, asszítal, hogy az emberek öt ilyen tisztségre megválasztandók és mégis úgy áll, hogy ha keresztény testvérei között, hogy feltekintenek rá és irigységet elfogadják. Ad swelling nyelveken esszítal, vagy megvárásat, asszítal, és ha enca a földön asszítal megbinárat nem kapnak is, mégis úgy tekintenek rájuk, mint Istenét megbízott ígérhetők. Ugyhogy asszítal mellett és egyaránt magunkra, kiegszítve két szervezet alkotók az egyházba, egy látható, Istenét alkotott szervezet és egy emberektől alkotott szervezet. Az a természet, hogy az emberek igyakknek a maguk alkotott szervezetet hozzászámítai az isteni szervezethez, azoknak az emberekek kell, hogy megbízott adjanak, akik Istenétől ajándékok kaptak, az ellakandó, és világ mikor egyházi tisztségeket betölt, azt várja el, hogy az Isten azoknak az emberek kineveznek, azoknak az emberektől kapta hivatalhoz adtak és azok a követelménye, hogy az egyháznak vannak olyan vezetői, akiknek asszítalé isteni megbízásuk minca és az ilyen emberektől megválasztott, de Istenétől el nem hívott vezetők romják meg az emberekek asszítalé. Ugyhogy ha valaha komoly egyházi reformációról akarnak beszélni, akkor itt kell elkezdeni a reformációt, hogy az Isten kiket hívott el és azokat választanak meg, akiknek Isten adott talantumokat. Az az asszítal, hogy akik az Istenpüspökséget ad, annak esszítal is ad hozzá, az egyházi tróna. Mert akik az Isten nem esszítal, hanem talantumot adott, annak meg esszítal az ő püspöksége, akik az Isten püspökké, vagyis keresztény társai felügyelőjévé tette, az megfogja találai a maga munkaterét. Van egy tisztség, amely mind a két szervezethez egyformán hozzátartozik, a látható, emberi szervezethez és a láthatatlan isteni szervezethez is, ez az apostolok, akiket az Úr apostollá tett, azokat el is fogadták. És a mellett a belső szervezethez is hozzátartoztak, ez az egy nagy miadékat szervezetben jogosan foglal helyet. Pál követ volt. Ahol ő megjelent, ott Jézus a maga tekintélyvel jelent meg. És azt így is látjuk. Hogy amerre járt miadékat mintha az Úr Jézus jelent volna meg. Pál az ő apostolágban modern asszítal mondva magykedvet volt. Apostolága aznál járt, hogy városról városra üldözték, megvesszőzték, megbörtözték, dístére törtek, miadékat kitöltötték az emberek haragját és mégis rajta volt az Istennek a méltósága, dicósága.

Hon, ez a magykedvet, Jézus Kristus apostola küldi a maga üdvöslétt az affuszban lakó szenteknek, akik egyttal Kristus Jézusban lévő, vele élő hívek. Szentek és hívek. Jézusban lakó szentek. És tulajdonképpen asszítalé ellentétben, mert szent magyit jelent, mint a földi asszítaléttécekből kiment, kiválasztott és ha mégis Jézusba helyezték be őket, azokat a szenteket, akkor az azt jelenti, hogy Jézusban volt valami, ami nem volt ott. És nem főből vaskarika, mert úgy van, hogy az a gyülekezet, ha Jézusban lakott is testileg, Istennek szentelt, Istennek kiválasztott, kivett társaság voltak Jézusban. És Jézus Kristusban lévő hívek, akik mert Krisztust megölték, hosszú hűségessé maradtak. És én valakiben hiszem, megbízok, azt jelenti, hogy ahon én is maradok. A hűség maga itta vanja a hitet. Azokban helyesebb így mondani, hogy a Kristus Jézusban lévő /:ez minca a szentírásban/ lévő híveknek írja a levelet. És a levélnek a címzése.

Mert következik a levélben a jákivátság. Mi a jákivátságokat a levél végére szoktak írni. Az Isten óvjon meg téged vagy titeket, ilyen jákivátság volt a régiak leveleik a végén, de az elején is. Pál apostol is egy jákivátságot írt: Kegyelem szítek és békesség Istenétől, ami Atyáktól és az Úr Jézus Krisztustól. Már igen sokszor beszélték arról a két fogalomról, hogy ezek mellett meglat elszabunk. Csak tudlag akaron megmondani, hogy a kegyelem görög szavakara: öröm, káris: kegyelem, és a szó dománi, hogy öröm. És az a két szó tulajdonképpen egy. Többesür csillit-

tan, hogy bizonyos vidéken Magyarországon azt a szót, hogy kedves fiam egy
mondják, hogy kedves fiam. Olyan fiuról, akiben az szüldnek örökös lelik. Ha
létfogva a nagyelmek a jelölté az, hogy Istennak az néme, darja lelik. Ha
szokre, akiknek kedvesest adja. Ha egy családban az édesapának, vagy a mond-
nak jökedve van, akkor mindenki örül. A gyerekek tudják, hogy az kőnyű a
helyes odahaza, esetleg jökedve még valami istennak is előkerül, szüld
ha a maga örül, jökedve van, akkor az egész családnak ünnep. Illetve, ha
rossz kedve van, mert örökös, hogy eladott a rástét, odahitt az őtelt, mert
együtt gondolt, mint az szüldére és hogyha valaki megamri mondja, hogy
nem egészen sikerült, neki támad, rossz odahaza leani, ha maga mondja, hogy
az édesapának, ha ha magamgy támad, vagyis beja törtét az jökedve. Vagy
uttközben, beteg, rossz kedve van, valamije fő, ilyenkor azután a munkahelyén, vagy
lélek el van roszta a napja. Az Isten az szüld, az szüld, az szüld, az szüld,
csalati eljészednek kell az 6 haragját kivival, és ha kegyelme kedve rást
erre a világra, akkor tavasz van a világban, földélkül minden. Így jönek
jökedve van rajtuk. Vvvel azt mondja, örök tavasz, gyönyörűség legyen a ré-
szetek, az 6 kedve legyen rajtatok,

A békeesség, amelyről itt szó van, olyan fogalom, amelyről lehet beszélni
szóval. Kétféle békeesség van. Külső és belső. Külső békeességben vagyunk
ha magamgyunk nem van vezekedés, jó békeességben leani. Másé van belső
békeesség is. Ennek a léleknek azt az állapotát nevezzük, amikor a lélek egy-
gyik része nem támad rá a lélek másik részére. Amikor nem hangik fel az a
ember szívében a vád hangja ellen. Mert lehetséges, hogy kívül békeességben
vagyunk, de ami nem bírt, magamgyedünk, deki ellenkezően tesz semmi és
mégis hiányzik a békeességünk, teljesen, mert a lelkiismeret vidol. Magam-
lott az embernek a lelki nyugalm, győtrődik belül, magamgy békeessége. Le-
hetséges az, hogy belül békeesség van és kívül háborúság. Vácolak, győtrök-
nek, kődnek, de ha a lelki békeességben van, nyugodtan váruak Istennak. Le-
tudjuk, hogy a külső vihar el fog csitulni. Jobb ha belül van a békeesség
és kívül háborúság, mint fordítva. Persze a legjobb, ha kívül is belül is
békeesség van. Ez az ebben a világban nem igen szokott jöddni. Jobb ha be-
lül van békeesség és kívül esetleg háborúság. Ha az Isten azt is elvehe-
ti tőlünk, mindenesetre amikor Pál azt kívánja, a efémiaiaknak, hogy béke-
ség legyen velük, elsősorban a belsőre gondolt, és másodszor a külsőre is,
de azra is. Az azt akegyelmet, békeességet a gyülekezet felőlről várhatja
Istentől, aki olyan végtelen magamgyban van felettünk. De olyan közel hoz
za az a szó, hogy Atyánk. Nagy dolog az, hogy valaki ebben a világban kirli
vagyelők, vagy miniszterelők, vagy miniszterelők helyettes és az ilyen
személyek olyan magamgyban vannak felettünk, hogy el sem örök hozzájuk,
de hogyha valakinek ezek közül a papja, akkor könnyen hozzáférhet. Ha va-
lakinek Isten az édesatyja, és a y fordulhat hozzá mint édesatyához, akkor
természetes, hogy ezek az édesatyáknak az gyülekezet ráugrózhat a kegyelen

és a "békeességet fog taranteni, mert Istennak békeességben vagyunk, beleug-
szunk abba, hogy egy ideig kívül háborúság van. A másik, aki a kegyelmet ad
ja nekünk, valaki, aki olyan közel van hozzá, hogy testvérünkkel lesz:
Jésus Krisztus, aki hozzájuk hasonló lesz. Jesus Krisztusnak olyan szót
ad Pál apostol, mely egyszerre felemeli a magamgy: azt mondja az UR. Az
az alatt nem egy földi urat drít, hanem U-eknek Urát, Királyok Uráit, az
ki ami testvérünkkel lett, bűneiketmagára vette, szavadvéseiüket hordonta,
Urú lett a világ felett és az aki parancsol és parancsmavárása is el-
csitulnak a viharok, a hullások, mint akkor, amikor a háborús tavasz azt mon-
dotta, csend legyen, és amikor 6 azt mondja, csend legyen, akkor sálaligt a
vihar és csend támad körülöttünk. Ez az az időközhatuak szót is hittel,
buzgós, hogy az Isten mondja most is azt: csend legyen. Hogy magamgyodjunk
és az evangélium nyugodtan terjedjen ebben a világban, mert aki ezt a kérd-
és az haligatja, az az -sta, aki Atyiakká lett. Az a testvér Jesus, aki
Urú lett az egész világ felett. Így kemdi Pál apostol a levelét.

A régiések az elbocsátás és a mi irályunk egy drótnak postban külső
 részes keretbe. A régiék t. a. azaz ismétlik a magyarázatot, az i-
 díjért és az egykor mállt trott azavakat egyenként nem válnak tőlük el de
 lyra tőltt levelet, mint az előző levél, olyan igazságszeres fogadnak és
 van igaz, vagy azé az tudnak megírni-kezi velük, mert mi akkor voltak az
 va, hogy ahol itt egyvonalasok a következő beszéket azadatok, amelyek tulaj-
 legben. Ne nagyon tovább. Kb. ilyen szabadsága van a magyar embernek, ha idő-
 pekvélvet teszi, pl. csomag, franciául, tehát megvárta, hogy az ember a kö-
 vetkező szöveg az egy tárgya át, hogy azaz az első szövegét megvárta, mint
 a magyar az ezzel kifizetése, hogy egy új ad következik. A franciául tő-
 ré az, hogy egyes azavakat átismétel a következő szöveg. A franciául tő-
 dílek előttek az előző levélben is, az első 15 verset, 16. verset azaz
 teszi. Mindjárt dróttól válik a következő szöveg, ha a vonatkozó szöveg be-
 lyre szállatott teszik. Új mondatot kezdnek, és a következők egyenként
 a gondolatokat, azaz teljes joguk is van, mert ha mi egy levelet is ak-
 ránk fordítunk, akkor a mi használt beszédnek a módorában kell lefordít-
 lássuk az előző szöveghez mi a 14. versetől kezdve, el akarnak igazsá-
 gani tépőpontot kell keresniük arra, hogy a gondolatokat az előző szöveghez
 ha az poston és helyen, megvárta, akkor valójában, hogy bizony megvárta-
 hatunk a gondolatokat a beszédével és ha keressük egy ilyen szöveg-
 től csak azt, akkor hármaszoros ismételve találjuk ebben a 12 versben azt a ki-
 fejezést, hogy az a dicsőségnek a magasztalására, 6, 12 és 14 versben. Ha
 egy tér vissza, mint az rita. "A már most, ha ezt az így nyit három tagot
 külső-külső vizsgáljuk, rá fogunk jutni arra, hogy az első tagban az a kegy-
 elme dicsőségnek magasztalása" előtt olyan gondolatokkal foglalkozik, és
 amelyek beszéket megelőző kiegészítésre tartoznak. A második szöveg-
 zések, amelyek a második részre vonatkoznak. A harmadik tagban olyan gon-
 dolatokat találunk, amelyek az előzőekhez, tehát a mihez követő kiegészítés-
 valódra vonatkoznak.

Már most, hogyha így szétválasztjuk ezt a három tagot, kényes a gondolat
 tok között az elgondolás, még akkor is, ha látandó a kifejezés két vagy
 három tagban ismétlődés is meg, és zavart keltene. Milyet észrevesz-
 nek, hogy három különböző időről van szó, és a többség is elmullik. Tehát
 foglalkozunk először az első taggal.

Mivel pedig azt mondtam, hogy ezeket a mondatokat vonatkozó módra
 és az előadott folyóirata tévő eszükkel helyett jobbszándúak, magyá-
 ráltnak lefordítottak. Így hangzik:

"Éldott a mi Urunknak a felkent Jánosnak István és Átyja, akit a fel-
 keztünk a kezeyekben mindenféle szellemi dicsőfényt, megdöntött beszéket az-
 nak megfellelés, ahogy ő azaz a világ megalapítása előtt kivilágított mi-
 ket, hogy előtte ezeket és feltaláltak legyünk, miután eszeretettől előre
 elválasztott minket a felkent János szövegére, hogy kegyelme dicsőségnek mag-
 asztalására legyünk."

Még így is tehát, és tőltt, az előadás, azonban az a tőltt előadás meg-
 frésdül azt, hogy alaposabban beleszűntek és alapos megfigyelés a meg-
 fellelés kétségeket is elcsatolja. Ez az első tag arról az előzővel-
 ről kezd, amely mi az elötteket megelőzi. Ez az előzővel-
 dultban végigszövezt tőltt három részre osztik. Is/est a három tagot há-
 rom lge képezi. 1./ megdöntött, 2./ kivilágított, 3./ elválasztott. Ha ezek-
 nek a szavaknak az összekötöttetés megvizsgáljuk, azt mondja: éldott . . .
 megdöntött beszéket, ha ezt megvizsgáljuk milyen összekötötésben van az
 ki, hogy kivilágított beszéket: azaz megfellelés, ahogy ő azaz a világ
 megalapítása előtt kivilágított beszéket, hogy előtte ezeket és feltal-
 nak legyünk: jakkor rájuttunk arra, hogy a kivilágítás előtt tőltt, mint a
 megdöntött, mert megdöntés akkor igazodott, hogy világotott ki minket. Ha to-
 vább megyünk, hogy mi az összekötötés a K 2. és 3. tag között, miután es-
 zertől előre elválasztott minket, akkor rájuttunk arra, hogy az elválasztás
 előbb tőltt, mint a kivilágítás, tehát nál azaz fordított időrendben for-
 dultak.

alkosok ezekkel az igékkel megdöntött, kiválasztott és elválaszt, mert az 1280-as szövegben az elválaszt, kiválaszt és megdönt. Tehát jól a fordításban hogy az Brückkövalóságban hírom letent összekelést történt jól a fordításban.

Itelen elválasztott egyedül az embereket történt jól a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban.

Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban.

Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban.

Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban.

Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban.

Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban. Itelen a tartalma után az elválasztott embereket az embereket, akik megdöntött a fordításban.

E. 1. 1-14.

Kedves Testvéreim! Két héttel ezelőtt én magamról és efféle le-
veleim a magyarságról és akkor rámutattam arra, hogy a 3-14-ig terjedő
részben három részre oszlik azaz, hogy háromszor fordul elő benne az a ki-
fejtés, hogy az 3 dicsekedésnek magasztalására. Az első alkalommal azután
bővebben fordul elő az a kifejtés, az 3 kezdetben dicsekedésnek magasztal-
ására. Rámutattam arra is, hogy a közeli a három rész közül egy a múltból,
éspedig az az a múlttal foglalkozik, amely a világ teremtése előtt, te-
hát a megelőző Brükhvaldával. A második rész a jelenben foglalkozik,
amely alatt az az az földi fejlődés, a világi fejlődést értünk meg, és
a harmadik kifejtés a következő Brükhvaldával, amely a csodáit már e-
lőre nyújtja a jelenben, a mostani világban és benneket az az az elkövet-
endő dicsekedéssel eljegy, egy világgal, amely az letennek a Szent Szelle-
me. Ugyancsak az emiatt én a három részben közül egyet bejártunk, a meg-
előző Brükhvaldát és rámutattam arra, hogy akkor letennek három ce-
lekedete iránt: az elsőre, amely jövő most jelenben volt, tehát az
mostani időkben három Brükhvald isteni rendelkezés vetette meg alapját
a mostani fejlődésnek. Arra is rámutattam, hogy az eredeti Brükhval-
dát /görög szövegnek az időviszonyai szerint a legelsőbbi a három isteni
celekedés között a megelőző, a középső a kivilágatás és az első, a harm-
adik helyen említett elve elhatárolás. Már most rá kell arra is mutat-
nom, hogy a három celekedés közül a két első fogalomban egyenlően közül
áll és éppen ezért úgy tűnik fel, minthogy az első, az első volna a kivil-
látás és az első elhatárolás. Úgy tűnik fel, minthogy az egy fogalom
volna, de mégis ugyanaz. Hogy az kivilágatást és kivilágatást mondanak, e-
szért van, mert a kivilátást egy másik görög szó jelenti. Kiszemelést
jelent, görög ige: ekkor kivilátást jelent. Úgy lenne pontos fo-
dítás, hogy kivilágatott. Olyan ez mint a gyömbőlcseszés. Így világotja is-
ten az embereket. A gyömbőlcseszést is magyaráz, kibővíti, és az az az csoport-
jából osztják el. Az 3, kisebbik alkatot külön világotnak, hibás, föltesz
alakat külön teszik. Az egészen egységes, és alkatot külön teszik. A gy-
mbőlcseszés előtti kivilágatás van. Így világot isten is az emberek kö-
zött. Azért is fontos az tudnunk, mert a kivilátásban, kivilátás az-
ban csak anyai fogalattal benne, hogy két különböző csoportra osztotta
isten az embereket, ezért a kivilágatás többesről világotatást jelent, te-
hát a kivilágatás azt jelenti, hogy az isten több csoportot állított
meg az emberek között, nem pedig csak egyet. Van egy bizonyos irányma-
rázat, amely a szentírásnak a szavait nem veszi annyira aprólékosan,
ilyen pontosan szemügyre, nem teszi fel az érde megírta, hogy megadasson
minden egyes kis szót, hanem általánosan leírta bibliamagyarázattal min-
dent elítélte. Nem tesz különbséget a dolgok között. A Biblia olyan pon-
tosan megírta könyv, olyan apró részletekig kidolgozott kijelentése az
istennek, hogy abba el kell merülni, hogy tanulmányozni, belső legyen. Szó
ne csak a fű szót, és a földet, és a földet, mert ezeké mindig is ezek
értelme. A különböző szavak összefolytak. Ahhoz, hogy az ember megértse
egy képet, meg kell, hogy magyarázassa. És a mai modern költőket meg akarjuk
írni, meg kell magyarázni. Éppen így a három a figura, az egy földi
kétszert jelent, hanem az Iragadás képe. A szentírásal így járunk az em-
berek, hogy mindent összekapcsoljunk benne. Kivilágatás és kivilágatás kö-
zött különbség van, különbséget tesz a szentírás. Kézel azonban áll az a
kifejtés előre határt vet. És a harmadik isteni munka történt a meg-
előző Brükhvaldában. Szóval isten egy nagy világotatást tett emberek és
emberek között. Mikor est a kötföld világotatást megtörtént az isten gon-
doktaiban, akkor azokat, akiket előre elhatárolt, megint a kezdte világotat-
ni, és akkor kivilágatja egyiket ilyen, másikat amolyan előre, mindenképp o-
lyan előre, milyen előre hasonlítani akarta. Mert a farszaknak jogában van,
és az az az mondja, hogy joga van azt mondani az anyagnak, mit akar. Ké-
ket tisztességes, másikat tisztességtelen eddigre csapdák. Kézi a más-
éget és a durvább anyagnál durvább eddigre csapdák, stb. Az isten is így
szólt a különböző emberi lelkeket, és erre látta őket és kivilágatást őket.

As Istenről mindenkinek van egy bizonyos rendelkezése, az Isten küldött a szemükre egy dicsőpályát, eddt, amelyet be kell tartanunk és Isten úgy ármál, akort, hogy azt be is fogjuk látni. A nagy ármaknak a kezeben vagyunk és ő a szeriat villogatott ki, ahogy alkalmaznak talált arra, hogy felhasználsion.

Szeriatán ráhíval a figyelmet arra, mi az 56.dik versben van. Fiuszgra történt és pedig Jesus Krisztus által való fiaszgra. Őrá nézve, Ibelé Jesusz Krisztusnak. Mert úgy kell érteni, ebből egész világosan látszik, az Istennek nem minden ember fia. Nem lehet az az ember, hogy minden ember akiket az 56. dik. És az egész földi élet tulajdonképpen nem más, mint egy születés. Amely születésnek magukat alávetjük, amely azellen hatáseinak magukat kiteszünk, ebből a szellemi lényeként születünk. Nem kell tehát egy gondolni a dolgot, hogy egyszer megtörténik, azután vége, nem lehet lehet a földi, testi dolgot a szellemi világra átvinni. Mert a testi dolgok csak árnyékok a szellemi dolgoknak. A szellemi dolgok folyamatos dolgok, amelyben alávetjük magunkat, ebből lésszünk a lelkiak kifejezők. Aki tehát állandón az Isten szellemének a hatása alatt áll, ebből lésszünk megújul. Aki pedig hamugság alatt áll, lésszünk hamugsággal telik meg. Vagy nem látunk ilyet az életben, hogy vannak emberek, akik eselőtt 10-20 esztendővel még kb. meghatározhatatlan jellemű emberek voltak, mint mi magunk és az évek folyamán lésszünk bizonyos hamug hatások alá kerültek és átértékelték hamugsággal és egészen másmi lény formálódott ki bennük. Lésszünk az emberek a szellemnek a hatása alatt, amely alatt megkezdtek a pályafutásukat. Nem vetjük észre azt, hogy azok akik Isten szellemét keresték, tele voltak mindenféle botlásnal és átértékelték igazsággal, könyörülettel, szeretettel, megtelt a lényük és új lényt kaptak az örökkel való szellemtel. Ebből láthatjuk, hogy az a bizonyos születés egy hosszabb folyamat, amelybe az ember táplálkozik vagy a hamugsággal vagy a tisztasággal. A fiaszga azt jelenti, hogy kiből született. Ez a születés léssz és folyamatos. Ennek is van egy megindulása. Az bizonyos, hogy van egy megindulása, de nem úgy, hogy az egyenari megsejlesztés végül a maga munkáját, a testből függetlenül, hanem úgy, hogy állandón kapjuk a hatást Istenből. Úgy szokták a dolgot felfogni, hogy egyszer születnek és akkor egy bizonyos irányba elintézik és ebből fejlődik ki. És úgy fejlődnek mint egy gyermek. Nem így történt a szellemi születés, hanem úgy, hogy az ember Istenből kap hatást, egy lékést, azután állandón az Istenből táplálkozik, az Istenből állandón árad az élet az emberbe, és átalakítja. A szellemi születést nem szabad úgy érteni, mint a testi születést. Általában a képeknek a rajzai vagyunk és a képekből szoktuk a szellemi dolgokat megalkotni. Előtt a szellemi dolgok minceszék a testi képekhez kötvé. Hason a testi képek alkalmazkodnak a szellemi dolgokhoz.

Amikor Isten egy gátat vetett emberek és emberek között, két csoportra osztotta őket. Az egyikbe tartoztak a fiaszgra elhatároztak és a másikba a hamugsági. Tehát nem minden ember Istennek a fia. Itt nincs különbség férfi és nő között, mert a nő is Isten fia. Gyacs Isten fia és lánya. Az emberek között különbség nincs. Hamifogva csak egy kifejezés van, egy kifejezés alkalmazható rájuk, hogy Isten fia. Mutasd az az eleve elhatározás, kettéválasztás megtörtént, Isten fiaszgra és Isten való elhagyatottságra, azután az Isten fiait alávetta az Isten és elkezdte világotni. És a második művelés, a kiválogatás. Ennek a célja az volt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk belőtte. Erre azt mondhatnánk valaki, hogy mindenkit Isten fiává adott fogad, hogy szent legyen és feddhetetlen, de eselőtt a kifejezés elött, hogy kiválogatott van egy nő a gör gben és pedig: katonai a szeriat. Hamifogva a kiválogatás szeriat történt valaki. Míg történt megindulás és pedig az kiválogatás szellemi állandón való megindulás. Nyilvánvaló, hogy az Isten állandón különbség fokai, mértékei vannak. Isten a szeriat, hogy kiválogatott bennünket, a szeriat különféle áldásokat adott. E egyiknek azt, másnak azt.

Mindenféle szellemi dikkal, akkor ezzel megmondja, hogy nekiféle szellemi dikkal van és Isten a szarint villogatott ki mindenkinek egy bizonyos dikkal, hogy hogy villogta ki az illetőt. Az őtetentemben is egyik ember másik dikkal kapott, mint a másik. Husza és Jákób. Jákób elvett a kultúrával dikkal vannak. Az Isten kivillogat bennünket, hogy egyik ilyen, a másik asolyan dikkal legyen. Amely ezek szükségese van. Hogy egyik ilyen, egy következtető. Milyen outubroig az, hogy olvasnak a buknyer ottó G. Krágyt és Müller Györgyök a csocsmayerek atának lenni. Vagy Müller személynékat villogatnak meg nekünk. Az Isten nem csinal két egyforma emülön dikkal szarint egy egészen külön emberre akarja tenni. Ha ráddiben a város legelő becsüli a ráddiben. Lassanment kidérli, hogy egészen csak az, hogy négy Hitler volt, aki itt is, ott is megjelent. Egyszer történt jelent meg. Akkor egy csomó Gontape hivatalnokot elcsaptak, mert két Hitler ember és csomag Istentől nagyon megidött ember, utánaoznak, mert ha csak utánaoztak lennünk, értektelenség vagyunk. De ha eredetiek vagyunk, akik, amit az Isten reánk bízott, értektelenség, abban, amilyen Isten kivillogatott és megidött. Jó tehát tudni, hogy Istennek mindigjünkkel külön gondolata van. És azt eleve megalkotja és kimondotta ránk az dikkal. És az első drábl a világidőre.

A negyedik vera végén "szereletben" vagy "szerelet által" az Stédik veresek kell csatolni. Amikor versekre osztották a szerelést, akkor ugyan az iderakták, és a kivillogatás történt szereletből. Isten nem szereletlenségből tette fölre az egyik csoportot, hanem azért, hogy azokon keresztül a többieknek is dikkal legyen. Ha a hetedik versét olvasunk az első fejezetet, és azse kell kapcsolnunk a hatodik fejezetnek a befejező áradókkal, amely azt mondja, hogy az Istennek eleve elhatároza, kivillogatás és dikkal a kegyelem dikkalosságának magasztalására történt. Vagyis azt jelent, hogy azt ahnmas isteni munkát egyszer mindenki magasztalni fogja, mégpedig azért, mert abban meg fogjuk látni Istennek a csodálatos dikkalosságát, és nem egy olyan dikkalosságát, amely minket bennahagy egy nyomorúságban és autan elűnik, hanem arról van szó, hogy az Isten a maga kegyelméből villogatott vagy hatr olt el bennünket, villogatott ki és dikkal meg különbség dikkalokkal, minden az Isten maga lyg, derűs, jókedvűvel történt. E egyszer azt a kegyelmet, ennek a kegyelemnek a dikkalosságát fogják mindenkit magasztalni, hogy azok a lények, akiket Isten teremtett. Felelt amikor az Isten az örökvalóságban megkezdte, már az történt, az által, hogy a történetet felvázolta a maga isteni papíronra és megcímélte az elvillanást ember és ember között, hogy különböző szellemi dikkalással az dikkalját, akkor már az Isten előre tekintett arra az időre, amikor az egész világ szengeni fogja Isten magasztalását. Ennek a kegyelemnek a fényben kell, hogy mi is lássuk mindazt, ami történt a múltban, amíg várjuk azt, ami történni fog a jövőben és nézzük azt, ami történik ma drában. Am aki Isten látja, Isten gondolataiba beleérül, az a bölcsenységét kapja, abból a bölcsenységéből indulva, az életét egy bizonyon irányba beállítja, egy bizonyos törekvésnek magát odaadja, és az ember Isten kegyelmét látja már most mindennap átragyogni, végsen, sőtétésen, szenvedésen, betegségeen, halálán, mindenen keresztül az Isten szereletét látja ragyogni. Ha tehát az Isten kegyelme volt az, amely azt az elhatározást, kivillogatást véghez vitte, akkor ez a kegyelem amikor ami mostani életünkbe belép és benyom, az a hatni kezd, legelőször egy csodálatos hatást fejt ki ami életünkben és a csodálatos isteni hatás, amely először fog meg bennünket: a megvilágítás, amely megvilágítás két értelme van. Az egyik a kezdeti megvilágítás, a második a végső megvilágítás. És éppen azért a megvilágításról a harmadik magasztalásban is beszél az apostol, mint arra el fogunk érkeznünk. Ismétlés a megvilágításról van szó, és ez ma szó, mint a bennünk becsodálat. Ismétlés a megvilágításnak két értelme van, egy kezdeti és egy végső megvilágítás. A végső megvilágítás a gonosz hatalmától való teljes megszabadulás. És a végső megvilágítás.

kedeti megváltás a bűnök bocsánata.
és tehát határt jelent, hogy amikor az Isten kegyelme engem megvil-
taltatott, meglátom, hogy az Isten megbocsátott nekem és minden többé val-
lakomban, elhaláloztam. Akármit elkövettem, akárminnyi engérem van az éle-
temben, akárhány vidám pillanat az emberek ajkáról, akármilyen gonosz szem-
mel néznek, nem érdekel többé, Isten megbocsátott és az a tudat, hogy Isten
megbocsátott nekem, megtelt engem örömmel és boldogsággal, mit érdekel, hogy
az emberek mit gondolnak rólam, mi káromlás, hogy kicsoda vállál dől elő
az évről és hasugnak Isten egyszer nekem megbocsátott, és tehát a megvil-
tásnak a kiáltásain: Isten megbocsát.

Hogy lesz ebből a kedeti megváltásból, hogy Isten megbocsát, hogy
a bűnösöt elengedi, az a végű megváltás, hogy a gonosznak minden hatal-
mától szabad lesz és többé nem tud kárt okozni, hiszen minden hatalmától,
kiadó, megvil- taltatott szabadul. Az a kedeti megváltás hogy jut
el ehhez a végű megváltáshoz, ezt írja le jól a következő versokban.

"Kiben van a megváltásunk az Úr vére által." Ezenek, és nem az
Istentől való végű elszakadása, hanem botlás. A botlások elengedése. Az Úr
kegyelmének a gazdagága szerint. Miért teszi hozzá ezt a "szerint"-t?
Már nem egyformán bocsát meg az Isten, nem egyformán engedi el a bűnösöket,
az Úr kegyelmének gazdagága szerint teszi ezt? Van a bűnbocsátásban foko-
zat? Lehet a bűnt jobban megbocsátani és kevésebb megbocsátani? Az a kér-
dés emelkedik fel előttünk, amikor felolvassuk, hogy a bűnbocsátás az Úr ke-
gyelmének gazdagága szerint történik. Hosszú a bűnbocsátás teljes. Az első
pillanattól kezdve teljes. Abban a pillanatban, amikor az embernek fia a
felgőti keresztet meghalt és vérgé ontotta a bűnbocsátást, abban a pillanat-
ban az Isten bocsánata határtalan és teljes. Abban a pillanatban az Isten
azt a felgőtön szenvedő Krisztust előre látta, abban a pillanatban elhár-
rta, hogy az Úr fia a bűnbocsátást megfogja, abban a pillanatban a bűn-
bocsátás teljes volt. Már pedig azt az Isten örökérvényességében tette. A bűn-
bocsátást tehát az örökérvényességében teljes. Ábrahám, amikor épp oly teljes bűn-
bocsátást kapott. A végű megváltás, mint Magdala Mária, aki még nem lát-
ta Jézust a kereszten fűgni. Vagy mint Pál, aki csak jóval később ismerte
meg, hogy kicsoda a kereszten függő Magy-dító és hitt benne. Vagy pedig az
egy rablóvezér, aki eszer és eszer embertől és megtért anatólián. A bűn-
bocsátást kap az Istentől, mert az Isten bocsánatának, az Isten kegyelmének hatá-
ra nincsen. A bűnbocsátás teljes. Az Úr kegyelmének gazdagága szerint. Ez
a kifejezés nem tárgyi kifejezés, hanem alanyi. Vagyis a bűnbocsátás teljes
de az én tudatomban nem teljes. Már pedig az én bűnösöm a szerint lesz tel-
jesebb és teljesebb, hogy hogy ismerem meg az Isten bűnbocsátást szeretetét.
Hogy Isten ezt teszi a Lukács 7-ben. A bűnös asszony, akiben nem kell a
Magdala Mária vagy a Bethánia Mária keresztet keresni. Hosszú különböz asszony
volt. A bűnös asszony és Simon főfariseus. És a Simon galileai lakos volt
a poklos pedig bethániai lakos. Ezt akét embert hasonlítja össze és azt
mondja, amikor megbocsátott, hogy jobban szeret, akinek több bűn bocsátat-
tott meg és kevésebb szeret, akinek kevésebb, de aki jobban szeret, az több
szeretetet is kap, élvez. Több az, aki jobban szeret, az többet is ér. T-
hát az embernek az öröme a bűnbocsátásban való öröme a szerint nő, hogy a
bűnbocsátást nagyobb a tudatban nagyobb és nagyobb lesz. Mindfogyva a fe-
lültes ember, aki könnyen elistázi az Istennel való dolgát, ahogy nincs is
neki annyi bűnös, az ilyen felültes ember, akinek ilyen gondolkodása van,
ez valószínűleg istenkáromlás, ekkor kevésebb érül annak, hogy Isten megbocsát,
totta neki, mint az az ember, aki Isten előtt kúdvá, gyűrtöve ismerte meg
a bűnös és megismerte saját szívének gonoszságát, megismerte, hogy Isten
mindent megbocsátta és a szív vár mindent elfedési. Ugyhogy az embernek
az élete a szerint mélyül és telik meg szeretettel, kegyellemmel, hogy milyen
milyen ismeri a maga bűnös. De olyan mértékben ismeri maga bűnös, hogy ni-
lyen mértékben ismeri meg Istennek a szeretetét. Amikor Isten meglátjuk,
ilyen pillanatban úgy hat, mint egy fájdalom és amikor megértjük, hogy ez a
szenté megköt elvétel, elhárítás, megfogva van, felemel, megköt hozzá a lélek
szent Istenhez és Isten dicőségén keresztül jutunk be az Isten szenté-
gésé. T. Kintünk lehet az Isten szentéégébe és ezzel az Istent fény el,
Isten szentéégében együtt nő az örömünk. Több a bűnbocsátástól való fog-
nak változik, nem pedig a bűnbocsátást.

és a szerint, amint az isten több kegyelmet ad, lesz a bűnbocsánat mindig nagyobb és nagyobb az én szememben. Nem tárgyilag nagyobb, hanem elragadtatás. Erre vonatkozik az én mindig nagyobb és nagyobb istennek a bocsánata. Tehát ahogy a kegyelem, hogy az ő kegyelmének gazdagodása felsejebbe, lesz mindig nagyobb szememre istennek a bocsánata. Ebből, hogy szemem nagyobbán látna az isteni bocsánatot, annál jobban érdekel az isteni bocsánat. Tehát ahogy a kegyelem, hogy az ő kegyelmének gazdagodása felsejebbe, lesz mindig nagyobb szememre istennek a bocsánata. Ebből, hogy szemem nagyobbán látna az isteni bocsánatot, annál jobban érdekel az isteni bocsánat. Tehát ahogy a kegyelem, hogy az ő kegyelmének gazdagodása felsejebbe, lesz mindig nagyobb szememre istennek a bocsánata. Ebből, hogy szemem nagyobbán látna az isteni bocsánatot, annál jobban érdekel az isteni bocsánat.

Isten kegyelmének a gazdagodás útjára mindenféle vagy teljes böl-
césességgel és türelemmel. Mitha ott értelem volna, akkor az egy egészen
lapos és volna a bölcsesség után. Ezen elhalványodik az a szíve, és a
szécsődik helyre azt tessék, hogy türelem és az első helyen az áll, hogy böl-
césesség, mellesz van a gondolatban, mert az ember először bölcses lelt és
akkor észre szokta venni, hogy ha én engedem a bűntől elcsúszni, és nem ve-
gyek a segítségére, akkor azt nekem a földön nem fogja érni, és nem ve-
ni. De az egész örökkévalóságban mindig vigye a fogó tért és a vid: aljas
voltál. Az a bölcsesség, amely előre néz. "A bölcs vagyok, jobb álmokban, ha
é ott van a helyén és én élményem, segítők, nem engedem elcsúszni, mert katon
együtt erősebbek vagyunk, mint én vagy é, jobb nekem bölcsnek lenni, és úgy
gondolok, mit nekem a földi király, illud, Jüveldelem, ha a bűntől megintem
el rajta. És az isteni bölcsesség árad ki az isten bölcseségtől, mert az
lyik pillanatokban meglátom, megértem, hogy a világon a legnagyobb király
hogy isten nekem megbeszélte, akkor földi király, pápa, vagyon, Jüveldelem, elő-
relalás, szép ruhák, het vagy akár kicsoda tudomány, hírnév, mind csúszni vé-
lik, a bölcsesség elhalványítja mindeseket a halott a csúsztatott dicsé-
lettel, hogy minden bűntől elcsúsztatott, minden tartózkodott megbeszélte
nekem és amikor megbeszéltem kiváncsi, akkor egyeztet megintem, teljes
erővel támogatni azt, amit az elcsúsztatott és megintem segítők a testvé-
rek, aki bajba jutott. Ez kitessék megintem érte a bűntől, az és segítők
neki. Az emberek a bölcsesség az az isten kegyelmének a bűntől elcsúsztatott
mint, mint az belső árad. És ahogy az a türelem engem segítők, lecsúsztatott
mindig szabadabb és szabadabb ebben a világban. Milyen sokan írják a más-
látra azt a szót, hogy szabadabb, hogy ha írunk, hogy mit jelent az a szó
hogy szabadabb, belől szabadnak lenni az aljasságtól, a személytől, megintem
bűntől, átellenlenni, nem spiritizista és telében, hanem az isten előtt észle-
sével megtelni és emlékedni az isten föld, megbeszéltem és aljasságnak, a
híványainak a hatalmától és megtelni istennel és az megbeszéltem. A
megbeszéltem tehát bölcsesség és türelem és pedig úgy, hogy az istent meg-
látom, megteltek bölcsességgel és világnak bennem a türelem. És odjain
lecsúsztatott, más türelem.

9. v. Megintemtelővön valók az akaratának tikkét. Mi a megbeszéltemnek
az útját a megbeszéltem. És az az ismeret az a görögben azáltal van kifejez-
ve: gnosis. És a földi világ. A megbeszéltem az az, mint az bölcses-
ség való megteltem és mint a kegyelemnek rákalkulása. Az isten ismeret az
és az belső árad, úgy árad ki rákalkulása és ahogy isten kegyelmé
kidrad, úgy névessék a bölcsességét árkulák lennek tele mind szentebb és
szentebb türelemmel.

De kell az előző levél gondolatvilágában helyeskednem, hogy megér-
tem, az apostolnak sokszor néhéz gondolatmenetét és azt csak jó bibliafor-
dités segítségével lehet áldani. Mit ismertem meg az istent? Egy tikkét, amel-
előg nyilvánvaló volna akkor, ha az embereknek látó szemük volna. Nem az
isten rejti el a tikkét, hanem az emberek vakok és nem látják istenek az
útját. Ezt a tikkét ismeretét meg valók. És a tikkét az isten akarat-
fogalmaihoz vonatkozik. Megintemtelővön a földön, hogy a moszkvai értekel-
let tudorok volt. A különböző akaratok, amelyek a négy világ hatalmat
vezetik, egymással szembeállítottak és kiegyenlítették nem tudtak. Különböz
akaratok vannak ebben a világban. Ezeneket nem érdekelnek ezek az akarat-
ok. Tudjuk azt, hogy ebben a világban csak egy akarat teljenül és az örökké-
való istennek az akarat, de arról nem tudunk a földön. És az akarat tikké-
nem működik, az egy tikké, amelyet nem lát mindenké és az az isten akarat
nem személyes, nem érzékelés igazság, nem világra, hanem örökké egy, mert az
isten tetéséből folyik. Ahogy neki tetszik. És ezt a tetést isten val-
kiben kihasználta, és az a valaki, akiben ezt kihasználta, az istennek fia.
Ez az én szerelmem fia, aki nekem tetszik, akiben én gyönyörködöm. Tehát
és az, akiben megismerjük istennek a gyönyörködését, hogy minden gyönyörködik,
hogy mi tetszik az istennek. A moszkvai értekelést különböző érdekel-
kel figyelték. Úgy állítottak az emberek a moszkvai értekeléssel szemben, hogy
egyik az egyiknek, másik a másiknak drukkolt. Nem látták azt, hogy csak az
akaratok között ott van egy tikké, rejtett isteni akarat, ahogy istennek
tetszik. És az akarat ki van fejezve a négyvilági világban.

Magyarország és az országunkban az egyik legfontosabb feladatunk az, hogy megőrizzük a nemzetiségek közötti békét és együttműködést. Ez a feladat nem könnyű, hiszen az országunkban sokféle nemzetiség él, és mindannyian szeretnénk, ha megőrizzék saját kultúrájukat és nyelvjárásukat, ugyanakkor hozzájáruljanak az országunk közös fejlődéséhez.

Ezért fontosnak tartjuk, hogy az állam és a társadalom egyaránt támogassa a nemzetiségek kultúrájának megőrzését. Ez azt jelenti, hogy az iskolákban és a médiában is kellene figyelmet fordítani a nemzetiségek nyelvére és kultúrájára. Emellett fontosnak tartjuk, hogy az állam és a társadalom egyaránt támogassa a nemzetiségek gazdasági fejlődését is.

Ezért fontosnak tartjuk, hogy az állam és a társadalom egyaránt támogassa a nemzetiségek kulturális és gazdasági fejlődését. Ez azt jelenti, hogy az állam és a társadalom egyaránt támogassa a nemzetiségek kulturális és gazdasági fejlődését.

22.1.7.14. /Ártelen helyre tegyük a Ürökévdé szót.

Kedves Testvéreim! Röviden emlékeztetek arra a hátramaradóra, amely az ifjúkori levél első fejezetében a 3. és azt azt követő versokban található, amelyet az a kifejezés tagol három részre, hogy "Az ő dicsőségének megosztására". Elmondottam azt, a megosztás örökös, hogy az első részben az emberi történelmet megosztó örökévdékről van szó, a második részben, az emberi történelemre, tehát a jelenre tekintve, a harmadik részben az alkotóval az örökévdékre. Most még a későbbi időben járunk, tehát a jelenben, az egyháznak az idejében, amelyet az a mi mostani textusunk ennek a kifejezésnek illetően idők teljességének hátrahagyása. Ezt a kifejezést szeretném most megmagyarázni. A teljesség szó helyébe nyugodtan tehetjük azt, hogy beteljesülés. Alatta azt kell értenünk, hogy egy bizonyos időre alkalmított keretet valamilyen be kell tölteni. Tehát alkalmi egy keret, a akkor azt betölti a kegyelem. Ezzel természetesen eszmébejt az, hogy sok egyházi ember ugyanazt tanítja, amikor az ev. azt mondja, hogy az evangélikus egyház holt kereteit be kell tölteni dítellel. A reformátusok azt mondják, hogy a református egyháznak kihalt kereteit be kell tölteni dítellel és református ébredésre van szükség. A kat. egyház nem mond hasonlót, mert nem beszél arról, hogy a kat. egyház keretei elvetetelenek volna. Tehát, ha az idők teljessége azt jelenti, hogy bizonyos holt kereteket be kell tölteni dítellel, igaznak van-e ezeknek az ébredésért indoklásoknak? Minde igazuk. Az határozatlanul selyos tévedésben vannak. De éppen azért, mert nem olyan kereteknek a betöltéséről van szó, amelyet emberek készítettek, hanem amelyet az örökévdé váló Isten alkotott és helyezett erre a földre. Is azokra a keretekre, amelyet emberek alkotnak, néha nem fogunk dítellel betölteni, hanem csak azok, amelyek az örökévdé váló Isten alkotott. Ha csakugyan úgy volna, hogy az emberektől alkotott egyházi kereteket fogja az Isten dítellel betölteni azt jelenti, hogy mi magunk mutatjuk az Istennek az utat, amelyen az Istennek menni kell. Ekkor a egyházi épületeket, alkotunk egyesületeket, új egyházakat, és azt mondjuk, nézd Istenem, itt vannak ezek az dítellel keretek, jöjj és tölts be dítellel. Mi járunk elől és utánunk jár az Isten. Tehát nem más, mint valaki, aki helyre igazságot valamilyen, amit gondolni nem lehetünk. Vagy azt kell mondanunk, hogy amit mi nagy okosságunkban ki teremtünk, azt kell az Istennek magába tenni. Fordítsa ill a dolog, Isten megy elől, ő mutatja az utat és csak azok a keretek telnek be dítellel, amelyeket az ő iránta való engedelmességből alkotunk ezen a földön. Tehát ha elmegy Müller György és Isten szeretetével megteleve létezik egy árvadászt és akkor azt mondja, örökévdé váló Isten itt vannak ezek a gyermekek, jöjj és tégy bizonyosat arról, hogy Te dít Isten vagy, akkor jön és felel a kérdésre és dítet ad oda, ahol nem volt dítet. Szeretet kélt az emberi szívemben, de aki Müller Györgyöt vezetett, az az örökévdé váló Isten volt. És ha Egeds János azt mondja, engem a pogányok iránti szeretet tölte és vezet engem és elmegy egy nőpén, amely nem hallott az evangéliumról és az a nép nem akarja befogadni és 30 esztendővel, kezeves munkával fordul az Isten felé és a 31. esztendőben dítet árad az égből alá, az Isteni kegyelem, jó az ébredés, mert az Isten vezet és Egeds János és mutatja az utat. Tehát azok a keretek számíthatnak arra, hogy Isten dítellel tölts be őket, amelyeket Isten iránti engedelmességgel léteztünk. De hogyha nem Magyarországban, hanem másutt egy püspöki círendeli a lelkiességnek, hogy most minden egyházbán létezzék, jöjj és tölts be dítellel, egyesület stb. és arról tegyenek jelentést és felolvassák az egyházi gyűléseken és előadják, hogy itt ez meg az van, akkor az ilyen kezdeményezés nem fog betölteni dítellel, mert annak az oka emberi hiúság. Hogy nálunk milyen dítet van, de nincs más, csak egyedül miénk való ébredés, a 32. dítetnek. Istennek emberekkel, Istennek ellenáll emberekkel csak némi külföldi belvárosi munkát, nem Istennek az akarat, hanem hogy a térjenek, hogy a gyülekezet belső, hogy mi dítellelünk vagyunk, Isteni dítellel. Alkalmatlanok vagyunk, hogy későbbünk bármilyen létezzék, kizond-

ni, hogy aycorraliak, hitlenek, képmutatók, hamuak vagyunk, mert az Urkétvá-
lő Isten nevét ajkunkon hordtuk, de az életünkben hiányozott. És a világ-
ki rendezetlen azt kellett volna kiemelni, hogy a földön csak meg, mert his-
zen rossz azáltal, de alkalmasnak arra, hogy az Istennek szolgáljunk. Még-
egyszer ismétlem, hogyha a kerekek az emberek a maguk gondolatá szorint
hason azóta a kerekek, amelyet az emberek a kerekek által beteljesnek,
bél a kerekek az emberek, beteljes az Urkétváldő Isten írást való megadására,
amely elindulnak és lefektetik azokat aycorraliak, beteljes a kerekek és Ur-
szolgálnak és azt mondják afd Urak, itt van a kerekek és Heked szolgálnak a-
kerek, hanem akorunk szolgálni. A magyarázat az, hogy ha és a kerekek,
Urkétváldő Isten Jajján és a beteljes azt, ami Urak, megér az Urak, hogy az
a lelkek és az Urak által várjunk és a kerekek a teljesség ideje, mert most
tudni mik azok a kerekek, amelyeket be kell tölteni, pl. a teljességüket.

Mellette a parancsolatokban Isten kerekeket adott aznak a világnak,
az kerekek, ha meghalunk, ezen a világon rajta lesz az Istennek
szól rá. Azoknak a kerekeknek a beteljeséről van szó. Azha egy egy-
sülletet létezik, vagy pedig egy másiktól alapított egyedülálló levon-
tásnak és aki nem uty társul, ahogy az kerekek, és a gyerekeknek, az Ur-
lasmunkat egy saját képre alkotott kerekeknek lesz, egy ilyen kerekeknek
a kerekeit az Urak Istennek a kegyelmé betölteni, és amikor azt mondják,
hogy itt állunk Urak, aycorraliak és nem tudunk kerekekkel indulni, és a ke-
rekeknek Heked szolgálnak, akkor jó az Isten és akkor beteljes a maga kegyel-
mésével az Urak kerekeit, az Urak szolgát, az Urak kerekeknek, mert az a betel-
jesésnek megfelelő. Tehát ilyen kerekeknek a beteljeséről van szó. Az Isten
teljességének hitetadás. Azt mondják, hogy ezt a kifejezést szeretném meg-
magyarázni.

Tulajdonképpen egy rendszerent jelent, amely rendszerben egy családnak
az diete lefolyik. Egy hitetadás lefolyik. A hitetadásra fordított szó a
gurúban két szóból áll, hitetárából van összetéve. Jókora: hit, és a hit-
től szóval is. Aki családunk jelent a pütelni kerekekért. Megatt más il-
lyen ajkosa van, de a sok kerekek ajkosa lesz kerekek egy ajkosán. It-
tannak a háza, ajkosa nem más, mint a gyülekezet, egyháza. A kerekek azt tör-
vényent jelent. Istennek nagy, az egész emberi történelme és az egész emberi
életre hitetadás akaratát apró részekre várják és ezeket a kerekek
alkotják a törvény. Az ajkosán alatt tehát egy olyan hitetárást kell ér-
tenünk, amelyben minden tag számára ki van osztva a maga kerekek feladata és
a maga kerekek megismerés. Ezeket a feladatokat az Urkétváldő Isten adja és
éppen az az Uraknak, megkapja és vigasztalja, felmélő, hogy az Isten minden
családtagnak személyesen maga adja a megismerést. Megtértenek, hogy minden ke-
rekitől szől, de ilyenkor is elkerülhetetlenül fontos, hogy mindenki magától
az Istenlél fogadja el a parancsolatot, hogy milyen feladatot bír rá. Mert
amint meg van írva, Istenlél tonítottak lesznek. Isten tehát az ajkosán
mindenkinek kijelöli a maga feladatát. Az a mi kötelességünk és az ami
dolgunk, hogy az Istenlél kijelölt feladatát az Istenlél magától végjük, ama-
lyet ránk akar az Isten bízni, amelyent nekünk kell felelni. Mindenre his
valent és pedig olyan dolgot, amelyet nem bír a másokra, amelyet a másik
nem végzhet el helyettes és ha én el nem végzem, ott Ur tudni, amely betel-
títetlen marad. Tehát hitlen tag az lesz, aki nem tölti be az Isten feladatát.
Ahhoz azonban, hogy a gyülekezetben minden tag megkapja a maga feladatát,
elenged, hogy egy életig, mindenkihez elérkegy, mindenkit megindít Isten
akaratát abban, hogy a gyülekezetben és az az Isten akarat nem elmlél,
akarat megismerés abban a gyülekezetben és a gyülekezetben, és a gyülekezetben,
nem f. d. is, nem hitelük, hanem valóság. Isten akaratát valóban megismeri, dol-
goszik a gyülekezetben, a világban, Isten benne dolgozik világban, benne dol-
goszik a gyülekezetben, a világban, Isten akarat, amely tényleg Istenlél, val-
óság Isten akarat, amely megismeri és azt megismeri, és a mi feladatunk.

És így ezekből a fejlődéssel ajándékokból, a bölcseségből, a társas-
 idők teljességének a háttérben, amelybe a gyülekezet minden egyes tagja
 hozzájárul, az akarat, és mind a főt keresi és nem vékonyon keresni ke-
 renek az örökkévaló "stennak" magát az örökkévaló istent keresi és ma-
 főt kap. És a megfajlás. És az isten oltja, akarat, a gyülekezet egy
 az isten akarat, hanem igazodik, hogy az így tetűzet az világban és
 tetűzet, és, hogy ne a bölcses, az a hatalmasság, hanem a kicsinyek, az
 utolsók létszámát meg, ismerjenek meg Tűzet, az örökkévaló, a többiek előtt
 nek Tűzet és a te akaratot. És az idők teljességének a háttérben, amely-
 ben az isten tetűzet mutatja az irányt és az "sten tetűzetéből jön min-
 den, a kereset legyen az kereset legyen a legfőbből, az akarat esen
 re fejeztet megvalósítást mindenki tőrdel hajt és a kereset-
 mindenki egynek megvalósításuk, annak, aki meghalt a polgári a bűnök-
 kért. És így lesz az akaratból esendők, és az isteni esendők kerentül
 meg évszázadokon, hogy megvalósítsa, amelyet az "sten maga elé tűzött. És
 lesz belőle munkálkodás, hatás, és viss utafőn, amelyben nem akartunk
 és Tűzet azon az isten, amelyen Tűzet előtűnk és az az isten esellen,
 amely bennünk dolgozik, alkot egy fejlődéssel isteni munkát, amely az Tű-
 hatatlan akaratának a megnyilvánulása azok előtt, akik azt a belső fejlődé-
 lates isteni munkát látják és így téved egy belső fejlődéssel isteni titok,
 amelyet csak kevesek látnak, kevesek ismernek, de akik megfajlás és megismer-
 nek, hogy azok tudják, hogy lenn a földben, melyben munkálkodik az élet és
 nemcsak a kipattan a hajítás, kiind és virágzik, sok gyümölcsöt terem
 és megfajlás az isteni életnek a fája. Kikél a világ holt földjéből az
 élet, a gyülekezet, E-istennak gyülekezete. És az idők teljességének a háttér-
 tés. És az a fejlődéssel hatás, az tulajdonképpen egy isteni szőg, egy
 isteni foglalt arra, hogy az isten véghez viess a maga munkáját és ami
 titok talán, nyilvánvalóvá lesz és mi mindnyájan egy új világba érkeztünk
 meg és ki lesz jelölve a mi helyünk, ami lakásunk és abban elkészül vala-
 mi fejlődéssel dolog éppen a mi számunkra. Hogy ott yabban a világban ör-
 kölni fogunk. Tűzét örökkévaló vagunk E-istennak, mert az az "stennak
 az akarat, hogy örökkévaló teremtjen, hívjon el ebben a világban, hogy
 E-istennak örökkévaló, hogy az az örökkévaló egyetér a miénk lesz, annak a zá-
 loga istennak a Szelleme. Akkor egyetérre megtelik az ember románsággal
 és átvissz minket egy elkövetező világba és az az elkövetező világ ismer-
 ről lesz a mi számunkra. Gondolatban, képzeletben, istentől vezetve átje-
 runk márabb a világba és tudjuk, hogy mi annak polgárai vagyunk és annak
 jele, polgári igazsághatása az az isteni Szellem, aki bennünk dolgozik.
 Ezzel befejeztük a második gondolatunkat.

A N E G Y H Á Z A B E I R L E Ő S I .

Hírszám 118-23.

Kedves Testvéreim! Most már érkezik át tárgyaltuk az előző levél bevezető sorait és csak a kapcsolásban részletekben arra, hogy hírem érkei koraszakra, időre mutatunk rá és csak a versek, arra ami az örökkévalóságban volt, ami az időben van most és ami az örökkévalóságban majd lesz. Ezt örökkévalóság áll szemben a mostani időben, de az egyik örökkévalóságot és idő megkülönbözteti egymástól - ezt nem azonnal a hátsó gondolatlanul tessék, mint-hogyha az örökkévalóság időtlen idő volna, mint a görög filozófia felfogta és mint ahogy a keresztények a júnus és a heggeseknek a nyelve ezt a pogány gondolatokból átvette - nem hiszem azt, hogy az örökkévalóságban nem történik az idő, hogy ott nem tűnnek fel az idő haladásai, mint ahogy a Modernok irat, hanem az a meggyőződés, hogy az u.n. örökkévalóság szintén koraszakra oszlik és ezeknek megles a maguk kimért ideje és akkor is számítunk majd időt, mert idő nélkül nincs előrehaladás, már pedig az örökkévalóságban nem az a télen egyformán fogja betölteni, hanem mint a paradicsom kertjében munka és éberség köztötte le az első emberpárt, úgy az örökkévalóságban is mindenkinél meg lesz a maga felelőssége és a munka nem okos verjéket. Idő azonban lesz. Ha mégis örökkévalóságról beszél, akkor ezzel azt akarom kimondani, hogy nem lesz kezdete és vége, de ha nem is lesz kezdete és vége, azért abban mégis csak mérhetünk időtartamokat és megkülönböztethetünk távolságokat és világokat, és ahogy a tér végtelen, nem ok arra, hogy ebben a végtelen térben ne legyen méret és ne mérjük, hogyha mérel nem fényérvvel a csillagoknak egymáshoz való távolságát, mégis csak vannak részek, távolságok, noha a tér végtelen. Ippen így vagyunk az időben is, az idő végtelen, örök, de ebben az örök időben mégünk időtartamokat és megkülönböztethetünk időpontokat. Ezt emlékezős azért tudunk, nehogy ez a különbség tétel, amelyet én is használok, hamis következtetésre adjon okot.

Ezt részéval ennek a hármas tárgynak már foglalkoztunk, asszal ami volt az örökkévalóságban, asszal ami ma van és most kell, hogy figyelmünket arra irányítsuk, ami jön. Tehát nem a legközelebbi idő, hanem az elkövetkező örökkévalóság. Az elkövetkező új korok. Amikor arról beszél az apostol, megjéség, hogy pontosan nem határozza meg, hogy mi az amit tulajdonképpen várhatunk. Ami világosan meghatározta azt, amit Isten az elült örökkévalóságban tett értünk és különbséget tett a kiválasztás, a kiválasztás és a megáldás között, ami pontosan meghatározza a jelenvaló időnek a tartalmát, abban, hogy van a mi bűneinkből való elválasztás és bűnk bocsánata és ebben megkülönböztette az elhivatást és ítéletet, éppen olyan bizonytalanul hagyja az elkövetkező örökkévalóságnak a tartalmát. Amikor azt keressük, hogy mit is hoz tulajdonképpen ez az elkövetkező örökkévalóság, milyen kifejezéseket találunk: örökkévaló kapunk, aztán egy fejezetben jutunk hozzá a Krisztusban, aztán a Krisztus dicsősége lesz a részünk. De hogy tulajdonképpen mit öröklünk, és hogy ez a dicsőség miben fog állni, annak a leírását ezek a versek meg csak kísérlik adni minélünk. Itt tehát legrt ajtó mögött állunk, éppen úgy, mint a kérdéseynit való gyermekek és még az sem adatott meg nekünk, hogy egy kis részen át lássunk. Hogy belássunk a szobába. De az elkövetkező örökkévalóságnak a titkaiból még ennyi látásunk sincsen. Mégis ez a hírem kifejezés, t.i. örökkévaló kapunk, aztán hogy Krisztus lesz a mi fejelet, és hogy Krisztus dicsőségét osztjuk, annyi időpontot ad nekünk, amennyi elég arra, hogy visszaperve várjuk azt az időt, amely elkövetkezik majd minden megjelölésével együtt. Ez a kifejezés, hogy öröklőni fogunk, majd minden megjelölésével együtt. Ez a kifejezés, hogy öröklőni fogunk, aztán megkapunk, aztán azt, amit a Lukács 16. fejeletben a hamis szűz példázatát követő versek is mondanak, az következik, hogy akkor nem elült és elvehető javak lesznek részkisva, amelyek tulajdonképpen nem a miénk, nem rendelkezhetünk rajtuk, hanem az amit az örökkévalóságban kapni fogunk, az a mi tulajdonunk lesz, amint János mondotta, ha a mások hívek nem veltátok, ki bízza rájuk a titkeket. Amikor tehát kapni fogunk akkor, az a miénk lesz, az a mi tulajdonunk, ami tőlünk el nem vehető tit, megaznik tehát a birtoklásnak az a bizonytalansága, amely most jellemzi életünket.

Mert minden örömet, amelyet Isten ad, hálandósággal elfogadjuk, a csendet, a nyugalmat, a ruhákat, élelmet és abból semmit le nem vesszünk, nem használjuk az olyan emberekre, akik ha ételről van szó, vagy valami ruháról, mindjárt arról beszélnek, hogy ez a világi hibaválság, hiúság, hiszen az az igazság, ahogy Jézus tanított meg az enyémek a világi dolgait, hanem úgy ajándékozta nekünk, addig meg mi mindennapi kenyerünket. Ami mindannyunkra érte Istennek, aki olyan csodálatos szeretettel asztunk, akkor háldát ad, hogy az embernek jólleszen élni a világon, elfogadjuk az Istentől mindent, amit ő szeretettől ad és szeretettel hálaul és az istentől mindent rólunk, de minden örömet, ételt, italt, földi vagyont, boldogságot, békességet, előrehaladást, mindent, mindent úgy tekintünk, mint ami csak egy időre a mi magunk keresztil ezen a világon, mint vendégek, kiknek nincs maradék. Ugy ahik megadjuk egy kedves vendégfogadás hárdi, mint a vendégek utjában, és olvassuk, hogy időszakra itt, ott is megadjuk és jól érte mezt, mami és a következő nap, következő éveknek az ilyen örömeiket, hogy tovább kell rák és annak újra örömeit megadjuk neki, tudva azt, hogy a mi munkát hozhat vedünk, ha előkezük a szenvedés öröge, mekké mint egy vendégek mezt ezen lehetünk keresztil ezen asztani életen, itt semmi nem a miénk, itt minden idegen tulajdon, ami csak öröge bismott rák, de akkor ott, abban az előkező örökeközelésben örökeközben le eszünk, örökeköli fogunk és esz azt félünk és abból ki nem foszthatunk és abban örökekö benne fogunk maradni, ben az örökeköközben rák következik. Itt semmi nem a miénk, itt mindent magunkat úgy tekintjük, mint ami csak reukbismott, nem ragaszkodunk semmihez, köztárgybevezetten, minden pillanaton kézen vagyunk megmondani, hogy Te, atad, de ha elvesszed, legyen ádott érte a Te ment neved, meg ha a gyermekek egyedtől, hanem a nekünk adott dolgoktól, feladaktól sem. Ott nem lesz bizonytalanod, ott amilárság lesz a réstünk, és es az örök saikékököket fejek ki az érzési levéllel és a bibliának es a kifejezés, hogy örökeköli fogunk, az akkor a miénk lesz.

A másik kifejezés: "E-istusban két fogunk kapni." Fejet fogunk találni és pedig egy olyan fejet, amely mindenké a feje lesz. Mindennek, ami a földön és a mennyben van. Vagyis az egész világmindenség anyagi és azellemi világmindenség egy fő alatt fog élni. És fogunk lesz az örökeköközben és es a fő Krisztus lesz. És ajövendőlére egész ismertelen a mi számunk rá, hiszen a miatyánkban is benne van ez a kérdés; 18:13-en el a Te országod, amit pontosabban úgy is fordíthatunk, 18:13-en el a Te királyságod, a te királyi uralkodásod. Ezzel azt kérjük, hogy Krisztus uralkod, amely már a mennyben elfogadott és elismert, és elismertedé nélkül, mert hogy a sátán ott van és valóban, nem változtat a tényen, hogy a mennyben nem mondanak ellent a Krisztus akaratának és a sátán sem tud ellenszomni, tehát, hogy itt a földön is, úgy mint /a mennyben mindenki elfogadja az ő főnökség, uralkodását, az ő királyi voltát. Ezt kérjük a miatyánkban. Amikor azt mondja, hogy h. né fog két találni minden, akkor ennek a miatyánkbeli kérdésnek a teljesítését jelzi, helyed kilátásba. Es is tulajdonképpen csak alakli meghatározása az előkövetkező örökeköközben és nem tartalai. Itten úgy, mint az előbbi volt, h. né meg mondia meg az apostol, hogy es tulajdonképpen mit fogunk gyakorlilag jelenteni az örökeköközben, hanem csak megadtil, azt az alakli kérdést, hogy lesz ami fejünk. Es mégis, es az igéret, ha nem is tartalai, hanem csak alakli, tartalmilag is igen sokat mond, de csak azoknak, akik itt a földön Krisztusnak az uralkodása alatt élnek. A többi embernek nem mond semmit. D. aki tudja azt, hogy mit jelent Krisztus alatt élni, Krisztus uralkodása alatt élni, neki engedelmessékedni, es tudja, hogy mit jelent a Krisztusnak való engedelmessékedés, akkor, amikor valami akadály nem lesz annak, hogy Krisztus akaratát teljesüljön, es senki nem áll tovább ellent annak, hogy az ő akaratát teljesüljön. Péternek a lelkéből szakadt ki es a mondás: h. mi kéhek meztünk . . . A lelkéből szakadt ki es a kijelentés, amikor Krisztus azt kérte, hogy h. mi kéhek hát ti nem hagytok el engem?

Uran kibes mehetnek, a földetnek, az értelmeatlenségnek a feldebbhang-
 sa volt, kibes mehetnek, miként megismerünk fideset, De minden, ezt csak az
 ért meg, aki itt a földön megkötölte, mit jelent Krisztusnak engedelmessége,
 a többi embernek segítése sincs arról, hogy mit jelent az a kifejezés, hogy
 Krisztusban főt találunk, mennyiben jelent Urunk és boldogságot, mert nem
 tudja mit jelent Krisztusnak az általa érte és boldogságot, az a tapasztalat
 kérdése, hogy szabad vagyok Szagugról, nem kell a magam esse után járni, a ma-
 gam akaratát rabussal minden teljesíteni és teherem, amit Krisztus nem
 parancsolt, aki ezt a boldogságot megismerte, az sejtí, hogy az Urkövetésben
 mit jelenthet, hogy Krisztus uralkodni fog és mindennek a feje lesz. Itt ért
 ott tulajdonképpen lelakni első sorban. Le kell rakni magunkról az Orbisunkat
 az Szűhitedget, a makacsodgot, a magam k akaratához való magunkodgot, a ma-
 gamnakékká váltá azt tudjuk mondani, Atyánk és Jézusunk "Van, akkor meggyünk és
 azon a szoros kapun. A szoros kapuk való átmenetel tehát nem egy fogatál-
 kái megmondás. Az ember a maga régi lényével, a maga Szűhitedget, Orbisunk-
 dásával, nem tovább a kereszt alatt rokkadok, amely tulajdonképpen az
 ő saját lénye rakott rá, mert minor nagyobb wher ebben a világban, mint az én,
 mint Szagug, mind az Szűhitedgetben, minden magában való biadsz, minden ma-
 gamról való elteltéggel, hátrahagyomval együtt minor nagyobb teher, mint
 amit ki-kí saját maga jelent magunknak. Magunkadulni ettől a teheről,
 ledolni azt a gondolatot, hogy én érvényesüljenk és belenyugodni mind abba,
 hogy az én eltűnök, az én kitér az hangunk és csak Krisztusnak a neve
 dicődtetendők ebben a világban, az éneket felt világban elképzelhető. Tehát, amikor
 az ember a Mester iskolájában tanul és amikor az ember tapasztalja, mint je-
 lent Jézussal együtt lenni, amikor az ember tapasztalja az ő hitét, gúnd-
 kodást, beletekint szívnek mélyébe, irgalomba, kegyelmébe, amikor megismeri
 az Úrvágyandót, amikor egy-egy bűnben való egésze, megtorlás, azután vissza-
 térés után beletekintünk az ő megvilto szívbe, amely egyszerre mindent el-
 felejt és visszafogad bennünket, mint tisztákat és leveles rólunk minden ter-
 het, és napról napra gondokodik rólunk és amikor azt gondoljuk, hogy nem ta-
 kund keresztül menni a kőfalnak, amely előttünk van, a hajtunk, nyugodunk,
 máskivénstő ut, egyszerre az ősszék a felhő, a fel átvitörök kényvő pá-
 rává, és látjuk a megvilto részen át az ő essent fehér arcát és mutatja a meg-
 nyilt utat lélekbe magához. Amikor egy-egy ilyen alkalommal, hiszen, kibes-
 vald tapaszté után újra az ő keze veszt bennünket, mint a jermendőli fény
 után a napkeleti bolcsok megfordítak a világunk, aki így tekint bele az Urnak
 szívbe, az tudja mit jelent Jézus mellett haladni, vele együtt lenni, alatt-
 valójának lenni. De minden fény dolga, tapasztalás, tehát csak akkor ő fe-
 je itt, ebben a világban, az tudja mit jelent az az igéret, hogy egyszer az
 egész világunkon és ő fogja fejének ellágnani és mindenkit az ő akaratával
 találunk és akkor nem egy-egy ritka fény fog bennünket meggyógni arról,
 hogy mit jelent az, hogy Krisztus a Király, hanem mindenké, minden percen,
 azt fogja kildteni, hogy Jézus a Király, Jézus szarot. Ha tehát a másik, mit
 az alkotás az Urkövetésről jellemzőképpen mond arán fény első vire.

Az első pont, hogy Urkövetni fogunk, a második, hogy ő mindennek a feje lesz
 és a harmadik, hogy dicődtetendők részeseid fog bennünket tudni. Nos, ez a har-
 madik, ami felt tulajdonképpen végzettség tekintetnek ekkor, akik tisztogt me-
 szerega néznek előre az alkotás az Urkövetésben: Krisztus dicődtetendők. Ők
 mint a három apostol, att megdicődtetés begyón, a essent bonyon álltak, látjuk
 az Urat vilámló ruhában, támas, fényben Jézussal és illészel együtt, a ély ki-
 mondhatatlan jól érezték magukat, hogy Péter nem akart többé visszamenni a
 földre, hanem azt mondta, jó nekünk itt lenni, had építünk három lakást és
 azaz itt értette, hogy három lakásomat, hanem visszagondolt a szörnek Szagug-
 ra, amikor az Úrvágyandó szerint a vigad, Urn kifejező, hogy lombköl-
 csinditaklágasokat és ott a lugasok druyékiban illészített boldog, és Ur-
 nal, az az Úrvágyandó essébe, amikor azt mondta, csatáitunk három hajlékot.
 Hősszel, illészel és az Urnak, ami azt jelenti, Szagugot tartunk Szagugunk,
 vigadunk, Urkövet. Mert olyan jól esset látni Péternek, akaknak, Jézusnak azt
 a dicődtet, amely kárulbette. Szarotnak látni azt a dicődtet, amelyen
 felismert az Ur, amikor manekültek előle a papok, a parancsok a amikor lassan-

ként hozzászólt az Ő dicsőségéhez azoknak a szeme, akik Őbenne hitték. Ekkor csak keresztnak gondolták, először a sebek helye volt, amiket k-látak, a későbbben lassan-képpen alakult ki előttük mindig fénylőben az Ő-részkévalójának Őra, akit-lásunként fénylő, fehér felhő fed el szemük előtt hogy az Őt elvigyék magukkal, hogy amit elmenni láttak, ugyanazt jón viassa. Őbenük látták, hogy mint János látta a Pathmos szigeten, amikor megjelent előtte és az első pillanatban halkkónt esett a földre, de azután őgi erő költözött felé, hogy elmozdítva viselni azt, a dicsőséget, amely-ben megjelent. Szóval látni, mint Ő-látta a harmadik égen a mennyel paradicsomban, az Őra dicsőségében, mint jelképesen leírta Őt a látás, szeretnénk Őt látni, de ez a dicsőség rajta van előttünk, még akkor is, ha földi szem előtt valami megjelennék előttünk, még akkor is, annak a dicsőségnek a lényege rejtve maradna, mert ezekkel a szemekkel meglátni nem vagyunk képesek. Hogy is írta le a szentírás nekünk azt, amit nem lehet kibeszélni, amikor arról beszél, amit a harmadik égen látott. Kibeszélhetők dolgok, földi szavak nem alkalmasak arra, hogy leírják az Ő dicsőségét. Mit mondhat róla Őgi az efféleknek, csak azt, hogy az Ő dicsőségét Őrkölni fogják. De az egész mindenséget be fogja tölteni az a magaslatlós, az Ő dicsőségének a magasztalása, de nem úgy, mint a szentírásban adják elő az Ember tragédiájában, hogy az angyalok megakadtak a magaslatlós megfigyeltetés és azt mondja, hogy ezek hatalmas szónok nem szólnak meg magasztalati azt az eget, de én ellene mondom. Őtt nem lesz szentírás. De nem azért nem lesz, mert egy szernak Őrködi majd a világot és nem tőr el nemiféle hangot, amely nekki nem ad igazat, hanem az igazság küvetelni fogja azt, hogy leboruljon mindenki an előtt a dicsőség előtt, amely meg fog jelenni. Ez lesz az igazság, valódság és az igazság, valódság átjárja a világot, mint szőlőszőlőszőlő, amely minden közeledését, aljasmógot kiéget ebből a világból és ott olyan lelkek fogják betelni ezzel a dicsőséggel, amelyet kiíródt a tén, amely befogja tölteni az Őrkévalódságot. Szavak ezek, amelyek nem mondanak, és is csak alaki meghatározás annak, ami következni fog, de ezek mögött valami közeledik, amelyet mi még nem lehet látni, amelyet szem nem hallott, ful nem látó szemnek szive meg nem gondolt a amely jón, mint egy csodálatos, meg nem álmódott megjeletés, azoknak a részre, akik hisznek.

Ennal a három kifejezéssel határozza meg az apostol azt, ami jónni fog. De amikor meghatározza azt, ami jónni fog alakilag és nem tartalmilag és mégis amikor olyakat mond azoknak, akik már itt megkóstolták, hogy mit jelent E-istua, akkor egy sajátágot tünetre kezdünk felfigyelni. És pedig arra a tünetre, hogy az emberi hitet és a hitet megelőző hallást az apostol nem a második koraszakba, tehát ezzel amostai világgal kapcsolatban említi, hanem az elkövetkező világgal kapcsolatba, és hogy miért kerül oda ahallásnak és hívésnek az említés, és egy olyan kérdés, ugyly megérdemli, hogy feleletet próbáljunk rá korezni.

Amikor a második koraszakkal, tehát a jelenkerral foglakozunk, emlékezzünk vissza, hogy akkor milyen dolgokat említtett az apostol, azok közül amelyek a jelen koraszakot befolyásolják, tehát a tartalmát adják.

Azt olvassuk a 6. vers után, hogy kegyelmet adott nekünk a Szerelsetben.

A 7. versben azt olvassuk, hogy véltádat adott az Ő vére által, elsőséinknek megbocsátását.

Kegyelmenek gazdagságáról van szó, amelyet bőszégen ránkötött minden bőségen és tönköben. De itt úgy tárgyalja, hogy ránt Őti az isten, mint egy csodálatos, gazdag isteni ajándékot.

Arról van szó, hogy Ő maga megismereteti velünk az Ő akaratának titkát tehát a ismerünk, de Ő adja az ismeretet.

Szó van az Ő tetenéről, szó van az Ő eleve elrendeléséről, amellyel az idők teljességének a számáraát előre kidönlte, elrendezte, de ez megint csak az Ő intőkedése, végrehajtása.

Azután az az igazság, hogy Krisztus lesz a fő mindenben, ami a mennyben és a földön van. Tehát amikor arról a mostani koraszakról van szó, csak az olyan dolgokról beszél, amelyet isten cselekszik, isten ad. Nem csodálatos szemlélete ez a keresztény életnek?

Akkor erre meggyök keresztényen igehirdetést hallgatnak, magának mindent csak az halljuk, hogy mit kíván az Isten tőled, hogy higgyél, meg azt meg azt és ha megteszed rendszerben vagy, hogy kelljen emelkedni a lelkiismeretnek, nyugodjak, most a bibliai tanítás van az üdvösség mindenütt arról beszélnek, azt végzik a felülnak, hogy mit kell tenni, hogy meg-egyetek lelkünk és az apostol egy azt nem az őrlés, csak azt írta csekélyt, amit ő elmondott, és ha teljesített rendszerben van, arról egy az az sincs, csak arról, hogy mit csinál, amilyenek rajta, egy végtelen nagy erőnek az őrlés felragasztása és az az. Itt ki van írva minden emberi erőköré, minden emberi feladatra, megmondják, csak egy végtelen nagy nyugalom, egy végtelen nagy boldogság, meg mondják, hogy az Úrakkal mindig drasztikusan beajuttatott és az van, de az drasztikusan benne vannak, azok csak azt érzik, hogy valaki visszatér a végtelen sorsára öket, visszatér. Út csak annyit éreznek, a miből az ember elszakad, a magának megmondják és kesszi megakasztani azt, hogy tulajdonképpen ő mit tett, mivel felelt az Istennek arra a nagy jószágokra, akkor elvezeti a lelket a lába alá és merdini kezd, amikor a nagy jószágokra, akkor elvezeti a lelket a lába alá, akkor egyszerre csak jut az ember, hogy tele vagyok bűnökkel, gyűlölködéssel, és azt mondja, hogy néha elszakadtam, hogy az van, megakasztottam, az elszakadt, akkor az ember életében következik egy botlás, az az embernek észbejuttatja, hogy az is ugyanez, aki volt az előtt, ugyanaz a bünye hajlamos ember, aki volt az előtt. De amikor nem önmagát nézi, hanem az Isten kegyelméből van minden és ebben meggyógyul az ember, megpihen az ember. De mégis elviti, hogy az apostol, hogy az emberhall és amit hall, amit felad. De mégis elviti, hogy az ember hisz, és azt a hit az, hogy az ember mit valakinek, a miből, a miből, a miből, de nem úgy elviti, mint az emberi erőfeszítésnek a következményét, hanem csak úgy, mint egy jelét annak, hogy mi benne van az emberben, hogy miként sorsol, és amikor arról kezd beszélni, hogy hadd ad az erőfeszítést, az ő hitét, a szeretetét, akkor egy pillanattal csak áll meg a gyűlölközéssel szembe, a gyűlölközést megfogja, megfogja, hogy jaj de szép vagy Istennek meggyógyozója a bűnyeknek, hanem abban a pillanattal, amikor azoknak a szeretetéről, hitéről hall, a feltekint az Istenre és hadd ad, hogy az erőfeszítés így van, egy pillanattal meg volt az ember, hogy az erőfeszítést a legkisebb dicsőítésben is megfogja, hanem minden erőfeszítést annak ad, aki fentje magyban van, mintha ebben semmi rácsok nem volna, mintha mindent felülről kaptak volna, mintha minden ingam adott volna nekik. De ő magok szemével hozzá nem járultak volna akkor, hogy az így legyen. Mert az így is van. Mert az a titka a keresztény életnek, hogy semmi nem történik való, az a titka, hogy mindent kaptunk, minden felülről való ajándék, semmi nem a miénk, rákényszerített, ideadottt ideig, őrdig és elvették tőlünk. De a titka, hogy az ember mindig feltételek, hogy várja az égi életet, a magánát, hogy a közműködés vis fakad és várja a fúrjékat, a magánát és ezekben az halljon, mert mindenki kétféle annyit eszedt, az az Úrakkal való Istennek a kegyelme. Minden a mindél való életnek a kifejezése a jele és így van itt az erőfeszítés levlében is. Tehát az apostol akkor elviti azt, hogy az erőfeszítés felül hallott a hírt és hittel annak, amikor arra akarja öket rábeszélni, hogy ne csak ördögök be, mert hiszen hallottak az erőfeszítéseket és hi tettek annak, tehát biztos, hogy elvették a peccáttal, amely olyan mint a foglalt, amelyet előre adtak nekik abból, amely egykor a részüknél lecs. Tehát csak az erőfeszítések hallották az eva gálust és nem tudták el maguktól, csak azért elviti, hogy van annak, hogy hadd adnak az Istennek rátek vonatkozásig is, mert így hiszték, tehát évek az Isten kegyelme bennetek dolgozott. De így értjük meg, hogy az Isten apostol az egész földi keresztény életet az egyidejűleg az életet, Istennek a mindent, amely most folyik, nem tekintti egyidejűleg, mint Istennek energiájának, amely nem ért jelent, hanem bennünk lévő erőt jelent. Minden az ő bennünk lévő munkájának a következménye, gyűlölközése. De mi az ő teremtése vagyunk. Ha az ember egy pillanatra megáll 1 és megmond vet, hogy hiszek, az csak azért történik, hogy ha hiszek, azt jelenti, hogy ő bennem dolgozik és akkor az elkövetkező Úrakkal való az enyém. Akkor az erőfeszítés vagy Istennek elkövetkező. Akkor az elkövetkező Istennek, a fűbe, nem kell nyugodni, hanem az erőfeszítés bennünkben van itt

talánkelet azért a jövővel kapcsolatban. Azonban nemcsak arról van itt szó
ami eddig mondottam az örökkévalóság, 13.v. kintén elhitték az igazság-
nak bocsát, időségeiteknek az Evangéliumát, amelyben hitték is, elpöc-
arról is van szó itt, hogy még egy megváltás követelnek. Az ő tulajdonuk
megváltás, az ő dicőségének megváltására. Tehát még egy megváltás kö-
vetkezik. Már korábban felhívtam a figyelmet arra, hogy két megváltás kö-
vetkezik az őrzést levélnek az az első lá verve. Az egyik megváltás ebben
a földi életben, a másik megváltás a következő korokban. Az egyik meg-
váltás a bűneinknek a bocsátása, a másik megváltás ebből a világ, hiábavaló
kint, ezért világkorunkból való megváltás és abban természetesen a bí-
nyinktól való megváltás, úgyhogy a bűnek nem lesz többé hatalma. A megváltás
telődés a bűnbocsánattal kezdődik, az az első megváltás, a második megváltás
szal kezdődik, amelyben mindentől megszabadít bennünket, az a második megváltás
telődés tehát azszal kezdődik, hogy megszabadít bennünket. A megváltás
telődés tehát azszal kezdődik, hogy megszabadít a bűn útjától. Az az, hogy
bűnt követten el. Hogy arossza kergette a szűz, a bűnbocsátás váltástat-
lan, és hogy megbocsátott nekem és azszal a tudással tudok a másik embernek
a szűzbe nézni: Inten megbocsátott nekem. Ésen indul el a megváltás, és
amikor megtapasztalja az ember a bűnbocsátott nekem. Ésen indul el a megváltás, és
ahhoz, aki a bűnbocsátatot adja. És akkor következik egy sorozat, amikor
az ember az élet területén éthaladva, mindenütt megtapasztalja azokat az ura-
kat, amelyek Krisztus ellenében felvetik magukat és mikor mindent megtapa-
sztott és egyedül Krisztust ismeri el főnek, akkor a megváltás végén el-
jut oda, hogy megérkezik annak a főnek a birodalmába, aki a maga lényével az
egész világmindenséget beakarja tölteni és mintha lehullanak a teher, a szű-
ttség, minden lehull és egyedül maradunk Krisztussal, a fényben a dicőség-
ben. És az a második megváltás, amikor Vele egyedül maradunk és másik ur
nem lesz többé, csak Krisztus és a megváltás befejezése a megváltás végén
vége, azszal kezdődik el az örökkévalóság, tehát a világi Krisztussal való
együttjárásunk azszal kezdődik el, hogy megbocsát és a másik világon való
életünk azszal kezdődik el, hogy minden porbahull, ami elcsene volt ezen a
világon. Amitől megváltást kell szerezniük, nem a teát, hanem amivel néz-
sük a teát.

Efl.1:15.v-23

Kedves Testvéreim! Áttévedés a messze múltat, a jelen korokat és az elkövetkező messze jövőt, az apostol esztén az általános tárgyalás után átér a személyes vonatkozásokra és amint a retorika mondja, ad hominem beszél, vagyis apellál a megszólított gyülekezet tapasztalataira, és a megemlégetett gyülekezet személyéhez intőzi a beszédét. Letünk azt, hogy az elmúlt évszázadok, és az elkövetkező, mind, mind intősen és nyitottan meg, fejlődött és fejlődik. És minden ami történik, Istenre vezethető vissza. Áppen azért volt feltűnő, hogy a hallást és a hitet a tárgyalat három korak közül nem a megadichos, hanem a hamradichos kapcsolat mondani, hogy hitre, hallásra majd az elkövetkező évszázadokban van ezek sőt, amit és hallás ehhez a mostani világkorokhoz tartozik, csak ami benne van ebben a korokban érdekel, az nem az, hogy mi hiszünk és mi hallunk, hanem az, ami érdekel az, hogy Isten mit csinál. Az pedig, hogy mi az Isten cselekvésére hallással, tehát odafigyeléssel felelünk, csak jelszavak, hogy az Isten bennünk dolgozik, bennünk megfogott, tehát el vagyunk fogva az elkövetkező évszázadokkal és azért mint a reménytelenség biztos jelt, mint az isteni esztén Szellem munkájának a bizonyítékát említi azt, hogy mi hallunk és hiszünk. Így a jelenben való hallás és hit a jövővel kapcsolatos Szeze, mert azt hirdeti, hogy bennünk is ott lakik az az isteni foglalt előre az elkövetkező dicsőséggel. Az isteni Szellem, aki bennünk a hallást és hitet kelti. Most az apostol odaforul a levél címzettséghez, - sok jel van arra, hogy az a levél körlevél volt, egyáltalán körlevél, mint a milyen a Jelenségek könyve, amely hét királysági gyülekezetnek volt intéve és ott is az első az esztén volt. Ezt ha nem is ugyanahhoz a hét gyülekezetnek intézte, bizonyos, hogy a közösségekhez szintén intézte, akik B-főszőlőre laktak. Ránélfogva, amikor a levél címzettségű beszéd, csak az B-főszőlőre gondolt, hanem mindazokra, akik ebben a körben benne voltak, amely kör egymással kicsit az apostolnak hozták intézett leveleket, úgyhogy az eszténakat a közösségek olvasták és fordítva. Valószínűleg más gyülekezetek is benne voltak ebben a meggyezésben, amely szerint a leveleket egymással kölcsönösen küldték. Hiszen abban az időben a sokszorosításnak még csak egy nagyon kezdetleges módját ismerték és a sokszorosításnak az a módja nem állott az apostolnak a rendelkezésére. Akadály volt a pergament is, amelyre a leveleket írták, állati írta, nehezebb volt az írás is, nem csoda, ha több gyülekezetnek egy levéllel kellett megelégedni. A sokszorosításnak sajátos módja volt gyakorlatban nevezetesebb könyvkiadásokban, sok rabsszolgát ültettek le egy nagyobb teremben azok írták és egy diktálta. Egy diktálásra egy csomó könyvet lehetett kitalálni. Ez elő nehezebb és fárasztó volt. Az apostolnak ilyen alkalmai a sokszorosításra nem voltak. Tehát az apostol a címzettes fordul és hírdet ad az Istennek azért, hogy hallott az ő hitéről és az ő szeretetéről. Hitéről az Úr Jézusban és szeretetéről embertársaink iránt. Hogy ezt akét fogalmat előre említi az apostol, az sajátos módon jellemző a keresztény életre, amennyiben a keresztény élet lényegét úgy mutatja meg, hogy az isteni irányban hit és embertársaink iránt szeretetben nyilvánul meg. A keresztény élet tehát nem gyülekezeti forma. Nagyon tövednek azok, akik azt hiszik, hogy Mahhoz, hogy keresztény életet élhessenek, az szükséges, hogy bizonyos bibliai gyülekezeti forma legyen közöttük. Nem is az a rendeltetés, hogy bizonyos gyülekezeti fogalmat mutasson be. Nem is abban áll a keresztény életnek a célja, hogy a kereszténynek a megsemitelődésnek egy bizonyos fokát mutasson be a világ előtt és úgy legyenek ismeretek, mint különben esztén emberek, akik mindennel akáztatnak, ami bűnös, testi, azonban amit Isten tőlük elvár: Istennel szemben a hit és embertársainkkal szemben a szeretet. És aki Istennel szemben a hitet, és embertársainal szemben a szeretetet gyakorolja, az megtalálja a helyes gyülekezeti formát, amely a szeretet végrehajtása, megtalálja a helyes gyülekezeti fogalmat, amely mind az elkerülése, amely a hitet és szeretetet akadályozza és megtalálja a szentségnek az útját, mert megszentelődni annyit, mint a szeretetben növekedni.

hogy azt, hogy a hitet és szeretetet Istentől származónak tekint. Tehát, hogy hisznek és szeretnek, az Isten munkája. Isten munkája és ő hallja ad, hogy az így van. És amikor a jövőt névvel, ugyanazt várja a cselekedetekre más-
 re, akkor nem fordul a gyülekezetek tagjaihoz asszal a feladatlátszal, hogy
 rendel, hogy továbbra is legyenek azok és szeretet és hisznek, hanem ahogy
 rendelni a mi Urunknak Jézus Krisztusnak Istentől, és a dicsőség Atyjá-
 hoz, hogy továbbra is munkálja ezt a hitet és szeretetet. Ha az Isten fog-
 juk, hogy mi által munkálja Isten a hitet és szeretetet. Tehát -sten föld-
 fordul és emann várja, hogy a hit és szeretet tovább szálljon, mint egy
 csodálatos égi áram, egy csodálatos égi ajándék a gyülekezet lelkébe. Isten
 föld fordul és Hozzá imádkosik. Az Istent pedig úgy jelöli meg, mint a mi
 Urunknak, Jézusnak az Istent. Jézus egy alkalommal megdöbbenéssel így magát
 az emberektől, "felmegy az én Atyjához és a ti Atyjotokhoz, az én Istene-
 hez és a ti Isteneitekhez". És azt mutatja, hogy Jézusnak más volt Atyja és
 Istene, mint nekünk. Jézus maga lényegesen különbözött től, mert a kétféle külső-
 Ha tehát Jézusnak az Istent említi, akkor ezzel azt akádja mondani,
 hogy az akit magát Jézusnak a működésén mutatva meg Istentől, az jőjjön és
 áramozza ki a kegyelmét rájuk. Itt egy határozott kapcsolatra mutat rá, az
 akit Jézus Istene volt. M. Mózes elején olvassuk egy helyen, hogy Mózes nem
 ment egyedül menni a farad elő, nehéz becsúszni ember léven, hanem kért egy
 feladatot és kapott is. Áronban az öccsében, aki folyékonyan beszélt és Isten
 azt mondta: te léssz az ő Istene. És az isteni utasítást megmutatta, megvil-
 lágította nekünk az Isten szónak a jelentését. Ha tehát valaki a másikat
 dirigálja, vezet, az az Istene a másikat. Az ember is Isten bizonyos szem-
 pontból ebben a világban, amelyben az Isten belshelyeste őt, mert az ember
 vezet, kerényennek ezt a világot. Rendszer vezet, rendszer korán, emma, úgy-
 hogy a teremtésnek átka fordul az emberre, mert minden szenvedés, gyötrelm
 jászok most is szól farrak ellen, akik kiszorolják a rájuk bízott nyájak, de
 mégis an embert arra rendelte az örökkévaló Isten, hogy Istene legyen a vilá-
 gának. Ha tehát Mózes Istene volt Áronnak, aki vezette, irányította, ha az em-
 ber Istene a teremtésnek, amit Isten rábízott, mert az ő kezébe tette le Isten
 a világ törvényeinek az ismeretét, a felfedezéseket és ezeket felhasznál-
 ndia arra, hogy ennek a világnak a kőpét kialakítsa olyann, amelyen Ő maga
 nevesnek, Jónak, ha neves és jó, és gondosnak, átköznek, ha gonosz és átkos.
 Akkor ez a kifejezés a mi Urunk Jézus Krisztusnak azt Atyja azt jelenti,
 az a lény, aki vezette irányította földi élete alatt és aki mutatnánk,
 hogy mit cselekedjék, aki elküldte a sántákhoz, a vakokhoz, aki vezette őt a
 tavon, hogy elcsendesítse azt, aki szembesített a őt a szülői ókaosággal,
 hogy azoknak a paragját legyőzze, hogy a hamis hűségét igazsággá te-
 gyen, az -sten Istene volt a máséi Jézusnak, vezette, irányította őt a
 földi életében és ahogy Jézus életéből kibontakozik az Istennek a hatalma
 és Istene a szeretete, úgy áll előttünk a mi Urunknak Jézus Krisztusnak
 az Istene. Csodálatosan felmagasztalom. Ha említené egy másikat embert itt
 a földön élő emberek között, nem látunk olyan nagyok és csodálatosnak,
 mint ahogy látjuk őt, Jézus Krisztusnak Istent. Az, aki Jézus Krisztus fe-
 lett állott és őt vezette ebben az életben, aki őt nekünk adta, példánkka
 tette ebben a földi életben, az az -sten adjon hitet, munkálja a hitet és su-
 retetet az életünkben.

És a másikat, akiket fordul, hogy hitet és szeretetet munkáljon az életünk-
 beliekben, az pedig a dicsőségnek Atyja. Ezt a kifejezést, hogy a dicsőségnek
 Atyja, magyarul gondolkodással, ami a magyar és néber nyelvet egyszerűen je-
 lenni, úgy kell értelmezni, hogy tőle származott a dicsőség, ő tőle származ-
 tik a dicsőség, ő a dicsőségnek az Atyja. Mindenesetre így is igaz a kife-
 jezés. De az Atya szó itt nem a dicsőséggel kapcsolatban, hanem velünk kap-
 csolatban áll. Isten ami Atyánk, akiből mi valók vagyunk. Aki minket szült,
 aki minket szeret. Aki úgy viselkedik velünk is ember, mint ahogy földi atya
 tud viselkedni és a mellekét áll birtokos eset ebben az esetben a tusa-
 rajonság jelző és azt jelenti, hogy a dicsőség Atya. A görög nyelv áltá-
 lazódnak ilyen módon való cselekedést, a jelzőt azé, magyarban az ne-
 házoknak hangzik, azért ennek a helyes fordítása az volna: dicsőséges A-
 tyától várja az apostol a hitet és szeretetet.

Attól, aki mintegy édesatyja hajol le hozzánk, akkor rajtunk segíteni, aki azonban nem gyarló földi atya, tehát teljesen, aki szeretne gyermekekről gondoskodni, de nem tud, hanem dicsőségese atya, körülvenn vérségi tényvel, dicsőségével, minden azt hirdeti, hogy családokat, utódokat, utódokat és az utódokat, igen Isten és Atya, az Isteni meg azokat a feltételeket, amelyek mellett kifejlődhet a gyűlöletben a hit és az emberek iránt való szeretet, de hogy történeti est milyen feltételek mellett?

Nálkészen gyermekekoromra, hogy mikor valaki nagyon nehéz leckét kapott fel és az ahogy sem ment bele, vagy pedig eljártatta az időt, a szűzben este fértelen aludni mentünk a nem islett már a tanulás, akkor példánál álltunk a könyvet és mánap tudtuk a leckét. Keresztyének is sokszor így képelek el, hogy Isten nekik hitet és szeretetet ad. Mert az embernek gonosz a szíve és mert a szíve gonosz, azért nem hajlandó hiszni az Istennek. Hajlandóbbak vagyunk kételkedni az Istenben. Mert jó az Isten tévélterés, mint a tékozló fiú okoskodott, amikor elment jómessze, hogy az atya ne lásson semmit, mit csinál a pénzzel. Így van a hitetlenek gonosz szíve. De bennünk van az Istennek a gonosz szíve is, jobban szeretjük magunkat, mint embertársainkat és ha arról van szó, hogy az enyém legyen vagy a másik, nem sokat habosom, abban, hogy mit cselekedjek, az embernek szíve gonosz. Gonosz a hitten és szeretetten is. A most azt gondolják a könyves keresztyének, hogy magis Adám alszik, Isten kivesszi az elhalottát és mire felbred, ott van Iva. Így gondolják a megsemmisítést. Elalussnak gonosszal, Istennek és mire felbrednek tele van a szívük hittel és szeretettel. Ez így nem megy. Vagy csak annyira megy így, mint a rosznyó diáknak pánaja alá rakott könyv, megtanítja éjszaka a diákok az elalasztott lelkéjére. Ahhoz, hogy az embernek a szíve hittel és szeretettel teljék be, ahhoz az embernek nehéz küzdelmet kell megvívnia. Nem mintha ez a küzdelem szerezné meg számára gyűlöletül a hitet és szeretetet, mert az mindkettő Istennek az ajándéka. Ha egy kisgyermek születik, az a kisgyermek nem az által jön létre, hogy az édesanya vajudik és vergődik, mert a vajudás, a görögök, a küzdelem csak arról szól, hogy az Istenről ajándékosított élet napvilágra jöjjön. Isten ajándéka a hit, a szeretet, de vajudás nélkül nem születik az meg bennünk. Hogy történik az a vajudás, amelyben a hit és szeretet megszületnek. Leírja az apostol, világos. Azt mondja, hogy amikor mi meg ismerünk, az Isten bölcsességének, kijelentésének, leleplezésének szemlélő adja nekünk. Nekünk, akiknek a szíve, a szeme meg van már világosítva, tehát nem mindenkinek, hanem csak a megvilágosított szeme embereknek. Vagyis, amikor megismerkednek, amikor tanulnak, akkor adja a bölcsességének a kijelentésnek a szemlélő. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ahhoz, hogy a keresztyén embernek az ílete beteljék hittel és szeretettel, ahhoz az szükséges, hogy elmenjen tanulni. Ha miközben ismer, egyszerre megtelik isteni bölcsességgel, megtelik istensággal és a dolgokat leleplezve látja, mintha lehell-na a láthatatlan dolgokról valami lepel és az ember apostoli szembé nézi a másoktól nem ismert isteni titkokat. Mi ez a megismerés, arról itt tulajdonképpen szó van? A megismerés nem úgy történik, hogy kezdő vesszi a bibliát, vagy más könyveket, egyháztörténetet stb., és ezeket megtanulja könyv nélkül, tudjuk, hogy a megismerésnek a keresztyén életben más az útja, megismerésről csak könyvek és vár köztül közdve lehet, amikor az ember odaáll az örökké-való Isten elé, az ő ügye mellé, küzd, harcol és megismeri a való-ságot és mikor az ember keresi a való-ságot, mint ahányan leszül a földnek a mélyébe, nem törődve a vasallal, a sötétiséggel, az folyótt levegővel, az ellenséggel, amelyek rávárnak, hanem alánáll, magát győrtörve, kínosva, küzd azért, hogy megtalálja az elrejtett kincseket, úgy kell az embernek küzdve keresni az igazságot, mert az igazság rejtett kincs, ebben a világban, amely lyet nem tesznek ki a kirakata, amelyet nem hirdetnek nagy betűkkel újsá-gok, amelyet nem hirdetnek a rádióban, hanem mindezek rejtenyi igyekeznek az igazságot. Mert ennek a világnak a szeme be van kötve, és a világ nem akarja látni az igazságot, és a világ csak akarja magát hitetlen haszonsággal, és a világ részeg akar lenni. Nem keresztyén ember találta ki azt a bölcsé-séget. A világ azt akarja, hogy megcsalják, hát csaljuk meg, akkor azt akarja a világ, hogy megcsalják, hogy hínélkedő emberek álljanak elő, akik azt mondják, minden jól van, úgy ahogy van, hogy meg, azt akarja a világ, hogy elhitessek, hogy nem kell magát törni, megállni, nincs is szükség bün-

bantra, hogy az Örökkévaló Isten előtt leboruljon és térden állva kérjen bocsánatot, nincs arra szükség, hogy keresse annak az Örökkévaló "világ" azt akarja, hogy megismerjen benne a világot, úgy ahogy van. A laes, csakjuk meg tolat és erre hangzik a könyvelés pogány vá- azava, csakjuk hát az embereket, hogy hangzik, sok becsüdel. Csakjuk meg, az igazság el van rejtve ebben a világban, mert az igazság nagy földalaton, az igazság, amely bennünk ér. Mi magunk ideértük fejedre hitlisággal, mert én maradtunk együtt a világgal, mert könnyebb az érel együtt menni. Hag- tén az embereket és nem engedni őket elni szabalon, úgy ahogy az ember szin- as ut arra, hogy az igazságot megtaláljuk, hogy egy nemzet órálljon és art és egy kiditsának és vétkestünk, hogy leboruljon az Örökkévaló Isten előtt, és azt mondják, hogy csak Isten adhatja a segítséget, az Igy leborulnak utja. A megismerés nem könyvelés való tanítás, hanem az élet felismerése, meg- hoz, ahol eltervedtünk és azt mondani, amit elhagytuk, megtapadtuk az igazságot lehet. Vigasg kell menni a szív szenvedése, és győzelme köztét egészen ad- a szerepek iránt és amikor az ember keresi, hogy hol tövedtél, a igazsággal, becsülettel, megvilágosodik a szeme, a szívnek a szeme, egy belső szem, amely, az igazságot és amikor látja azt a tényt, megnyitott szemmel és keresve meg az Isten felé, egyszerre az Isten iránti őt a maga öndidlatos fényével a a lelkeben meggyullad egy világság, amely megmutatja neki a dolgok belső kapcsolatait, segítik az embernek a lelke bölcsenységgel és amikor így nézi a dolgokat, egyszerre mintha lélegek hullának le viszonyokról, állapotokról, lendítő embert és látja magát az Örökkévaló Isten, a maga igazi fényében, valóságban, mindez küszölelnek az eredmény, kismenni a keretere, megállni a haragsággal, a néptelonditokkal szemben és megállni az igazsággal mellett, ha kell életünket odaadva Istenért. Igy ismerünk meg és így nyílik meg a szemünk és így ad az Isten bölcsenységet nekünk és amikor a dolgok leleple- ződnek, megpillantjuk az Isten, a dicsőség Atyját, a mi Urunknak az "Istenét. Aki hatalmas, isteni kézzel veszi annak a világnak a sorát és amikor meg- pillantjuk, segítik a szívünk háldával, reményességgel, hogy cselekedni for és kecske vessi annak a világnak a gyepőjét és nem az történi, amit aszabari azó kismeni, hanem mit a halk, isteni azó megparancsol. Megtörténi az Isten akaratá és amikor belendünk a dicsőség Atyjának a aszabó és látjuk az ir- galmat, a kegyelmet aláugrózni, az ő lényéből, megta ik a mi hitvány, sőt az szívünk hittel, bizalommal, mert ebben az Istenben bími lehet, és amikor meg- van a kapcsolót ő küdtte és miközöttünk, olyan, mint egy alaksított von- nalvezetőknek két vége összer és a hiten keresztül, mint egy csodálatos helyre állított vezetéken keresztül Csak a lelkebe be és az a szeretet megtölt bennünket bimbózat könyvelés, és amikor segítik az ember lelke Isten iránti háldával, tovább halik belénk, a többi a többi emberhez megyünk és nem tudunk mit mondani, csak azt, az Isten szeret, téged is szeret és ez- lunk, soder bennünket, ésre sen vezetük, min az életünk, a cselekedésünk, a of- lunk, mert egy nagy isteni szívnek a sugara bennünk állunk szemben és az élet ad, mint ezen a sugárában kívül.

Igy adja Isten a hitet és szeretetet a megismerésen keresztül, az ember szívbe. Ázon a megismerésen keresztül, amely az igazságot akarja megismerkedni és ezért az igazságot odaadja. És amikor az ember igazi embert az isteni magyarázat, gazdagságot, dicsőséget, akkor asint mondotat, az embernek a szívbe segítik reményességgel, az Isten dicsőségének gazdagságával és az Isten dicsőségének, erejének, örömeinek magyarázival.

Három dolog tölti meg a hívő embernek a szívét: reményességnek, az ő elhívásának a reményesség, örök dicsőségének gazdagsága és az ő irántunk való hatalmának tulajdó nagyságával. Így látjuk ezt a megismerésnek ezen az útján, ~~hát~~

Hogy ad az a reményesség, mire ő elhívott bennünket, hogy dicsőségének gazdagsága van az ő örökkévaló dicsőségének köztünk és hogy bizony az ő hatalmának tulajdó nagysága irántunk, akik hittünk az ő erejére hatalmára szerint. A megismerés a következő tényekre vonatkozik: a reményesség, az istentől kapott örökös gazdagságára, az isten erejének hatalmasán nagy-ságára. Mát a hármát ismeri meg a keresztény ember. A reményességkel elhívott bennünket röviden ezzel a szóval fejezhető ki: Jézus visszatér. A miatyánk szerint isten erejére, királysága eljön erre a világra. Lehet az ő elhívásának reményessége az, hogy isten belső az emberi történelmébe és ke-szébe veszi annak vesztését. Mát nem az isten vesztéi most? Most is, de úgy, hogy engedi, hogy a gonosz a hatalmat a kezébe kapja. Amíg a gonosz uralko-dik ezen a világon, lassanként a gonosz leleplezi saját magát. De a remény-esség azt mondja eljőn az idő, amikor a gonosz nem uralkodik többé a világon, hanem a gonosz helyett a jó fog uralkodni és az utolsó elők lesznek és akkor, akiket félrekegytel, a kizsákmán, holdusok, a szellemek, az érzék stb. akkor egyszer előlépnek és ennek a világnak az uralkodói lesznek. Az utol-sók elők lesznek az a reményesség, és amikor az a reményesség az embernek a szívébe megültetik, mert ezzel hívja az isten az embert magán táborába, egy-egyre másképpen látja az embereket, a szíveket, és a híreket, és amikor hallja, hogy itt és a gonosz, ott meg az van, szarolják, rabolják meg az embere-ket, mindezeket nyugodtan nézi, és azt mondja, hogy igaz, ennek így kell menni, és csak azért, hogy lehulljon minden lepel a rejtett, az elrejtett gonoszról és a világon, legyen, a jasszúsággal, erkölcsi telenséggel, hitlanséggel, bosszúszállással, ezt a világot kormányozni nem lehet. Lehall a lepel az embernek a szeme előtt és látja ennek a világnak az uralkodóvalóságát. Amint az em-berék előttünk megjelennek, a londoni vízfűrészek kerekedik, és hitvány, pipér-kő, megakart dróld lával, akár a falanszter, minderről látjuk, hogy a halállal van eljegyezve a ennek, annak a nagy sár felé, mert lehetetlen, hogy ami gonosz, az el ne rohadjon. Hogy ami hitvány, az sokáig felgátlon maradjon. Hogy ami könnyű, a mérleget lenyomja. Kérem Jönni kell egy időnek, amikor az érk-tek értékek lesz. Az emberek szeméről lehall a lepel és ott áll a reményesség, amelyet az isten ad, hogy egyszer értékek szerint fogják az embereket mérni, hogy egyszer irgalmas, a szeretet üsünieni fog erre a világra és ebben a fényben jár és így nagy keresztű ezen a világon, így próbálja meg a dol-gokat és nem engedi, hogy ez a világ, a maga nagy nyomorúságával ráneheredjen az emberre. Keresztül lát ezeken a dolgokon és látja, mit a erédikték, hogy mindezek csak pára, almind húzód és ami szellem, ami örök Jézus Krisztus te-tane építette, amelyet már a szívünk mélyén épít egy csodálatos szellem-háza. A tiaraszívekkel álló térség egyszer ebben a világon a vesztő-energet megdohs ragadja és vigya az emberiség boldog uton tovább. Így áll az ember az elhívás boldog reményességével szemben és ebben haladunk előre. És amikor látjuk ezt a reményességet, ennek a hívét látjuk fegyverkezni, azt csodálatos szemlelmi ereget, akik várják, hogy mikor ~~hát~~ derül fel az ég, és mikor szűn át fény sugar és mikor kel fel a nap, akkor egyszerre észreveszük, hogy a nagy már itt dolgozik, végi a maga csodálatos munkáját és a szentek küszött az örökkévaló isten szolgálatait építi, a szenteknek csodálatos kapcs, mint szeszeforrnak a szívek, keszt nyujtanak egymással és azt mondják, várjátok várjátok itt van már a nap, a reggel és amint biznak, egymás-batára kezűket, amikor így ~~hát~~ előre, keszt fogva egymással, egymást szer-ve, csodálatos gazdagság felkúszott ki agydukenet rajtott és titkos ste-tében, az istentől belénk árasztott szeretetből, hogy az ember azt kell, hogy mondja, hogy ahol ilyen gazdagság van, mint egy luthernek vagy Kárinak a lelkében, vagy Assisi azt kerencnek, ahol ilyen fénylő csillagok jértek az égen, ott egy csodálatos gazdagság jelen van az isten és az ember látja igen, ott egy csodálatos gazdagság jelen van az isten és az ember látja a valdi értékek ebben a világban, az isten csodálatos dicsőségét, mely a szarvesztésben, a lüthetében megjelenik és azt mondja és az isten és azért a minden hitvány szemét lecs előtte, mert csak ott, ahol nemesesség, hűség, oda-sás van csak ott van isten, lelki, magasabb élet ebben a világban.

Hívány, hazug, ocsány dolgokért nem fogom odaadnia lelken szent javát,
hogy nyomorult érékelenségeikért nem dicsóson fel az örökévaló istenbe
vetett hitemet, hogy több legyen a kanyerem, és könnyen keresztül tudjak
jutni a vesszedelmén, hanem megállok az örökévaló isten előtt, látva az ő
dicsőségének gazdagságát és akkor, amikor a szenvedők és nyomorultak és a
mártírokat mélyen égetik el és a túlszűk megteinek híváló emberekkel,
csakban látom az istenek opodlatos erejét és hatalmát, mint istennek az
ereje tartja kezében, hatalmában a világot és nem enged, hogy az ővéit töl-
le elragadják és látok embereket megállni az igazság mellett és kimondva
az igazságot akkor is, ha millió támad ellenük, akkor, amikor látom istennek
a hatalmát a a hátsókban, a hátrétekben, akkor azt mondom, hogy most már lát-
tom, tudom, hogy mi istennek az ereje és hatalma, és az a rejtett erő, amely
a földi szűk alól elhossza a kicsiny, gyöngy virágnak a lejtését, a szeretet
kifogja virágostatni és a rögök alól elbujdik az élet. és a rothadástól ki-
kel az élet. és mint azt az isteni hatalmat ott látom egy opodlatos példá-
ban, megölték, megfocsították, aki szeretett, mert megmondta az igazságot, a
Nagy etí János ott állt a keresztén, és nem maradt ott, a sírban, feltá-
madott és isten csüsztetta a trónusára és később adta a világot. és olvas-
tuk, hogy mind, mind a szellemi nagyságok alapja vetettek, és alapja vetet-
tek mindennek, hogy minden térd meghajoljon előtt, minden térd egyszer meg-
hajol és előtt a szent név előtt a hogy legyen az egyháznak a feje, az Ő-
döcsötteknek, az alázatosságok, az utolsók, a szenteknek a feje. Ennek a
opodlatos szervezetenek ő a feje, s ő ott ül istennek a jobb kezén, itt lát-
tom az ő példájából, az ő utjából, mi az az út, amelyen nekünk is haladnunk
kell. Haladása, koporsóba, és feltámadásában az égi uton, istennek jobbkeze
fel a hatalom székébe, mert isten így ígérte és az ő Igéje azt mondja.

Ezt látta Pál apostol az efésusiakra vonatkozólag és azt mondja, mert
látom a ti hiteteket, és egyházas való szereteteket, hálaít adok istennek,
aki köztetek munkálkodik és nem az efésusiakra nézett, hanem azt mondta,
az a nagy isten, a dicsőségnek Atyja, megadja titeknek a bölcsességnek a
szellemét, titeknek, akiknek megvált a belső szellemek és akik külsőve ke-
resítik az igazságot, hogy ne kelljen szenvedni. Ennek az istennek hálaít
adok, mert minden, minden ennek az istennek a munkája, azért eldött legyen az
ő szent neve. Így jelenik meg Pál előtt a gyülekezet titka. Minden az isten-
től jön. Minden az ő cselekedik. Minden az ő munkája. Nem az embereké,
nem a miénk. S nekünk nincs más dolgunk, csak elismerésről az ő látás-
ba s amikor őt nézzük, őt megismerjük, megteünk az az, aki mindent, mindent
betölt, ami Urunk Jézus Kristussal.

A SZERKESZŐ BÉLÉSRŐL.

1947. május 23.

Kedves Testvéreim! A keresztény egyház életéről ma az előttem levél
 adatai azt már többé-kevésbé megmutatják. Az előttem levél az egyház életéről,
 nem az a külső egyházi, amelyeket emberek akaratának alapítanak, hanem az a
 melyet az Úr Jézus Krisztus alapított. Egy kedves levelet foglalt ki az egyház
 a hírdőssel, hogy az egyház az az ember valaki, aki Krisztus
 egyetlenségét, vagy egyháza, terjedését az ember terjedésénél egyházi kivétel, ha
 legyenek tagok, hanem, hanem, hogy legyen a földön egy őtthon, egy egyház, ahol
 odátartanak. Ez az erre a kérdésre más feleletet nem tudok adni, mint az,
 hogy mindenkinél szűkebbre van testvéri közeledés, hanem a szeretet
 a keresztények és az emberek, az az a szeretet, amelyben az ember nyitva áll
 hogy legyen, avagy az ember, a keresztények között állnak, vele együtt
 annak, részben abban, hogy letessék közelebb jussanak. Ha valakinek ilyen testvéri
 ri kára van, akkor az egészen viszonyok között áll. Amikor az, hogy egy i-
 lyeen földi egyháznak, egyetlenség, szabad egyháznak, más ilyen lehet, mint az,
 jvi lény, nem biztosítja neki a testvéri közelséget, mert lehet, hogy az illi
 tö eszékel olyanellentétlen áll, hogy külsőleg ugyan odátartanak, az belsőleg
 nem éri meg az odátartást. Az az odátartás, amely akadály, mint az,
 itt nem a tagok odátartásán van a hangsúly, hanem az egy testvéri körben
 való megismeréséről. Hogy az a testvéri kör külsőleg szervezve van, az a
 vagy nemcsak teljesen mellőzött, mert itt az a fontos, hogy az ember
 gyűlések között. Az nem vetem meg a külső szervezeti megismerésről
 és a külső gyűléseket illetve, az nem vetem meg. Nem kétségtelen az az il-
 lyeen külső szervezethez az érdeklődés, amelyben tapasztalható és a külső-
 belső az az meggyőződés, hogy a külső szervezethez a külső megismerés van,
 ma a külsőleg az érdeklődés. Ha azonban nagyon jól megismerjük az
 letessék, ott letessék a külsőleg akadályoznak meg a munkában. Ahol
 nagy az emberi munka, ott letessék az embernek nem szűkebb. Ahol a leletek letessék
 vezetése alá tudják helyezni és leidegelen tudják beosztani, ott egy-
 egészben keresztények viszonyok vannak. A nagyon megismerést gyűléseket
 ahol atagokat ellenőrzik és körül vannak véve titkos rendekkel, az
 ember minden tettét megfigyelik, a vezetőtestvérek meggyűlések, meggyűléseket
 és az ellenőrzik, hogy kifejezik a rosszallásukat, ha drasztik kivül mért
 is megvár hallgatni, az ilyen gyűléseket szervezettek és letessék
 és a keresztények életi fejlődésére nézve vezetéseknél tartanak. Nagyon ve-
 anélkül tartanak még akkor is, ha letessék az ilyen gyűléseket
 komoly megismerésről élet feljebb, mert az a komoly megismerésről élet
 fog folytatni, hogy az illeték az életéről el fognak távolodni és erre
 legyen szabad a jelenléteik között foglalt meg az előttem levél
 mi, ahol az Úr Jézus tud a gyűléseket ellenőrzött gondani, amelyben az
 ja, hogy az a gyűléseket a kondíció a helyéről, mert az az odátartat-
 tott akadály. Ellenben a házira-béleletek azt írja, nek bánt arról fel-
 sus és még az a gyűléseket fels van rendszerezve, mert ebben a gyűlése-
 zekben feljebb az letessék iránt való szeretet. Tehát ha valaki nagyon
 komolyan vezet, az nekünk nem jelenti azt, hogy a gyűléseket rendez van, mert
 azért a dolog úgy áll, vannak egészen megismerés letessék emberek, akik kő-
 nap maiva kint letessék a temetőben, és vannak házira vált emberek és meg-
 10-10 országok itt fognak élni a földön. Hogy pillanatnyilag egy gyű-
 léseket komolyan hirdetik az megismerésről, nem jelenti, hogy a gyűlé-
 seket rendez van, mert lehet, hogy ott olyan hely van, amely az letessék
 megkelet elszakítja az Úrtól. Ha olyan gyűléseket van, ahol egy ember kő-
 tus helyét foglalja el, vezetése, mert abban a gyűléseket lehetetlen
 a Krisztus fel való kő-his. Azaznnyi megismerésről hirdetik, azis
 lehetetlen, mert a Krisztus helybe embert akarnak. Úgy agunk gyűlé-
 seket, hogy kell az embernek egy külső gyűléseket a gondolatban, hogy
 jó az, hogyha egy egészben, letessék a gyűléseket a földön, ahol
 amelyben olyanok vannak az urakat, akik letessék komoly, deinté a gyű-
 kei, jó ha benne vagyunk, nagyon egészen, nagyon kiváló dolog, csak az
 ra vigyáznunk, hogy soha ne ember vagy csoport ne foglalja el a Krisztusnak a

helyét, hanem mindannyian csak hiszünk meg, tehát legyünk Krisztusnál, akik az embereknek nem embereknek kótit, hanem Krisztusnak, az a Szentség, Krisztusnak, akiknek mind az embereknek, hanem Krisztusnak, mert egyetlen meggyőzésük, azt nekik látni akar nem tudja helyettesíteni Krisztust.

Azok az a leveli irók, olyan szavakat volt, melyek az akkori egyházakban, politikai testületekben uralkodott. Számos testületet vezetett el, és azokat a testületeket nagyon sokszor presbiternek hívták. A zsidó közösségek között egy volt az egységes, hogy a közösség élén egy vezető volt, a szinagoga, de minden városban volt a közösségi vezetők által felállítottak, amely a gyülekezetet vezette. Szóval a görög nyelven az a zsidó nyelven megnevezett közösség volt meggyőzésre. Azt vette át a keresztények. De nem egy uralkodó lelkést választottak, aki az egész egyháznak a vezetője volt, hanem egy testületre bízta a vezetést és úgy nevezték presbiterok vagy főnök és gyülekezetnek, felelősnek neveződtek. Abban az időben a püspök vagy episzkoposoknak, felelősnek neveződtek. Abban az időben a püspök és presbiter egy volt. Azok az olyan fűcses egyházi szervezetek alakultak ki, melyek a presbiteri szervezetre, a papai és a világi uralkodóak a világi befolyás. Nagyon különböző egyházi szervezati módok léteztek akkor, és egy kérdés van a hatalom, vagy a világi gondok között, hogy a hárs vagy az emberek, hogy kiknek a hatalom legyen a hatalom. De ahol az - igen szellemes nincs, jelen, ott bajok vannak.

Az afféval leveli a gyülekezetnek a levele, nem emberileg meggyőzött gyülekezetnek, hanem Jézus Krisztus gyülekezetének a levele. Szndiforga az a leveli az a csendes boldog szervezetei írja le, amely létezési van meg a gyülekezetben, létezési működik és meg a létezési gyülekezet van. Ennek a létezési szervezete a vezetője és a tisztviselőit nem emberek választják, de nevezik ki, hanem az Isten maga kéri ki őket annak, hogy ajándékokat ad, talantudatokat, kegyelmeleményeket és akkor rájuk bízta azokat, amikor ezekkel együtt el is szüli őket. Többet ha valaki ajándékot kap, hogy szolgáljon és segítsen vele, akkor azt adni, vagy megkezdésbe tartani, a legnagyobb bűn, mert Isten azért bízta rák, hogy azt forgassák. Azt mondják, hogy milyen erre dől az a vezető, aki először vagy aki a szabályozó rejtje elrejtte, amelyet főként az ajándékot ír. Ha pedig egy gyülekezetben mindenki a rábízott isteni ajándékokat forgassa tevével járva de mindenki tisztában tartja azt az ajándékot, amelyet Isten ad a népeknek és nem tartják az meg, hogy egy szándékban hit és az emberek egymással és nem tartják meg az, hogy egy gyülekezetben egyik vezető félrejelje azokat, akiknek Istenről adott ajándékai vannak, ahol tehát tisztában tartják a tevével az Istenről adott szellemi ajándékokat, ott van egészen más gyülekezeti élet. Szndiforga azt nekünk tisztában kell tartani, az az Isteni meggyőzés. Ha valakirel azt látjuk, hogy szellemi ember, akkor annak befolyását kell megvizsgálni. Az a gyülekezet élet egészen más és jó, amely elég kényelmes, de ha balad arra és az ilyen gyülekezetek szellemi gyülekezet, hogy mindenki szellemi ember, akiknek Istenről adott ajándékai van. Ezt nem az illető maga itéli meg egyszerűen, hanem a többiek is. Mert igen sokan csak elképzeik, a többieknek az a meggyőződés, hogy nincs arra ajándékuk, csak szeretnek focogni. Szndiforga az egészen más gyülekezeti életben félrejelje az ilyen meggyőzést kellet az embereknek. Ez a bizonyos, egészen más meggyőzés, amely felismeri azt, hogy ki kapott Istenről ajándékot és ki az, aki csak feltolja magát a gyülekezetre. Ez a tisztában az egészen más gyülekezeti életnek de félrejeljenek. Azt pedig nem tudja egyetlen embernek a tekintélye, akon meg, orvolya tisztában, hanem csak a gyülekezetben jelenlévő isteni szellem tudja tisztázni. Aki orolott Péter Által, amikor Annid is leírta az elhallgatott. Nekünk azért kell tudoznunk, hogy a gyülekezetben, ahol vagyunk, Istennek a szellemes nagy erővel szóljon, mert amikor Istennek a szellemes nagy erővel hat a gyülekezetre, akkor a meggyőzés a többiekre ráerőltetett emberek félrejelje és az igazi, szellemi ajándékban részesített emberek felismerik azokat, vezető szerepet. Azt pedig semmiképpen emberi vezetéssel tisztázni nem lehet, csak a szent szellemmel. Itt tehát a gyülekezet meggyőzés, hogy ki az Istenről való, akkor az emberek, hogy a gyülekezetnek boldog tartása legyen és az Isten vezetésben van az, hogy vannak emberek, akikből a szent szellem meggyőzött.

Bajdósgas kifejezés ugye, a szív szemei. Vagyis az azt jelenti, hogy a külső létét biztosító testi szemét helyett van egy belső létét biztosító lelki szem is az emberben, amely néz, vizsgálódik, úgyhogy az ember egyaránt két szemmel néz. Úgyhogy a testi szemmel együtt néz a lélek, a két szemmel néz. Egyszerre lát a kettőt. Bizonyos tekintetben minden ember mikor két levág egyfelől víz, nemcsak azt látja, vizesi érzése, hogy milyen testi mozgásokat tesznek, melyik az erősebb, hanem az ember azt is nézi, néz-e még nagyobb érdeklődéssel, hogy melyik harcol nehezebben és melyik nehezebben. Hiszen még a futball mérkőzésen is valami ilyenféle van, hogy a nézők az igazságtalan bírót a meckelében megverik, vagy árva játékosok ellen fel szokott a tömeg kudálni, ha neki nem tetszik, de lehet hogy van olyan, akinek tetszik. Az ember két vizsgálatot felelt mindig két szemmel néz amikor a testi erőit látja, a másik az, hogy milyen indulatok, lélekkel összehasonlít, a szabványok felek. Látja, hogy az egyik bátor, a másik ügyetlen, az egyik ravasz, a másik lovasias, egyaránt látja a külön mozgásokat és abból kiolvassa a lelkületet is. Azt szemmel lát, de az a másik szem, amely a belső lelki tulajdonságot nézi, az a többi, kevésbé el van az emberben, hanem van azoknak a számára. Az Isten adhat megvilágosított szemeket, hogy az lelki és szellemi dolgokat lássa meg és lássa, hogy a gyülekezet egészen fejlesz, az erősebb, hogy Isten adhat megvilágosított szemeket, hogy lássa, mert csak ha az szív szemét megvilágosítja Isten, akkor képez a gyülekezet meglátja, mire a fejlődésében szükség van. Az apostol azt imádkozik, hogy az ércműveknél adja meg a bölcsességet, a kijelentésnek a szellemét, az ő megismerése által, és a bölcsességet és a lelkiségnek az a szellemi tulajdonságok a világon, ami a szívnek a szemét megvilágosítja. Tehát az Isten adhat világot, hogy az szívnek a szemét megvilágosítsa, hogy szemmel ad nekünk. Szellemet ad nekünk is, pedig a bölcsességnek és lelkiségnek a szemét, olyan szemmel ért, amely által az ember bölcses lesz és a láthatatlan dolgok előtt leránt egy leplet, amely a legtöbb ember előtt rejte van. Ércműveknél tudják azt, hogy sok olyan dolgot látnak, amikről amelyet legtöbb ember nem lát. Beethoven hangokat hallott, pedig silő volt, de volt egy belső hallása, a külső hallás mellett. A festők olyan szemeket látnak meg, amelyet mi nem látunk meg. Művészek egy arca és abból az arcból nem jogguk meg szemmel, egy festő mindig és civilis magában és otthon le tudja festeni. A szabvány olyan árnyakat lát, amelyet másik ember nem lát, de ő látja. Az érc olyan léki vonásokat látnak meg, amelyet a többi nem lát. A művészek tudják azt, hogy van egy belső látás, amely nem adatik meg minden embernek, a keresztény embernek is van egy látás, amelyet a művészek sem kapnak meg. Mert vannak művészek is, akik bizonyos ércművi dolgokat nem látanak meg. Pl. egy modern festő számára munkájának a festésére ártatlan, azért mert az a művészt foglalkoztatja, a léleknek a rajza, amelyet ő nem látják. Az ő számára nincs gond az becsületes ember, csak emberi érzéseket magát kiadó ember van. Vagy pedig a szellemnek a jellemeivel feltöltve, a ~~szellem~~ kikötés ezeknek a gyönyörű ember, van aki az ércműveket az ércműveketől elválasztja, nem látják. Tehát a művészek sem látják azt a külső dolgot, amit Isten szemmel nyújt azoknak, akik Istennek a szemmel hallgatják. Ezek Istennek olyan éles látásnak lesznek, hogy saját maguknak mindig megértsék, hogy emberben az én erősebb én becsül. A többi érc nem vészi, de ő megértsék azt. Ezeknek gyönyörűnek gyermekeik okosságát az a nem veszik észre, hogy mikor gyermekeik jelenlétében beszélnek az okosságáról, belenevelnek olyan intelligenciát, amely egy megvilágosított szem keresztény számára bűn, amikor, visszafelé. Ahhoz egy egész külön megvilágosított szem kell, hogy észereve azt, hogy valakiben az én tultang, hogy saját magát akarja érvényesíteni. Ennek gonoszabbaságát nem érez az Isten az emberben, mint a valaki saját magát akarja érvényesíteni. A keresztény embernél egyetlen érc Isten előtt, hogy Krisztusnak ad helyet. Amikor az illető elvitatja és csak Isten előtt látja, amikor a keresztény nem tultang maga előtt vészi, hogy mindenki lássa, hanem éppen a bátor vészi, nem dicsekszik azzal, hogy mennyit szenved, hanem Krisztus előtt látja az embernek. Az ilyen kereszténynek mindig nem jut, hogy nézettek, nekikura utat tettek már meg,

hal vagyok már. Az Isten abban győzedelmeskedik, hogy minket nem lát, hanem a
 haláinkba ottlétje Kríisztus. Ekkor leleplező kell, hogy az ember lássa,
 és a látszó bűnösökben és látszó, hogy az az erre tartózkodó királyviselték.
 az erény. Így annaknál lehet erény, az az Isten előtt, amikor a dicsőségesség
 csak fel mint erény, hogy dicsőségre törekedik, amely betölti az emberi lel-
 ket. Isten előtt az erény. Isten előtt az erény, az emberi dicsőségesség,
 a gyermekek dicsőre, vagy a szülőknél erény dicsősége, vagy a
 halálos bűnösök az a világossá, hogy okvetlenül elismere, hogy az a Isteni,
 Isten előtt undorító. Isten előtt az erény, hogy csak Isten és Istenus lá-
 tás kell és hogy éreztessék azokat az atak, amelyek az ember kiküld-
 het, ha Isteni boldogságot kap. Pál azért imádkozott, hogy Isten adja a
 boldogságot, a leplezőnek a szemlelt, Kríisztusnak megismerése által,
 azoknak, akiknek a szemlelt megvilágosítottak. Mert csak így tudjuk felfog-
 ni, hogy mit ajándékozott Isten. Ami tehát emberekben győzedelmek, aki ma-
 járt magában győzedelmek, az aki a gyermekekben győzedelmek és dicsőre,
 azok az emberek, azok a keresztények mind képtelenek arra, hogy megítélj-
 sse. Pál itt rámutat és pedig arra, hogy megismerjék, hogy az erény Isten-
 nek a reményesség, hogy az erény az a szemlelt erény dicsősége, a gánd-
 ságot, tehát hogy annak az erénynek, amelyet a szemlelt erény Isteni ala-
 lyozott, hogy az erény hatalomátvalósított Isten éreztessék, amikor
 Kríisztus feltámasztotta, a mennyekbe vitte, jobbjára ültette és olyan ne-
 vet adott neki, amely minden névnél nagyobb, akár a világban, akár az e-
 közvetlen világban. Hogy az erény erényesség, hogy az erény dicsősége, gánd-
 ságot halmozott Isten, az erény igéretet adott a jövőre nézve, nem látható-
 meg mekkor, csak ha a boldogság és a leplezőnek a szemlelt erény dicső-
 rít, hogy tudjunk megismerést tenni a szemlelt, amit azért és amit azért
 az Isten és ezért látszó, hogy az az szemlelt nekem megadja. Tehát
 nekem arra van erény, hogy olyan testvéreknek a bűnösökben éljek,
 akiknek ilyen megnyit az erény van és az a megnyit az erény dicsősége adja nek-
 nek azt a segítséget, amely a szemlelt van. Milyen jó, ha valakik erény
 olyanok élnek, akik tisztán, világosan látják mi az, amit Istennek tetszik.
 Tetszetes, hogy mára meg is erényitjük erény dicsőségtel és rámutat-
 tunk a szemlelt az erény dicsősége. Az erény látszó, hogy Isteni megnyit-
 több erény van, hogy erény dicsősége a szemlelt és a földi érte. Az a
 szemlelt fejlődésnek a feltétele, ezzel látjuk tehát azt, hogy a szemlelt
 a fejlődésben rendkívül fontos, hogy az Isteni erény dicsősége, az erény
 olyan ismeret, amely felvilágosított erény, hanem olyan ismeret, amely meg-
 adja. Mert van egy ismeretfajtája, egy amely az emberek felvilágosított te-
 szik. Mennyi világosság van itt, milyen nagy erény ajándékokat, milyen lehet-
 ségek van. Vagyis szemlelti élt az ilyen. De ott, ahol Teremtés az
 monja, hogy itt az Isten látunk, minden erény dicsősége Isten és minden emberi
 a nagy dicsősége, mint a mennyi éreztessék a 24 van a mennyi erény dicsősége
 a földre veti. Tehát ha Teremtésünk együtt Isten jelenlétében eloszlott
 ve és csak Isten látjuk, akkor erény dicsősége a szemlelti élt. De hogyan
 ott Isten kiül meg egy ember látszó és erre az emberre feltételeink,
 beteges vagyunk. Megfelelt erény dicsősége, hogy az Isten megvilágos a szem-
 lelt és olyan ismeret adjon nekünk, amely Kríisztus nagyra teszi, minket
 meg király dicsősége. Amikor az erény dicsősége erény dicsősége és a pertubulunk,
 akkor kezd előttünk Kríisztus, akkor kitűnül előttünk a látóhatár, akkor egy-
 szerre meglopetve nézünk, az erény dicsősége erény dicsősége adott nekünk az Isten, amikor
 Kríisztus a halottak közül feltámasztotta, a halálnak az erény meg van ter-
 ve, megálhat az én testvérem, és mit jelent az, amikor Kríisztus feltámasztotta,
 a halottak közül és a mi meghalt testvérekkel találkoznunk fogunk egyszer,
 kitűnül a látóhatár és megérjük mit jelent, hogy Kríisztus felment a föld-
 ről a mennybe és az Isteni erény, amely a felvitté itt van, hogy király dicsősége
 minket a világban, hogy ottunk adjon az erény, hogy Kríisztus a jobb keze
 az Isteni és az erény dicsősége erény dicsősége a földön amit a jobb keze és jó-
 nek földi dicsősége, hogy mit jelent az a hatalom, amelyet megadott, amikor a
 jobb keze élt az erény dicsősége, akkor megérjük, hogy mit jelent az, hogy olyan
 nevet adott Kríisztusnak, amely nagyobb minden földi névvel, akár ebben a

világban, vagy korábban nevelik, akár az elkövetkező korokban és az
és számára nem jelent semmiféle emberi név magyarázatot, hanem csak a Krisztus
néve hangzott és úgy tekintették rá, mint egy új világra az elkövetkező
re, megvalósítóját, Jézust a szűzszületés bűnére a földbe, akkor, amikor meg
látjuk, hogy Krisztus olyan nevet kapott, amely minden más névnél nagyobb
csodálatosan egyszerre elűzi minden más a számára, minden emberi,
minden földi jelző és csak egy marad, amiben hisz és amiben az Isten
szóval, uralkodóinak a megvalósítóját várjuk és az a Krisztus Jézus
szóval a neve és több név van, akkor kitűnik a létezését és látjuk, mi
lyen nagy az Isten és milyen kicsiny, aki ebben a világban a legkisebb
sabb és akkor a felekezettel a világot nyoma, nyomasztó, földrajzi, és
több befolyás, a lélek megközelítésével és fellelkezésünk oda, ahonnan a
szűzszületés jön. Ahonnan Jézust visszavárjuk. És egyszerre egy másik
szóval a polgári leszünk és onnan várjuk vissza a mi Istenünk, Krisztus
tust. Magyarázat lesz előttünk az ami Krisztusi és kicsiny lesz előttünk
az ami emberi. És a h-elyes győlekezeti élet. Szűz festi előnként
si levél.

Az egyház belülről.

Érdekes 2:1-10.

Kedves Testvéreim! Kisad hosszabb idő óta elszórtunk az efféusai levélről, úgyhogy a kapcsolatot talán megvesztett, legyen szabad rámutatnom arra, hogy a 2. fejezet azonnal kezdődött, amit fel is olvastunk, hogy miként istennek a kegyelmek holten talált. És a kijelentés, hogy mi halottak voltunk, amikor az istennek a kegyelmek bevonhatók megtalált, és a kijelentések és nem ésszerű magukban a halált. Meggondolom elvállaljuk, azt, hogy halottak vagyunk, mert az irás úgy írja mondja, voltukban azonban nem tudtuk, hogy az a mi halott voltunk mit jelent, hiszen nyilvánvaló. Azt is olvastuk természetéről. Milyen természete van az embernek, vajon mit jelent ez a szó, hogy az által lesz a haragnak a fivér? Szóval az embernek az állapotát úgy írja, hogy meg kell értenünk a kegyelmek és a kegyelmek között azokat a szavakat, hogy hogyan úgy vesszük, mint gyakorlati, élő Isten, amely az embernek a hűségbe vágnak, akkor egy megfigyelésnek bevonhatók, tehát halottak vagyunk. És azt jelenti, hogy az egy élet, amelyet a természetes ember nem ismer, amely a szellem teljesen idegen. Ő ennek az életnek a számára amolyan, mint egy halott. Van egy ilyen élet és az az életet, amelyre nézve a természetes emberek halottak, ezt az életet jellemzi az efféusai levél így, hogy a megelégedett, Krisztussal együtt feltámasztotta, Krisztussal együtt mennyekbe vittetett át. Itt egy másik kérdés is felmerül, mit jelent, hogy Krisztussal együtt megelégedett, feltámasztott, Krisztussal együtt a mennyekbe áthelyezett bevonhatók. Ugyánakkor tehát, hogy a halál ellenében van az élettel, amely élet a mennyekben vagy mennyekben folyik. Ezt a különbséget kell nekünk a mai órán megtalálnunk. A halál és az élet különbsége.

A halál és az élet különbsége. Az ember rendszert, akkor, amikor életre gondol, a testi életre gondol és amikor a haláltól fél, a testi haláltól fél. Az ember nem teljesen nyugodt abban bele, hogy meghal, hogy innen elmegy, hogy nem fogja többé látni azokat, akiket eddig látott, nem fog velük érintkezni, elveszti azokat, akiket eddig látott, amelyeket az őt, amelyeket itt a földön él át, az életnek a jó ívét, az itallak, amelyet nyújt az a világ, a ruhát, a lakást, a barátokat, az ember egyedül marad, valahogy, valahol, ha egyedül van folytatás annak az életnek, amelyet itt testben élünk a síron túl. Nehézsen nyugodt bele, hogy átmenet egy éven avilomdon, amely nem élet és amelynek következményeit nem ismeri, és éppen ez a halálfelelem, a halálfelelem, ami bevonhatók van, mutatja az, hogy nem ismerjük azt az életet, amelyet itt az efféusai levél említ. És a halálfelelem mutatja, hogy mi csakugyan halottak vagyunk, mert az élet, amely megmarad a test hála után, nem ismerjük úgy, hogy ebben az életben bízunk, abban megvoldunk nyugodva, örömet adna az életre is, ha a testi halott lesz. Itt tehát a mi életünkben valami bajnak kell lenni. Valahogy mi mégis csak halottak vagyunk az életre nézve, ha az istennel való találkozás, ha a Krisztussal való együttélést úgy tekintjük, mint valamely bizonytalan dolgot, amitől félni kell, az ide nem bízhatjuk magunkat rá és itt természetesen nem kell az embernek kivétel tenni, hanem nyugodtan mondhatjuk, hogy a legtöbb ember, aki magát kereszténynek nevez, azt a halálfelelemet a szívben benne hordja. Ugyánakkor tehát, hogy az efféusai levél 2. fejezetében említett halál tulajdonképpen Istentől való elidegenülésg. Halottak vagyunk, mert idegenek vagyunk Istennel nézve, és az Isten idegen nekünk. És a halál. Mert hogyha az Isten nem volna idegen Istent, akkor egy pillanattal sem savarna az, hogy a test életet elvesz és mi Istennel eljutunk és Istennel együtt fogunk lenni, akkor ez a gondolat nekünk örömet okozna, és Istentől mi el vagyunk idegenesdve, az Isten idegen a mi szíveinkre és ebben áll a halál.

Ha tehát a halál annyit jelent, hogy Istentől elszakadtunk volna és
Isten és köztünk valami van, ami elválaszt, nem élünk Istenben benne, ha a
halál annyit jelent, akkor élni meg annyit jelent, mint élni Istenben benne, ha a
székelés van a bibliaiban egy hely, "az pedig az Erkölcset, hogy megismerje
az Istent és akit elküldött, a Jézus Krisztust." A főpapi írásban. Az az Isten
rök élet, hogy Istent ismerjük és akit elküldött, Jézus Krisztust. Az az Isten
ismerjük Istent, Jézus Krisztust és ez a tudatlanság, és az ismeretlenség. Tehát nem
és az Istentől való elidegenültség, és a halál. Megismerje az Istent, és az
élet. Tehát, hogyha ~~valaki~~ akaratunk menni a halálból az Istentől, az
lent mást, mint találunk az 616 Istennel, 67 megismerje, és azert a megje
ni, hogy az Istent megismerjük, azt keresni, kérsi az Istentől a legnagyobb
dolog, amit kérhetünk. De az a dolog, ami nélkül nem is élhetünk, a legnagyobb
tes, hogy a halálból való elszakadásnak az elac feltétele az, hogy
az ember rájusszon arra, az igazságra, hogy ő halott. Ha élnék meg az Istentől, az
élet, hogy rendszer vagyunk, akkor ez a megelégedettség, amelyre magunkat, hogy
sík isteni segítség, mert akik meg vannak elidegelve, akik be vannak követve
és állapotonként változtatni nem hajtanak, azok nem is vannak telve, a
de, azok maradnak úgy, ahogy vannak. És a megküldött való megelégedettség
a legnagyobb nére, és a halál, hogy az ember meg van megelégedve a megelégedettség
Jézus egy helyen azt mondja: boldogok azok, akik szűnek és azaz jöhöznek, mert ők
megelégedettek. De mit? igazságosság. Ha tehát ők szűnek és azaz jöhöznek, mert ők
szűnek és igazságosság, az azt jelenti, hogy nincs bennük igazságosság, azaz jöhöznek
és nincs bennük, azt jelenti, hogy nem ismerik az Istent, és az utjait. Tehát
nem magis az igazságosság, nem ismerik Istent. Éppen az az Istentől való el
idegenültség, hogy mincson bennük igazságosság, imásten, amikor valaki meg
vagy elidegelve magától, az életével, amit ő és nem kíván mást, akkor az halott
ott kezdődik tulajdonképpen az élet, amikor az ember végül: a legvég ut
ján, az élet után, az itál után, egy másik élet után, amikor valaki keres, meg
indul keresni és az ~~élet~~ életét nem jár, mint hogy az embernek a szive
elcsavarodik, meg talál kezeskedéssel, győzködéssel a niatt, hogy bennük val
ami elszakított Istentől, és valami ott van Isten között és elküldött, ami
miatt mi az Istentem látjuk, nem ismerjük, nem értjük és amikor körbeszük,
micsoda az ami elszakított, elidegenített, akkor azt feleli rá az érzés a le
vel, 2. fejezete mellőzések, mellőzések, mi mellőzünk mi: az Isten akarat
rendje mellé. És az igazságosság tehát nincs bennük, mert elszakított, 261.
rezenitünk, nem urra, amerre kellett volna. Nem mentünk urra, amerre kellett
volna, mert elvítettük a szét, elvítettük az Istent. A vétek az irányunk, a
élnak az elvítés, nem ismerjük az Istent utját, elvítettük az Istent utját,
az életünk tele van boldossal, félre mentünk, más utat választottunk és annak
a következményei lettek a különbség bűnük, amelyeket elküldtünk az életünk
ben, nek gond, tehát, amely azért szakadt ránk, mert elidegenedtünk a szivünk.
Mert engedetlenek voltunk az Istennel szemben, az akaratát szembe tettük,
jétesztünk a bűnrel, hittünk a hasúgnak, a szélbűnnek és ezért az Istentől
elszakadtunk. Non, ezek az Istentől való elszakadások, ezek az élnak el
tővezetési, a mellőzések, a mellőzések, ezek okotkát azt, hogy mi elidege
nedtünk az Istentől. És el kell jönni egy kornak, amikor az ember megke
redik és azt mondja, ez az utam nem megyek tovább, nekem meg kell találn
nom a helyem utat, vissza kell térni a helyes utra és amikor az emberben fel
ébred és akkor meg kell találni a helyes utat, az életünk tele van gyalmas
tos dolgokkal és amelyeket tettek újabb vétkekkel, amikor az ember e miatt
megkezesedik, felébred az énség az igazságosság, az élet után, amely az Isten
akaratával egyezik, akkor jutott az ember abba az állapotba, hogy az Isten
lelőjele hozzá és meghallja, és megadhatja neki ami új, megelévenítheti, feltá
maszthatja, Krisztussal együtt a mennyekbe ültetheti. És mert az életünk
tele van ilyen elcsúszásokkal, Istentől elidegenedtünk, ebből a természetből fo
lyik, hogy az életben akirhová megyünk, mindent Istennek a haragjával tal
lálkozunk. Tehát ez, hogy Isten haragjának a fiai vagyunk, nem azt jelenti,
hogy időről-időre az Isten megharagzik ránk, mert rosszat tettünk és kör
dezzük, mit is csináltunk, ami miatt megharagodott, hanem azt, hogy a természet
és állapotunk az, hogy harag alatt vagyunk, vagyis, hogy olyan uton járunk,
amelyen illandóan Isten haragja van rajtunk. Természetből fogva ez az ál
lapotunk. Isten haragja áll rajtunk.

A világ nem érti meg, hogy Isten haragja van rajta, a világ elfogadatlannak, meg-
 1446, Isten ellen fordul, hogy Isten miért bünteti, miért nem segít és a világ
 nem akar ezzel tisztába jönni, hogy mi Isten haragja alatt vagyunk. Pedig az
 a harag mindenképp ott van, mindenképp felénk és mindig elmondhatjuk, hogy mind-
 entalán felbukkan valahol, mert mindenképp ott van Istennek a haragja és az a
 alatt vagyunk, az aldi ki kell emelkedni és átmenni az élethez, ahol a ke-
 meg többé nem kísért. Tehát azt kell megértenünk, hogy az Istenből előjövő
 ott állt a természetből fogva együtt jár az Istennek a haragja. De mi az?
 Nem más, mint Istennek a bosszúkegyesség, létezés ellenünk, mert megpróbáltuk az
 életünket és a másik ember életét, akivel együtt élünk, megpróbáltuk meg-
 barmozni, hogyha valaki bosszúkegyességet vezetni akar, akkor az nem tudja elmondani,
 hogy valaki bosszúkegyességet irányít, vezet. De a miatt, hogy az élethez tel-
 van a világ elmondással, megpróbált, Isten ellen való elmondással, hogy azzal a
 Istennek megpróbált a megpróbált és az emberkegyesség, életét, és a miatt a
 Istennek, folyton ellenünk létezik az Isten. De mindenképp az Isten haragjával a
 Istennek, azt érezni kell valamit, hogy bosszúkegyességet a harag miatt, Iste-
 nemek a haragja. Tehát nem úgy van az, hogy időnként megpróbáltuk az Isten,
 mert rosszat tettem, hanem a harag elmondással kiad. Ha az a világnak rajta van
 Istennek a haragja, mindenképp meg a történetet, az utolsó évek történetét, a me-
 nyaralás megpróbált a történetét, milyen megpróbált. Milyen rajtuk az Istennek a hara-
 ja? Azt mondják az emberek, hogy nem elég hely a világnak, és azért van ra-
 tuk Istennek a haragja, minden napon rajta van Istennek a haragja. Isten is
 akik a legjobban próbálják, hogy azért van rajtuk, azok sokkal jobban ére-
 ték megpróbált a világnak. Itt az a földi életben Istennek a haragja itt van
 az a harag mindenképp és mi nem tudunk elhinni, hogy Isten, mert Istennek a
 haragja rajtuk van. Azt is mondhatjuk, csinálmunk egyháziakat, vallások egyet-
 leteket és nem jutnak el a kívánt célhoz és nem tudunk megpróbált eladni. Ha
 valaki és egyezsere csak ki tudunk, hogy akiket megpróbáltunk, kikésszünk a ke-
 zsektől. Miért van az Istennek a haragja van rajtuk. De abból a haragból,
 amely a mi életünk, az életünk juttatott bosszúkegyességet, abból van egy kivétel
 ut. Az az a kivétel az az igris is az a szent, "O veles együtt megpróbált,
 teti, O veles együtt felismertett, O veles együtt a megpróbált bosszúkegy-
 és hogy mit jelent az, hogy "veles együtt", azt kifejezi a bibliai vers, amely az
 azt mondja, "nem a mi csodakészleteinkből, hanem kegyelemből. Tehát ki-
 próbáltuk jót csinálni, Istennek kedves dolgokat tenni, megpróbáltunk egyházi
 életet élni, hisz alapítunk új és jobb gyülekezeteket, mint a régiekben volt-
 tak, hisz csinálmunk egy egész család embereit, akiket megpróbáltunk meg-
 munkát megpróbáltunk, hisz fogadjuk meg, hogy azután bizonyos bűnöktől nem fog-
 tunk el, hisz minden, nem a mi csodakészleteinkből folyik a szabadság, a meg-
 santság, a megpróbált, hanem kegyelemből. Kegyelemből pedig annyit je-
 lent, hogy ingyen. Az ingyen annyit jelent, hogy nem kell semmi hozottani.
 Tehát teljesen nélkülünk, a nélkül, hogy a megpróbált érintendők, amelyről azt
 gondoljuk, hogy lesznek a megpróbált. A nélkül, hogy Istennek egy Isten az a
 megpróbált. Hogy mit csinálmunk, hogy szabadság a megpróbált. Van kizártság, az
 új élet és az új élet kegyelemből történik és így írja le az a szent,
 "veles együtt megpróbált . . . stb." azért imádkozni olyan emberek, hogy
 jól a megpróbált megpróbált. Az a három dolog történt meg Jézus Krisztussal, az-
 kor a holtteste a sírban felelt és előtte volt egy hatalmas kő és az új volt
 a holtteste, hogy a tanítványok el ne vigyék a holttestet és a szent íjelt a
 sírban egyezsere élet oszlit a torbe és Jézus sír megpróbált: Nem volt
 ott semmi ember, csak Istennek az angyalok voltak, akik ott voltak az angyalok je-
 lenetnek, amikor a sírban megpróbált Jézus és később ártatlanság arról, hogy
 azt tett az Úr, amikor amikor megpróbált, hogy azant kezd, mint megpróbált
 hogy nyult a kőnek az után és hajította össze és tetta félre, gumóval, rendez-
 sen, hogy eljött fel és leballagott róla a legelő és akkor az Úr felelt. Fel-
 ment, megpróbált előtte megpróbált a sírunk ajtaja, és a kő elmozdult az angyalok-
 neknek a tanítók előtt, amikor amikor feljött a holtteste, amikor nem volt
 az az előtt többé akadály és sorjában megpróbált hátrálni, mert az a tanít-
 ványok, az emberek tanítványokunk, újra nyitandó napon, amikor amikor jelen
 volt, az Úr testvérek, akik Szászgyűltek a szentekhez, valamilyenleg ott, a
 hál a megpróbált elváltandó történt. Amikor megpróbált előtte az ut, akkor tud-
 tak, hogy egyezsere csak, amikor együtt volt a tanítványokkal, amelyekből kezd-
 és az a testét előtte az embert azant aldi egy fényes félt és tudtak, hogy
 Isten természetét elváltta le, ahol a "elmondások könyve látnak látnak.

és látta, hogy amikor az egész világ vajdúik, gyűlödik, nyugt a szenvedésben, és a szabadság abból a pokolból, amit mi emberek csinálunk magunknak itt a földön, megjelent egy Bűnrény, aki olyannak tűnt fel, mint aki meghalt és felült az O Átyja mellé és elvette Tőle a könyvet és kardtalanosságot és a pecsétet. Megelveződött, feltámadott, felment a mennybe, a trónuson ül és most azt a kijelentést kapjuk, hogy nem egyedül elveződött és hogy nem egyedül támadt fel, nem egyedül ül a mennyekben, az Isten trónusára hanem a láthatatlan Isteni rendelkezésköpen egy teljes száma, kiválasztott emberek teljes száma szándékoltatott el arra, hogy mindazt vele együtt véglegesülje. A megelveződést, a feltámadást és az Isten trónusára ülését. És az úgy történt, hogy amikor nem gondolta meg, amikor nem csinálta, Isten elhatározta. Ilyen ami szabadságunk. Megszabadulást, mert Isten így rendelte. Mer amikor Jézus megelveződött, ott a sírban, úvale együtt Isten kimondta a kijelentést, hogy ez szabadság, azokat is meg kell elvezenedniük. Amikor feltámadott az Isten határozata szerint ott volt már az Isten gondolatában az a nagy serege, a 144.000, aki a Bűnrényt mindenhoova követni fogja, hogy vele együtt feltámadnak. És mikor felment a mennybe, akkor Isten határozatából ott volt már a megelveződhetetlen nagy serege, minden népből, nyelvől és ágazatból, amelyet Isten kiválasztott és elrendelt, hogy ott legyen Jézussal együtt a mennyekben. Isten így rendelte. És mit az Isten elrendelt és mit kimondott, az már valóság, akkor, amikor az O szent gondolatában el megjelölt. Valóság, amelyhez nem kell semmit hozzátenni.

Most, egyenesen beszélek hozzád, érthető szavakkal azt jelenti ez: amit a második fejezetben olvassuk, hogy az Isten elve elkészítette minden cselekedtet, amelyeket az Istennek cselekedni kell, és minakik nem kell semmi tenni, csak a Istennek kell belöletni azokba a nyomokba, amelyekkel előre alkalmatosságot Isten. Minden megvanva, amikor az Isten elve elkészítette mindkét. Ott kezdődik a keresztény élet, amikor megértjük, nem cselekedetből, nem ténni erővel, földi hatalommal, amikor rábizom magam Istenre, Uram és orvostól és én csak megyek utánad, amikor az ember elhiszi, hogy amit Isten mondott, valóság, az nem keresztény élet, amikor az ember kérdőjeleket tesz Isten szabadságára után, hogy meg vagyok kötve, a Isteni lebilincselésnek és nem vagyok szabad, addig mindig megint nézi az ember, természetesen, hogy nem él, mert mindig megint nézi és megint várja a belsőjelek a megvilágosodást, várja, hogy más legyen az az élet, amelyet él. És amikor az ember valójában, úgy ahogy van, nem lát és mégis hisz, rábizom magam az Istenre és azt mondja, az most meggyek és minden lépést elismertette az Isten, következik egy élet, amelyben az ember csak egy lát, tapasztal, és érez, és ez az az élet, hogy a mindenható Isten csak az, valójában van, csak azt az egyet tapasztalja az ember, ha rátérünk. Valami olyan csodálatos erővel hangzanak felénk ezek a szavak, "vele együtt megelveződött, vele együtt feltámadott, vele együtt támadt a mennyekben", olyan csodálatos erővel, olyan alkudósé nélkül hangzanak, csak a szabadság, hogy csak az nem lehet alkudós, nem lehet kérdőjelezni, apróképpen váltani, csak így lehet elfogadni, ahogy kimondottja, az szent, mert akkor, amikor a csoda történt, hogy a halot Jézus megmondott a sírban, és élet költözött belé, felült, feltámadt, kinyílt a sír, felveződött a mennybe, akkor nem egyedül ment, hanem foglyokat vitt fogva magával, akkor vele együtt mindazokat, akik ott voltak Isten gondolatában, azokat akiket Istennek fogva kiválasztott és az Isten elhatározta, mert Jézus nem azért jött, hogy egyedül elvezenedjen megelveződjön fel, hiszen az Atyának jobbjára, hanem azért jött, hogy O magával vigye az Ővéit. Hason nem ki nem volt számképe arra, hogy feltámadjon, ott volt Istennek fogva. Ha O leki szakadt, ha O otthagya a mennyi édes Atyát, ha itt a földön eljegyzett az emberek, akkor, amikor bevezetés, ha azt mondta, hogy az ember fának el kell menni Jeruzsálembe, meg kell, hogy vesek, meg kell hogy éljék, ha végigjárta ezeket, kezdte vette a kanyarot és megtérte és azt mondta: fogjátok egyeteket, ez mind-mind kivétel nélkül, amit csinál, mint Isten történi, hogy bennünket magával vihoasson az életbe, amelyet O él és otthagott és a halálba ment, hogy valójában együtt megelveződjék, feltámadjon és a mennybe jussék. Ezt kell a sírjában, a feltámadásában megértünk, hogy nem egyedül támadt fel, hanem, hogy magával vigye az Ővéit. Ahogyha ez így van, akkor minakik Jézusnak a megelveződést, feltámadást néha nem szabad úgy értenünk, hogy egyedül támadt, látunk, hogy azt az utat egyedül tette meg, hanem úgy, hogy mi vele együtt megelveződünk, feltámadunk és vele együtt bejutunk a mennybe.

Hogy Vele együtt vagyunk, hogy Ő magával vitt bennünket és mindent Vele együtt, felszentelt a mennybe, ~~és~~ éppen olyan bizonyosnak kell lennie, mint az amlak, melyek Jézuson keresztül nőnek és léteznek. Így kell megmagyarázodott, feltámadott és mennybe ment az ember hittel elfogadva, hogy a gyűjtő, hogy bennünket megmagyarázta, feltámadott és a mennybe vitt, akkor értjük, azt, hogy mi ott ottunk vagyunk az Atyánál és amikor ebbe beledőlünk, hogy mi ott vagyunk ottunk, akkor tudjuk a halálfelelőseink között és akkor az ember lassanként földalatti együtt megrögzött, megcsókja a bizonyos, hogy legjobban a nekünk Krisztussal együtt lehet ott az Atyánál a mennyben. Így kell tehát hit által visszatérni az Atyához. Hit által természetesen, hogy akkor, amikor az ember megérti azt, hogy nem ~~csak~~ ehhez a világhoz tartozunk, hanem a mennyben, természetesen, hogy az embernek az őtől való megvilágosodás és akkor az ember többé nem azt keresi, hogy a földön hogy helyettesítik el legjobban és hogy rendelkezni ne az életét, rábízva mindent Isten akaratára, hogy Ő majd gondoskodik rólaunk és az ember csak egyet keres, hogy megvilágosodjon az Ő igazságosságát. Az Ő szeretetét. A ember az embernek nincs más feladata ezen a földön, mint együtt lenni az Atyával és ebben vagyunk mi olyan elhagyottak, olyan szegények, olyan idegenek és ebben vagyunk mi együtt az Atyával, mint ezen a földön, mint együtt lenni az Atyával és ebben vagyunk mi olyan elhagyottak, olyan szegények, olyan idegenek. Hogy mi nem Krisztussal együtt vagyunk együtt ezen a földön, földi gondolatok, földi szenvedések, bűnökkel, amelyek megakadályozzák, könnyen elrögzítik és elfoglalják bennünket. Nem tudjuk világot, mégis figyelmeztetnek irántunk, mert nem Krisztussal keresztül tudunk, hogy nem hiszünk az emberekkel. Nem vagyunk általában gyakoribban az Atyához. A földön az a sajátos helye, hogy az ember legyen, világon nem van a mennybe helye és gyakoribban itt jár a földön. A világ nem tudja elkövetni. Mert a világon és a gyakorlatot annak van. Mert a gyakorlat lehet hamis és a világon lehet az az ember nem lát és nem fogad el. De itt nem egyet az embernek, csak az, hogy az ember ott is az egy te mint, mint a földi birodalmat, megismerjük, megvilágosodunk és az Isten felé fordulunk, Istennek az Ő elidegenített szívemet onnantól vissza magához, jelenteni ki magad nékem, hogy elfogadjam azt a helyet, amelyet te elkészítettél nekem. Nem az volt arról, hogy a darabta gyűléseket alapítottunk az volt a feladat, hogy mivel Isten akarata ellenére sok egyház alakult ott kell hagyni régi egyházait, gyűléseiket és csak az újat kell azokhoz, akik megértik azt, hogy Krisztus egyház legyen. Ez Parbi nevű mondta, hogy aki nem látta meg és nem engedelmessé válik annak, az/ még nem foglalta el a helyét Istennek anyaszentegyházában. Így keletkeztek azok az u.n. szabad gyűlések, amelyek után bizonyos világhoz több alkalom is elterjedtek a világon. Ezre és az az monda Parbinak az elítélésre vonatkozólag: igaz, hogy Krisztussal egy gyűléseknek van, de nem igaz, hogy Istennek nem volt akarata, hogy sok egyház legyen és felekezet az az világon. Ellenkezőleg, az így volt Isten akarata. Mert mi földön élünk, minden ember az Isten átká alatt vagyunk, hogy nem tudjuk felépíteni együtt a tornyot, az egyházat és nem tudjuk azt, mert minduntalan megunkat építjük bele, és nem Krisztust. Ezt, azaz, példáját, nem aranyat, ezüstöt drágakövet. Nos, az a magunk gondolatát, akaratát, a magunk erejét, a magunk lényét, azt igyekszünk a többi emberre ráterhelni, az a jón, mit mi akarunk, mi kitáldunk. Nem Krisztust építjük. Az Istennek az akarat, hogy az emberek a bűbeleszorongással becsuszorodtak, mértanek és nem ismerik meg egymás nyelvét, így az egyház építéssel is szétválasztottak, ezért meg nem érve próbálják megtalálni Krisztust, és ebből a sok félelemből jön össze Istennek az anyaszentegyház, amely egyenek át jönnek a kiválasztottak, akik Krisztussal megmagyarázodtak, feltámadtak és a mennybe mentek. Egyik elragadtatik, a másik otthagytatik. Így van az Istennek az akarat, és ezen emberi erőfeszítéssel nem lehet világotatni. Isten meg fogja az Ő egy egyházát teremtani, de azt nem teremt, ami még hitre van, az, hogy a lepel lemlő, hogy megvilágosodunk, hogy az Ő egyháza sűrűs egy és megismerjük a testvér, a hitel ugyanabba az egyházba tartozunk. Majd a szenvedések között kell le a lepel

Ez. 2. 11-22.

Kedves Testvéreim! Egy most bizonyos irányban aktívul tárgyalt fogantatásról, azaz a tárgyról, amely valahogy kezdett ugyanazt a járulást fel-
 űteni, amelyet Pál apostol is idejében viselt. Ez az a tárgy a zsidóknak és
 a keresztényeknek a viszonya. Akkor az egyház állította, Pál apostolnak
 és a zsidóknak, akik a pogányoknak az evangéliumot hirdették, tehát küll-
 nesen Péternek, és másoknak is, mint apostoloknak, Isten vértanúinak, más-
 nek kellett a zsidó nép gyűlöletével, miniszok iránt, akik el akarták tün-
 tetni a küllöbedget a zsidóság és a pogányok között. Ezt a küllöbedget
 a zsidó farisszusok akarták eltüntetni, és a legnagyobb túrelmélettel
 cselegetett minden olyan kísérlet iránt, amely iránt. A zsidóság és a po-
 gányok, vagy a zsidóság és a keresztények viszonyát abban az időben az
 küllöbedget adta, amely maga lekevésebe jön tekintethe, azonban a kérdésnek
 a lényege az ugyan marad. Akkor a zsidóság magát úgy tekintette, mint az
 Isten kiválasztott népét, és Isten megválasztott népét, amely az igazság-
 nakkal van birtokában és amely éppen ezért minden nép felett való. Ugyan-
 az zsidó nem eredszethetik le, nem elgyedhetik benne a pogányokkal, mert ak-
 kor tisztátalan lesz, mert a más nemzetbeli tisztátalan. Eppen ezért olyas-
 bontatás alá esett, az, aki pogány ember házába bement, hátha még le is ült
 emi. Tudjuk, hogy Péternek milyen súlyos lelki küllöbedget került esze ma-
 gát tülteni, akkor, amikor Joppába a házába a felét tarasza ült az ebédet
 va, helyesebben a 12 évi étként, mert az ebéd később következett el,
 tehát ott ült és megvárta volt és alakult, akkor le esett lefötött, amely az-
 rint egy lepedőben emi tisztátalan állat eredszethetik le és azt az utas-
 tást kapta, egy égi hangtól, ült és egyről, és ő idegenkedett attól, hogy a tisz-
 títalan állatokhoz hasonlítson, ugyan-az a látomás megfogalmazta megválaszt-
 ott és akkor felébredve, látta meg Péter, hogy Isten mit akar tőle, amikor az
 emberek érzékek hozzá és meghívták, hogy menjen át Kornélius és látogass-
 sa meg a pogány családot. Ez a Kornélius a tengerpartban fekvő, nem azo-
 nos azaz a Cézár Filippival, amelynek a városában az az ismeretes be-
 szelgetés lefolyt Jézus és tanítványai között. Akkor érteke meg Péter, hogy
 neki be kell menni a pogány családos házába és ott hirdetni az evangéliumot.
 Ilyen hámszoros isteni intésére volt szükség, hogy ne mondja tisztátalan-
 nak azt, amit Isten megválasztott, tehát ezeknek a szívt Isten hit által
 megválasztotta, ne mondja tisztátalannak, hanem fogadja el őket a Krisztus egy-
 házába. Péter észrevette az Isten szellemének az utján, engedelmességet az
 Isten intésének és Kornélius és háza népét, amikor látta, hogy kitöltött
 rájuk a Szentlélek, ugyan-azok a jelek imélték meg, amelyek pünkösdről,
 akkor megkeresztelte őket. A zsidók később is befogadták tanítványokat, a-
 azonban annak a feltétele az volt, hogy felvegye a zsidóság a jelvényét és
 ilyen módon küllöbedget az zsidóvá legyen. Kérülhetők nélkül a küllöbed-
 be nem fogadták be. Tudjuk, hogy Péternek nem volt könnyű dolga tülteni
 a zsidó hámszorosokon magát. Neki ugyan nem ezen a téren kellett a harcot
 megvívnia, amelyben nem tudta elfogadni azt, hogy egy ilyen megfeszített em-
 ber, egy ilyen tisztátalan ember lehessen Messias, amikor azt megfeszítette, a-
 mikora Messiasot elfogadta, akkor késs volt elfogadni azonnal mindazokat, a-
 kiknek a lelkeben a Messias népt észrevette. Az Istennek tehát az egyes em-
 berekkel küllöbedget kellett törnie, hogy eltüntesse a vilátszót, amely
 az egyházban emelkedett volna. Az apostolok észrevették, hogy nem kell zsidó-
 vává lenni a pogányoknak, hogy a más nemzetbelinek ahhoz, hogy Istennek szűv-
 ségbe kerüljenek, a kegyelmebe befogadassanak, az egyház tagja legyen, hogy
 a zsidó népek való tartozás helyébe egy új néphez való tartozás lépjen
 és az a nép az egyház népe, egy kitüntetett nép, amelynek tagjai minden
 nemzetbeli eredszethetik és Isten szellemének a kitöltésére, amit jegyzi el egy
 egyetemes néppel. A Krisztusbeli való szármas, az újjonnan születés lépett
 a testi születés, az Ábrahámtól való testi leszármás helyébe. Ez sokkal
 nagyobb változás volt, mint hogy mi most azt megértünk tudjuk. Észrevesz,
 súlyos, nehézs zsidó hámszorosokon kellett keresztülni Istennek, Isten-
 tani amit a zsidók családotan át felépítettek és az a romboló munka igen
 sok szűv-ésbe, vérbe, könnybe, ültötésbe került.

Tudjuk mindnek a vallomásokból, hogy mennyit kellett a zsidók miatt szenvedni, akik vérosról vérora ütöttek, mert nem tudták elviselni egy olyan misenét, amely befogadja az Isten népe olyan embereket, akik a fariseusokhoz nem tartoznak, és nem a körülmetélkedésen keresztül lesznek Isten népehez tartozók. Ha már el sen tudjuk ennek a harcnak borzalmas nagyvadászt követséni, mi akkor dalt az egyház körül és amelyik zsidó, a zsidókat az egyház legdühösebb ellenségévé tette. Arról is a pogányokkal szemben, úgy hogy tudjuk, hogy az első legnagyobb pogány üldözést, a Heródiászt is tulajdonképpen a zsidó feladásának köszönhetjük, mi kereszténynek. Nem azt mondtam, hogy némileg, azt nagyon is hasonlít a mai idő éhez a régi időhöz. Mert nagyon a zsidóknak a kijelentett igazság, a szentírásban való ragaszkodása el is tűnt már, ez nem savorja a zsidóvágyakat, hiszen előző évszázadunk lett a legtöbb zsidó hitközlésének a gondolkodásának a szava, hogy az őstentamentum magát könnyen tultogya, ha erre szükség van, ha ez nem küti is, de a zsidó, aki akkor megtöltötte őket, hogy ez a világunk az első népe, hogy uralkodásra vannak hívva, ez maga is megtöltötte őket, és majd csak maradt az ilyen módon a zsidóknak és a pogányoknak a viszonyuk, hogy rajzoldják ki, mint akkor. Az est az ellentét csak még létezőbbé, még bántóbbá tettek azok az üldözések, amelyek a zsidó nép ellen az utolsó időben lefolytak és melyek sok u.n. keresztény népre is ágyonfoltot vet.

A most felolvasott bibliai rész azt hirdeti: zsidók és pogányok között a vilástartól ledől, Isten ledőlítte. Ez helyi az egyházban. Ez igen ezért azért mint az egyházban a vilástartólak ledőlése el nem kérelhető, csak a Krisztus egyházában történheti k meg, hogy a zsidó nép feladja a magi kultúráját, lemondjon a maga miseneti igazságról és a pogány elfogadja a vele szállott megvetést, amely üldözést és a hit összehangoltságát egymással a Krisztus keresztjében megbórálye egységet megteremti. Ez azért, mint az egyházban ma sem lehetetlen. Ez az egyházban a zsidók része félre nem érhető, félre nem ismerhető, világossá mondja mindezt, hogy többé az a kultúránk, minos meg, amely az állítólagos körülmetélkedést az u.n. körülmetéltetéséértől elvlasztja, és mivel régen a hanguly a körülmetélkedésen volt, ez miseneti jelvény volt, olyanféle, mint nálunk a gyermekkeresztesség, minos tal nagy jelentősége, de mivel akkor annak a körülmetélkedésnek ártani jelentősége volt. Mag kell megmondani, hogy mi is volt az. Nem a külső, emberi voltát akarom a dolgom elbeszárni, hiszen erre szükség minos van, hanem a szellemi jelentőségét ennek a szertartásnak. Azt mondom aszerint, mondhatom jelvény. Mert mindenekkel a szavakkal azt szeretném aszerint, mondhatom jelvény. Mert mindenekkel a szavakkal azt szeretném kifejezni, hogy ennek van valami mélyedése szellemi értelme, amelyet azonban csak a szellemi zsidók értettek meg és csak azok tudtak kellőképpen megérteni és minos nem értették meg és nem értik meg ma sem. A körülmetélkedésnek a testi értelme az, hogy azt ami a testen túl tungs, tal ártomány, azt eltávolítani arról, aki az Isten népehez tartozik, hogy ilyen módon csak, akik az Isten néphez tartoznak, megasztartottak és a világ tudósok kíváncsáit könnyen elkarolják embereké viláscsánk. Ez a testi és tultungsát magkellott annak magtól eltávolítani, aki Isten gyermeke, Isten szolgája akar lenni. Ez a körülmetélkedésnek testi értelme és abból folyik annak szellemi értelme is, hogy t.i. a kereszténység szertartásának tulburjánssáát kell elvágni, eltávolítani, hogy az "én" ne legyen olyan tulérés, hogy mindebe beleesni, mindent magának akar, hogy folyton dönteni, viláscsánk akar, hogy mindig magát érvényesíteni, hanem eljusszon oda, aki a szertartásról, hogy Krisztust állítsa a maga énjé helyére, ő pedig hátterbe vonal, ez a szellemi értelme a körülmetélkedésnek. Ez est a szellemi értelme a zsidók nem értették meg. Mert ha megértették volna, akkor megértették volna, hogy nem a külső körülmetélkedés teszi a zsidót igazán körülmetélkedésen kell, hogy vezessen, hanem annak szellemi értelmét, t.i. a Krisztussal együtt való megfessítésével. Mert annak a Krisztussal magától megfessítésének az elsője a bus megfessítésének elsője a körülmetélkedés. Ártalában a jelvényeknek szellemi értelme kell nyerni, ilyen szellemi értelme kell nyerni a szertartásoknak is. Igazán népekné, a viláscsánk népekné a jelvénye. Azt helyesen mondják a szertartások, csak abban tülvésel

hogy űk a testi szombatot tartják, az ismertőjelnek, pedig az ismertő-
 jel a szellemi szombat, hogy v. i. mi az az ismertőjel, meggyesedünk a
 békéséget találjuk, Krisztusnak engedve őt a cselkedést a mi életünkben
 az a szellemi szombat, és erről ismeri meg Isten népet, nem pedig űrül.
 hogy vasárnap helyett szombatot űl-e, az megint egy curva testiség, meg
 Isten szellemi imádkoznak nem kése nincs. Így kell az Isten választott
 népnek is egyen a szellemi körülmetélésben keresztelésnek és az az ő
 lenti, hogy az "én" valójánadát le kell venni magról. Mint Krisztus az
 gyárda minéknek, hogy az ő Atyja a szellemi, aki a szellemi, mint az
 lőtkébe, a belső világosságát megtestítette a valójánadát
 az nem terjed anyagból de csak a természetét hagyja meg a szellemi, az
 hogy sokat toronjan. Valójánadát az is körülmetélés. Le őt van a
 körülmetélésnek a szellemi megvalósulás. Az "én" valójánadát, talán
 az az a szeropline mindig akadály aznak, hogy rajtuk keresztül Krisz-
 tus megviláguljon. Mennyi őt az őlyik abból, hogy ői akarnak szeropline,
 ői akarnak élni a maguk lényét, életét, helyét, hogy egyszerűen Krisztus
 mutatnak az emberek és az ő arcait vetítnek vissza a mi szellemünkbe
 hogy az emberek rajtuk keresztül Krisztusnak az arcait lássák. Most már
 kezdjük érteni, hogy miért mondja űl olyan hangsúlyozottan, hogy "mit körül-
 metéltetésnek mond az u. n. körülmetélés, tehát ezzel, hogy u. n. körülmeté-
 lés, ezzel elvesszük a körülmetélés testi értékét és jelentőségét és helyé-
 be egy másik, egy szellemi körülmetélést helyez és ezzel, hogy azt mondja,
 hogy melyik körülmetélésnek mond az u. n. körülmetélés, ezzel elvesszük
 a régi értelmet és helyébe egy új körülmetélésért állít és az másik é-
 pen egy meg van, a pogányoknál, mint a sziddónál, úgyhogy szellemi értelemben
 lehetetlen, hogy egy körülmetélt sziddó az Isten szemében körülmetéltnek,
 tisztalannak, mert magát magát érvényesíti és nem hagyja az Isten
 megítélésébe az életben magában és maga körül. Az a sziddónak az a mindenképp
 érvényesítése és ékfilialitása is Isten szemében körülmetéltetésnek, mert
 magát csak az egyén, az embert az érvényesítése nyilatkozik meg abban is,
 azért mondom, hogy a legtöbb sziddó és a legtöbb pogány ember egyáltalában
 nem értik, és nem sejtik, hogy mi az igazi körülmetélés és körülmetélt-
 lenység. Mielőtt egy emberrel beszélünk és észrevesszük, hogy abban az "én"-
 gaskodik és mind a firon meg akarja mutatni, hogy ő kienek, akkor anonnal é-
 rresszük, hogy az a lélek körülmetéltetlen lélek.

Most már tovább megyünk és a pogányoknak a jellemzésére térünk át. Most
 nézzük a másik oldalt. Meséről pedig azt mondja a Krisztus előtti időkben,
 hogy Krisztus nélkül valók voltak, hát a sziddók Krisztusban voltak talán? M
 a fordítás, hogy Krisztus nélkül voltak, nem egészen helyőálló, úgy kell for-
 ditani, hogy Krisztuson kívül voltak. Tehát a sziddók nem voltak Krisztuson ki-
 vül? Az Istenben hívő sziddók, mint Ábrahám, Izak, Jákob stb és a próféták
 nem voltak csak, mert éppen űlünk az I. é. v. intani leveléből tudjuk, hogy K
 Krisztus már akkor elkísérte őket és ott volt abban a békéségekben, amely az
 élő vízet emeltette a sziddónak a sivatagban, amelyből az Isten Igéje patá-
 sott. Az a Krisztus, aki már a világ fundamentumának felvettése előtt meg-
 fejeztetett, az Isten gondolatában, ott volt, kísérte a sziddó népet egészen tő-
 létségek keresztül és mindenütt próbálta, akarta maghoz vonni, szellemi vi-
 lastrótt néppé átválttatni a testi sziddó népet, de az az őt érte, hogy az
 Isten és a próféták rámutattak arra, hogy a sziddóknak csak egy kis része,
 a maradék, a kiválasztott meg lett igazán szellemi irradló, és a többi, az
 testi irradló maradt. Tehát a sziddóknak bent volt a Krisztus, és ezzel a
 Krisztusnak csak azok jutottak érintésébe, akik az Istennek a szeretőbe
 kapcsolódtak és a megak életét rábírták arra az isteni szeretetre, mint Ábra-
 hám, Izak és Jákob nehéz harc után a maga érvényesüléséért, saját életéért,
 amikor Mózes negyven esztendőig, az élő negyven év után meg a pusztában
 kellett lenni, hogy Istennek a kése átválttassa és nyolcvan éves korában
 kezdje el a maga isteni megbízatását, ilyen emberé vált Mózes, amikor tud-
 juk, hogy szintén sokat kellett tőrdnie, és a próféták azt mondták, hogy a
 sziddók azt kell tőrdnie, hogy az Isten szemében az Isten szemében, az az Isten szemében
 hanem egészen hajléktalanul válik az Isten szemében, az az Isten szemében
 ves elcsúsz. A pogányok a nélkül a Krisztus nélkül voltak.

A gondolatokban még csak fel nem merültek azok a prófétaí látások, amelyek
 Irodal népe prófétaíban felsoroltak és amelyek a szűz máj számára
 megérthetőek voltak, és feltűntek idegenülve Irodal polgáraitól, nem tör-
 telti országától az volt idegenülve a pogányok és az a szűz, hogy ideg-
 hanem az hogy valamikor adartortak, de amúgy lamenekülé idegenültek,
 az Irodal országától, hogy a szűz azt jelenti, hogy valamikor az egész
 országát, a pogányok egészen elidegenültek és lettek az szövetségre
 ve idegenek, vagyis olyanok, akik azt ma értették, nem ismerték, akik attól
 el voltak fordulva teljesen, úgyhogy esztelmük nem lehetett arról, hogy a
 megismerés, mennyei Irodal lehajolt és Irodal szövetségbe nekünk akkorja
 tudni és ha valakinek magyarázói meg a földön, féljen, mert az Irodal meg-
 riglik a szűz, így idegenedett el a pogány az Irodal szövetségével, az
 Irodal hűségével szemben, az Irodal igéreteire, szövetségre nézve, idegen, a-
 kiknek nincs reményük. Mindezen reményük, mert akárhogy is bajjuk a
 pogány népeknek, a Krisztuson kívül más pogány népeknek az Irodal, ahol
 bintak reményes, azt nem találjuk, csak egy fájdalmas viasztelintés az
 elvezetett, Irodal való küszködés után, amelyről voltak a pogány népeknek
 az idegen, mint ahogy még szerepel egy másik latin könyvben, Ovidiusnál talál-
 juk, aki a görögötől vette át ezt a gondolatot, hogy ott dit a pogányok
 között az emberek, hogy az emberiség valamikor Irodalra egyített Irodal
 békességben és akkor a földön nem volt háború, nem folyt vér, nem volt
 rablás, hanem az ember az embert megértette, megismerte és így még a
 durva rablásig tartó római pogányokkal is meg volt az a eszébe, hogy kar-
 onyó táján tartott únapen a rablásokat szűzhez tiltották és az urak
 szűzítették ki őket. Így történt vissza az a gondolat, amikor ember és ember
 között nem volt különbség a földön. Hátva tudott tekinteni a pogány, és
 előre nem az ari előtűnt volt a szűzbe, hogylyha vezetett, arra nem volt
 bízva, megállapított igérete, nem egy mint a szűz népek, amikor a prófé-
 taí tale vannak Irodal szövetség igéreteivel és akkor hirtelen átírtnek
 arra, és az Irodal mégis meg fog kényeztetni és Eszengetti újra Irodal és
 a világ minden részéről a pogányok Irodalra fognak térni és a békesség
 ország visszatar, úgyhogy az ország az ökörrrel együtt fog lenni és nem
 lesz kértkönyv senki a másokra. Olyan bízva, olyan szűz volt az igé-
 ret, amelyet a szűz Irodal kapott, hogy ebben az igéretben nem is le-
 hetett kételkedni, és attól teljesen elvádtak voltak a pogányok. És az I-
 rodalja az esztel, hogy istentelensé voltak és azt olyan értelemben hasz-
 nálja, amelyet az nem igen szoktak használni. Mert annak erkölcsi érte-
 lés van és azt értik alatta, hűnek esztelisé erkölcsi parancs az életük:
 nem jelent semmit, holott az istentelen és tulajdonképpen Irodal nélkül
 való jelent, vagyis olyan, ahinek néven istene, nem tudunk nekünk
 ni, aki megdöbbenés a leggyőzebb éjszakában is, ott világítana előtte,
 mint a napkeleti bűnöknek, amikor Heródes udvarát ellágyított, megölték
 csillagot, amely vezetett Irodal. Ippen istentelensé voltak a pogányok.

Az mondja tovább a mi bibliai helyünk, hogy Irodal azt mi messze
 volt, külsővalóval tette. Messze volt a pogány, a messzid és ezt az Irodal
 K. Istentelen, az egyháznak külsővalóval tette. És a külső és messze is ki-
 hív egy kis magyarázatot, mert nyilvánvaló, hogy itt nem fizikai közeled-
 ről és messzeegről van szó. Azt szokták mondani, hogy az Irodal minden
 jelen van és minden ember, ahitől messze volna az Irodal. És abban a vi-
 lánban, amikor az ember Irodalhoz segítségül hídt, Irodal meg is hallja
 ebben az értelemben nincs senki messze Irodaltól, azonban van egy másik
 le messze, egy másikféle távolodás, amelyet nem vár ki az Irodalnak a jik
 hál külsővaló van és ez a másikféle messzeség az tulajdonképpen az ist-
 től való távolodásban nyilvánvaló meg.

Egyal vannak az Irodalra azok, ahikkel az Irodal törődik és messze
 vannak azok, ahikkel az Irodal nem törődik. Mert ha igaz ahogy a mi fe-
 jükről egy hajszál le nem eshetik az a tudás nélkül, mégis igaz az, hogy
 az ember életébe Irodal nem nyúl bele, hanem hagyja, hogy az emberek a meg-
 gát utján menjenek és jussanak el vashoz, a kudarchoz, a csődötébe és az

tiúttin, világgom olvasnak ezekben a versekben és éppen ezét dróvnyon az is, hogy az Istennek magyarul az Isten népe körül forgalónak. De ez az egyházi. Itt tövézett tehát az az igazságot, ami ott a halálom est az Igt nem újtestamentum, hanem őstestamentum alján magyarázta.

Azt olvasnak tovább, hogy Krisztus akkor amikor ezt a szűdtegen világotat lélekrehozta, hogy a világotat népek a fogalatt kicserélte és a teati világotat né helybe egy szellemi világotat népet állított, hogy amikor Krisztus ezt a szűdtegen világotat vígbevitté, akkor egy szűdtegen rombolta történet, mert k-ia-ia-ia világotat lerombolt és mi volt az?

A teátes törvény, a dögökbe adott törvény. Ha pedig ezt jelenti, hogy rend let. A dögökben való törvény azt jelenti, hogy a rendelkezés adott törvény. Az így hangzik. Idegen istent ne imádj, halványt ne feregd magának, az I-nek a te istennek nevét hideb fel ne vedd. A szabotot meg-meg-meg, tisztelet átadott Ge-angidat, ne Ili, ne parancsolat, ne Ioff, hamis tanúsítványodot ne tégy, ne hivind az a te felebarátod, csak a teátes törvények és ezeken kívül még egy csak. Ne egyél sertésmezt, stb. Ezek a teátes törvényeket K-ia-ia-ia elterítte. Romos a fordítás. De üdülte el. Gerge end: hatálytalanná tette. Hagyótt megfogottat, tehatolanná tette. Azt jelenti ez a end. Miretette. Megfogottat valamit a hatálytalanná tette. Vagyis K-ia-ia-ia a keresztet világ megfogottat ezeket a hatálytalanná tette. Az a parancs: az Ili, ne parancsolat, hamis tanúsítványodot ne tégy, stb. ezek a hatálytalanná tette meg vannak foztva. Mit jelenti az, hogy hatálytalanná tette? Haldyit itéltettek, ha nem tartózkod meg. A törvény nem itél minket haldyra, azért, mert nem tartózkod meg, mert Isten megfogott. Így lett a törvény hatálytalanná. De ennek még egy következménye is van. Ezért a törvény nem tud minket Istenhez közelebb vinni. Ezért a törvény nem tud minket Istenhez közelebb vinni, hiálaválóság a te parancsolat és hideb népeket meg fog banna megfogottat-e, ez csakos nem azaz csakos. Mert valahánykor azt fogom némi, mindig ez az fogok eljutni, ha tartottat meg, vétekem ellene, ha van Istenhez közelebb bennünket Istenhez, mert azért név jutok, mindig az aggad tehatolanná vester barátok, akikben mindig ugyanez a bűnök, hajlamos letnek dróvnyon, nem így minket közelebb vinni Istenhez. A közelem vagy Istennek a szeretete van közelebb Istenhez. Mint az a név csak: jövök szemmel nem hozva, keresztelibe fogóva stb. A törvény megfogottat az embert, elítéli, haldyra vinni. A Krisztus keresztje a törvényt megfogottat a haldyra, nem itél haldyra, de nem tud segíteni rajtunk. Ezért Krisztus a keresztet megfogottat a törvényt a hatálytalanná és helybe állította Krisztus szeretettel, bennünk az Isten, az te istenedet stb. Ha rend felebarátod, mint megadott. stb. Ha a parancsolat lépett a helybe, és nem egy, mint parancsolat, hanem mint Istenfél kidradó szeretet, amely felé, megölt bennünket ingalozat, szeretettel és hogyha ezt a szeretetet a szívukba nem fogadjuk, ha nem tudunk megfogottat, ha mi nemünk a szeretet csakosív nem leszünk, akkor a keresztjében szemel kizárunk minos, hanem a törvény által maradjunk. Isten szeretete lépett a törvény helybe, amely a felgata keresztjévé keresztet tört, a nt egy 400 szűdtegen áradat, hogy magával ragadja azokat, akik Isten szeretetét szívukba fogadják és az az Isten kidradó Isten szeretet, amely a felgata keresztet megfogottat, az az Isten szeretete lerombolta a világotat a teátes és a pogányok között, mert az a szűdtegen bennünk tette, akkor, az az Isteni törvény dróvnyon és helybe lépett egy másik törvény, Istennek egy másik törvénye, a szeretet, az Istennek lépett a helybe, nem más az, hogy maguk földi népek tartottak valaki. Hogy szűdtegen szűdtegen-e vagy pogányok. Hogy megfogottat-e kis kerdés, vagy nagy kerdés, nem más az az a közelem Istennek a szeretete, hanem csak az név, hal van egy térség fia, akiket a szív feljajad az atyai ház után és ahol Isten vígveked szívot talál, kizár Isten szeretete, megfogottat az a térség fia, mert csak az dróv, csak az elhagyottak, csak az bennünket szívvel, csak az utalod, csak a parancs és csak a vinnésük, az Isten világotat népe a mai időben és így az, hogy Istennek magyarul halálom csak körül forgalónak és ha így mondta volna a mikolai szűdtegen, akkor helyesen mondta volna.

Még befejezésül avyit, hogy Isten Krisztusban a kereszt által be-
kezdte tereztett. Ekkor pillanatra hajlandó vagyunk azt hinni, hogy
azt akarja ez a monda mondani, hogy bűnösöket szidők és nem szidők kö-
szött, azt nem mondja ki, mert az így nem is valóság, mert szidők és nem-
szidők között az ellenségeskedés az apostol óta a mai napig megmaradt. Isten
szidők az az ellenségeskedés irántalan való megújulásban és a szidők nép
elkülönülésében egyaránt. Tehát szidők és nem szidők között nem szidő-
te meg Isten, a Krisztus keresztje az ellenségeskedést. Azt akkor mit
szidőte meg? Megszidte az ellenségeskedést Isten és az ember kö-
szött. Mint ahogy itt a felolvasott írást így is mondja, hogy legyen mirekin
hozzájárulunk Istenhez, tehát nem egymáshoz, szidőknek és pogányoknak,
hanem mindnyájunknak Istenhez és amikor Istenben, a szeretet Istenben meg-
bővelünk, akkor egyszerűen ott találjuk magunkat az egyiséggel való meg-
különülésben vagyis megkülönböztetési csak Istenben, csak Krisztusban lehet,
rajta kívül nem. De ezért van az, hogy szidők és nem szidők csak az igaz
egyiségben, csak a Krisztus szellemi egyházban, csak a golgotai kereszt
alatt tudnak egyszerűen megkülönbözíteni és amikor a Golgota keresztjének a
talaját elhagyják, amikor a keresztjének hitetlennel felmás igába lépnek,
és bármilyen földi teljesítéssel küzdelemet vállalnak, abban a pillanatban
megszidnek a Krisztusban való egyiség is. E akkor újra elkülönülnek a szid-
ők és újra megtalálják ellenségeskedésüket és gyűlölettel a nem szidők.
Ez azt soha olyan élesen és világosan nem látjuk, mint ma. Amely pillana-
tában szidő keresztjének akármiféle földi megvalósítással küzdelemet vállal-
nak, egyszerűen megszüntetik a szidő elillán és megszüntetik a pogány
antiszemitizmus. Mert a szidők és pogányok csak a Krisztus keresztjébe
találják meg egyiséget, mert Krisztusban a keresztjén tereztett. Ez az az egy-
ség, amelyet Krisztus keresztjén tereztett. Ez így tehát egy csodálatos
szellemi nép, Isten választott népe, amely kibékült Istennel, megbékült
egyiséggel, amelyben nincs többé bűnösök szidő és pogány körül, körül-
tebbé és körültebbé, mintha többé férni és nő, hanem mindannyian
egyek Krisztusban. Ez a Golgota keresztjének a csodálatos egyisége, az
az egyiség az emberi lelket között és azt nem, de nem a földi politikai
szegélyen, sem a földi erkölcsök nem tudta létrehozni, csak a Krisztus sze-
retete, golgotai fildozata. A golgotai evangélium. E fény azért azt ne
hagyjuk el. Hanem ragaszkodjunk hozzá, hogy az Isten választott népe az
egyiség, vagyis csak, akik megtért, porrá lett szívvel, porrá lett akarat-
tal odajárnak a Golgotai keresztjének és azt mondják ebben a szellemi
különülésben, kényszerűen is Urakkal és Isten, majd legyek Krisztus-
ban együtt megfeszített, éljen Istenem, aki egyedül méltó arra, hogy él-
jen, uralkodjon, a Krisztus.

Az egyház a belülről.

Mf. 2:14-3:13.

As elmult órák kedves Testvéreim Krisztus egyháznak egyes férfi
 beállítás és minden az efféle levél küldés nyomatokat tesz erre az egy-
 ségre, kénytelenek leszünk még később is visszatérni rá, azonban most em-
 lünk. Ezt kifejezőre szeretnénk felhívni a figyelmet, az egyik további van
 benne, a másik egy szellemben. Krisztus testének az egyháznak az egyik egy test-
 egy terben történik és egy szellemben. Amikor az egy testet említi a le-
 zott, az az az egy test, amely Krisztus testére gondolt, amelyet ő értünk didonalat bo-
 nánaket mindengyunkat egy testté. Vajjon kultúrájánál van itt szó, vagy
 pedig valóság? Hogy is az a sok-sok esz, a millió Krisztusban hívők-
 nek teste egy testté? Vajjon az, hogy az egyház Krisztusnak a teste, nem-
 bolda, valóság nélkül. Hogy kell ezt érteni, hogy mi Krisztusban egy
 test leszünk? A figyelmet arra is szeretném felhívni, hogy a görög nyelv-
 ben itt nem ugyanaz az esz, amely a házasságban a férfi és nő között tör-
 ténik, amikor egy húsú testnek, különösen férfiak, érzékek mindezt abban a vil-
 dában, itt az van, ami az ember külső lényének a felépítésére odlan, te-
 hát nem a közös érzékekre, hanem arra a bizonyos látványra, amelyet az
 egyház a világnak mutat. Arra a közös, egybeolvadó épülete, amely ebben a
 mutatunk, egy testet, egy épületet. Balán az vonatkozik külsőnek szerve-
 zetekre, mindenekelőtt egyházi szervezetekre, különböző egyesületekre, ala-
 kulatokra, amelyek ebben a világban az Ige körül, az Izzel kapcsolatban
 alakulnak és ezek mutatják be a Krisztus gyülekezetét, az egy testet a
 világba, mert tudjuk, hogy éppen a külső szervezetben van olyan sokféle vil-
 dásnak egyek voltának. Nemcsak, hogy nincs egy egyház, hanem mindentelen
 újabb és újabb egyházakkal alakulnak a maguk rendszerbe, a maguk gondo-
 latai szerint és mind a maga külső gondolatába hajrt érvényesül. Ugy-
 hogy az ember nem azt érzi, hogy itt Krisztus jelenik meg az emberek e-
 lőtt, hanem annak a testvérenek a gondolatán van a hangja, hogy azt be-
 mutatnak, a világnak, hogy ennek és annak a testvérenek mi az a gondolata van
 az egyháznak és az illető azon igyekszik, hogy bemutassa, hogy az ő gondo-
 lata a legjobb. Tehát, ha a különböző egyesületeket, szervezeteket figyel-
 jük, akkor igazán nem építjük a Krisztus testének, az egyháznak az egyet-
 sőt.

Mi az az egy test, amiről itt szó van? Kedves Testvéreim, itt nem
 szervezetekről van szó, nem a szónak képes használatáról van szó, így egy-
 nes beállással állunk szemben. Itt a keresztények testéről van szó, arról
 a közös testről, amelyben járunk, arról a férfiről, amiről az arról, a
 melyet egymáson látunk. Az gondolat, amely jól apostolt vezet, a követke-
 ző. Krisztus testét elvettük, megfeszítették, becsatolták a keresztre. E
 azt gondolták, amikor az ő testét becsatolták, hogy mikor a teste emlí-
 tik, akkor megemléskél ebben a világban minden, ami krisztusi. Kéjafés ny-
 gódnak hajtotta le fejét azon az estén, amelyen Krisztus testét keresztre
 szegtek. Még, beadt egy veszedelmes ellenségtől, amelyről nem tudott
 megemléskél. Azután egy buda történt. A Krisztus teste helyébe egy
 csomó más test lépett. A azokban a testekben Krisztust látták meg az em-
 berek, csak gondoljunk István vértanúra, amikor testét éppen úgy vészték
 ki, mint ahogy az Úrnak a testét és abban a testben ugyanaz a szellem nyil-
 vult meg, mely Krisztusnak a testében, még ugyanazt is mondta. Mindkettő
 ellenségtől. A amikor már beküldésben volt a szeme, még tudott arról be-
 szólni, hogy ő Krisztust látja. Saját érzéke, István vértanúnak a teste arra
 használódott fel, hogy a félretett Krisztus/ benne újra megjelenjék. Amikor
 István vértanúnak a testét félretették, akkor azok küldték, akik küld-
 tük, akik haldát akarták, ott volt valaki, aki kivette azt a Krisztust, so-
 háig küldött vele és aztán békében hagyta őt, és az fél volt. Az kinek
 a testben ugyanaz a Krisztus jelent meg, akik Kéjafés, Pál és a sok-

még fölfotették már, abban a tekintetben újra láthatóvá vált a Krisztus. Ugyan
 az a szenvedés, ugyanaz az út, ugyanazok a szenvedés és hogyha végigmennek
 a Krisztushoz és tanítványok életét, látni fogjuk, hogy a testi életünkben
 ugyanaz a Krisztus jelenik meg, vagyis sok test egy testté válik, mindezt
 test egy templom válik és abban a templomban Krisztust láthatjuk, a jelen-
 nek meg, mint Isten. Értékelhetünk nem friss, és valószínű. A tekintetben, vagyis
 a külső életünkben Krisztus jelenik meg. Mert mindképpen nem vagyunk ke-
 resztynékné. 8 abból tudjuk az a sajátosság megállapítás folyik, hogy az
 keresztyénnek, de hogyha a tekinteteket odabocsátjuk a mennyben bennünk, ha
 nek a szolgálatára, használatára, hogy magát bennünk Krisztus-
 tekintetben jelenik meg az emberek előtt, akkor keresztyén kijelentés és a ni-
 is mondja Péter a Róma 12-ben ismertetik oda a ti tekinteteket vagyunk. Nagy-
 esen fordul meg a keresztyénnek, hogy a tekinteteket odaadjuk Krisztusnak,
 így Krisztusnak átadunk, megadásait egy teste orájában csak és
 ez az a millió test jelenik meg és mind Krisztusnak a teste. De ezt a tes-
 tét nem lelkesedés hajtja végre, hanem egy szellem, amely birtokosa van
 az ember akaratát, az ember értelmét és befolyásolja az ember Krisztus-
 tust és az ember belső fényképet Krisztus megjelenik az ember Krisztus-
 tunkban. Egy test és egy szellem. Tulajdonképpen így fejlődik a keresz-
 tyénség, azt mondhatnánk hitből hitbe, szívél-szívbe, a tanultunk egy új-
 jat testből testbe. Mert egyik test után a másik áll oda az élet elindí-
 tása, a szív elindítása következtében, hogy Krisztus teste legyen. Ébből a
 után az is következik, hogy mi nem vagyunk a mi testünknek tulajdonosai. A
 emberek becsúlnak arról, hogy ők nem tulajdonosai a pénzüknek, a vagyonuk-
 nak és arról bizonyos vitakérdés folyik, hogy a vagyonunk, hányadrészt
 bocsátjuk oda Krisztus használatára. Akik nagyon szeretik, azt megessé-
 neknek, azt mondják, hogy a tisztelet kell odaadni. Ezek már nagyon messze
 vannak, akik először elintézik, hogy a tisztelet, mégis ideleire mentek, mert
 a szíve sokkal többet fizettek, mint a tisztelet, mégis ideleire mentek, mert
 a tisztelet családossal adott oda. Most fordul egyet az a gondolat, mint az
 vagyunk, pénzükről, hanem egészen másképp van az, azt mondja az Ige, a tes-
 tetet adnád oda Krisztusnak és hogyha a tisztelet odaadnád és ha az
 mi mára nem való, csakhogy Krisztus megjelenik az embereknek, akkor az
 rejtés én tudni, hogy lehet-e még arról becsúlni, hogy a vagyonunk egy
 tisztelet vagy egy tisztelet vagy hányadrészt adjuk oda Krisztus szolgálatá-
 ra. Mert azaz, hogy azt mondja, hogy a tisztelet odaadnod, ezzel minden lé-
 letetemet odaadnod kell.

Ha már most, ha a Krisztus követése az imitatio Christi, mint Kem-
 pter munkájának a címet adta, az azt jelenti, hogy az a teste az én tes-
 tem válik, azt jelenti, hogy az én egész földi lényem Krisztusban olyad
 fel és ezzel megteremtődik az egyháznak egysége. Ébből tudjuk megint
 következik valami. Itt észleljük keresztyén folyt egy munka azért, hogy
 a keresztyének egyéget a világnak bemutassák, egy test vagyunk Krisztus-
 ban, írjuk fel a legnek a címet. Az abban nyilvánult meg, hogy a küldetésnek
 indult meg a küldetés csapatok között, hogy az egyéget nemyit haj-
 landok tenni. Az egyik talán többet, a másik keresztyén, voltaképpen a leg-
 többet azért akartak az egységben résztvenni, hogy abból hasznát huzzanak,
 az az egység átváltott az érzésnek az alkalmat. Ezen időben a keresz-
 tyén egység egyéget megvalósítani nem lehet. A keresztyén egység egység-
 nek a felekezeti egység. A felekezeti egység egység politikum. Alkudás-
 soknak a tárgya. Az amikor alkudunk, akkor az új jellemtünk. A keresztyénnek
 egyéget csak egy módon lehet megvalósítani. Ugy, hogy a latin szó mondja,
 de ezt nem kell nekünk megteremtteni. Az a tiszteletnek kell nekünk alkud-
 ással létrehozni. Az nem egy földi szervezet, amely az Isten földi szerve-
 zeteteket magában egyesíti, arról az van, az ami a hústestünk. Az akik
 az a hústesteket odaadják, azoknak az életben egy nyilvánult meg Krisztus,
 hogy a világ felismeri rájuk, hogy ők egyesek, a nélkül, hogy egységnek alkud-
 dónak, mert hiszen az az egység tövére a földi keresztyén életük meg,
 itt az az alkudásnak azami helye nincs és Ébből nem megfogadjunk
 a tárgya, az egy valószínű, amelyet el kell fogadjunk, megadjunk tudunk, de
 az abban áll, hogy az én testem egyedik erre az alig, hogy az én testem

ben megjelenik ebben a világban Kristus, annak más test-birtokbirtok-
lak is. Tulajdonképpen az Ur önmagához van egy test, mint ahogy egy tisztán
szellemi birtokba veszi a testet és benne, rajta keresztül él. De az egy
test, egy egész tulajdonbirtok. És az, amikor a testet szellemnek, test-
tannak adja oda a testbirtok. Azt mondja: ti az szellemnek, mert va-
laha a birtokhoz meg van írva, hogy az utolsó. Itt megjelenik szellem-
nek lett. Aztán valaha az is meg van írva, az Ur pedig a szellem. Tehát
az a Kristus itt él a testben megilletve, mint ahogy a szellem. Tehát
de ahhoz azt mondják, gondolják, most már vége mindennek, ha a testet adt-
rantholták, az a Kristus, amikor elvették tőle a testet, átvittették szelle-
mnek, az egész világot átadta, mindentől jelenlévő szellemnek és az a szelle-
m birtokba veszi az egész keresztényeknek a testet és az összes ir-
ra, hogy ebben a világban megjelenik. Aztán meg van a cöndültségek-
től, amelyre elhívott bennünket a keresztválság után, hogy mindannyian
Christus megtestesüléséi kell legyenek ebben a világban és ebben nem kell
más, mint ahogy az testbirtok adásának Christusnak. Nem adásuk, nem ar-
ról van itt szó, hogy Christustól tegyük, hogy keresztválság ardeket hat-
sunk végre magunkon, hanem egyedül arról van szó, hogy az testbirtok ad-
ásának Christusnak és akkor jön a szellem és belékelésük az test-
be, a megjelenített Christus szellem. Itt tehát csak az kell, hogy az em-
ber adásának megilletve Christusnak. Így aztán a test és a szellem egyide-
megvalósul. És az unus corpus in Christi. Akik megkapták adásának, akiknek
arra használják a testbirtok, hogy maguknak díjnek a testen keresztül, mint
ahogy az jóse testbirtok erre használjuk, hanem akik forró indígyanban ad-
szentelik a testbirtok, hogy Christus használja, azoknak a testben megjele-
nik a világ előtt és a cöndültségek egyide, mely nem más, mint Christus ma-
dandában és akkor nem kell egy pillanattal sem átközenni egyedül, hogy ha
ad megvalósul, ki mit vegyen el magunk elgyűlt, jutalmat ebben a világ-
ban, hanem olyan teremtés lesz, hogy keresztválság, hogy azt vita, meg-
használunk tárgyát az egész képezzük. Szándékosan ha valami az egész
egyidegére törekedik ebben a világban, annak a legmagasabbabbán az kell
készen a megtestesülést hirdetni és ebben megjelenik az egyide.

Az olvasnak itt, hogy Christus a saját testben megilletve az allens-
gekességét. Mit kellene az alatt érteni, hogy Christus megilletve az allens-
gekességét? Csakugyan gyilkosság történt itt? Christus kivégzte az allens-
gekességét? Mit azt, hogy Christusnak a teste elvégezett a keresztválság,
azda minnen ebben a világban allensgekesség? Kéne az Isten gyermekét
készt allensgekesség? Azta testvér a testvér ellen nem fordul harag-
gal, gyűlölettel? Azda nincs szűnség, nincs féltékenység, vereség test-
vér és testvér között? Tudjuk, hogy nem az a valóság. A valóság az, hogy van
van allensgekesség, gyűlölet, féltékenység, vereség, harag, szűnség és
mindével megvalósul Christus nevében ebben a világban, és előtt a világ
előtt. Mit kell tehát érteni az alatt, hogy Christus megilletve testben meg-
sült az allensgekességét? Azt kell érteni, hogy az a halál, az allens-
gekesség az a halál a Christus megilletve testben következett be. A Christus
tint halálban való egyidegben pedig minden kereszténynek az kell jutni. A-
mint a róma 6. fejezetben mondja, hogy mi egyenesen ebbe kereszteléstünk
bele, a Christus halálába és amikor ki lennünk a mi testünk használat-
ról és az testbirtok adásának a indígyan, adásának, felkeltjük Christus
tint használatra, akkor, amikor Christusnak az a halál-eroje bevonal a mi
testünkbe, akkor azal együtt az allensgekesség az a testbirtok elvégezett
Christus. Az, aki megilletve Christusnak, az több allensgekesség nem
tud. És tehát a valóság. Tehát mindaddig, amíg mi Christusnak magunk kereszt-
jük a magunk erajével megvalósítani, megmutatni, adásunk, felkeltjük Christus
mi, addig nem terem más életünkben, mint szűnség, vereség, irigység, ad-
digi nem csakunk más, mint más, hogy a másik milyen a dráma-
pott, amelyből mi kimaradtunk. Ebben a pillanathoz, amikor adásának mi a
testbirtok, ebben a pillanathoz az allensgekességét azta eljutja volna
valami. Mindegyik, Christus keresztján az allensgekesség megilletve.
Ebben ottól függ tehát, hogy a Christus keresztjével azben milyen al-
líkpontra foglalkozni. Az jelentik csak a szavak, hogy mi életünkbe be-
kell vonni a keresztet. És nem egy szó: fradja, egy szellemi igazság.
Az olyan szellemi igazság, amelynek testi következményei vannak.

Mind megfogatta magát, mind visszataszító volt, mind produkált valamit, de az
 csak volt Krisztus. Ugyanígy vannak a keresztények, amikor életükben csak akar-
 ják mutatni, mind rossz minőségű munkával, mert egy szem tudják, Krisztus
 megvalósítani, hanem amikor az ember a helyett, hogy megemlékezne, idéjék, az
 helyett egyszerűen azért idézik, hogy legyen veled birtokodon az én meg-
 nek és mitud meg megadni, akkor amikor, hogy aróléteket, hogy tudnak, hogy
 odafigyelésnek, szinte tudtában kívül a testben megjelenik Krisztus. Itt a
 hát a Krisztussal való egyesülésnek mindig kell menni, hogy az én testem la-
 gyon Krisztus. Tehát többé nem vagyok idegenek és szelleme, hanem azonnal
 polgártársai és letannak bűnösök vagyok, letannak szelleme. Szóval van az
 apostoloknak és prófétáknak alapjára és szelleme Lévin Krisztus János, az
 mostan itt egy szelleme elmentet letunk abban, amit a testben megadni
 szoktunk. Mit azt szoktak mondani, hogy Krisztus a fundamentum, akire felépít
 az egyház és ami életünk. Itt pedig azt olvassuk, hogy a fundamentum az az
 apostolok és a próféták, Krisztus pedig szelleme. Ez különbség van a fun-
 damentum és a szelleme között? Az egyszerűen azidő háza olyan volt, mint egy
 négyzeteslél ház, amelynek a négy sarkán négy hatalmas pillér emelkedett
 fel és a pillér lehetett egy köböl a kisny háznál és lehetett több köböl
 a házhoz, hogy egy építettek, hogy a legelőbb köveket, azépp ebben a szelle-
 me háza építettek el, amitőttes már, hogy a jeruzsálemi templomot tartó hatalmas
 alapítványba, amely ma is éppen egy áll fenn, mint Krisztus idejében, egy lí-
 a házam ké van beépítve. Hogy emellettünk oda, nem tudjuk elvárni. Hogy
 állították pontosan a szelleme, nem tudjuk. Szemben ott van a kö, ilyen háza
 ma kövekkel építettek meg a szelleme, mert oda ültették bele minden t
 másra a ház ellen, Krisztus a szelleme. Ez az az alapítvány, amelyet
 állnak a többi kövek. A szelleme, minos az alapban, a fundamentum benne va-
 az a fundamentumon kívül van. Átfordítva az egyház szervezete, azt kell az
 dünk, hogy a fundamentum el van rajta, mert az a múlt, ami ráépül, a lét
 tö épül, az a jelen, Krisztus tehát nem a múltban szerepel az egyházban, ha
 nem a jelenben. Vagyis mi most összerakunk az Xlő Krisztussal. A felté-
 lesi azt, hogy Krisztus ma is él. Hogy Krisztus belenyal az emberi történel-
 me, az feltételezi, hogy Krisztussal mi élő háza építünk vagyunk, úgyhogy mi ve-
 le összerakunk egy egyházba. Hogy benne él ma is az egyházban, az feltéte-
 lezi, hogy él Krisztus a jelenben. Hogy él benne az evangélium egyház szerve-
 zetében, vagy a különböző egyházakban, egyesületekben, amelyek egy viszkoz-
 nek, mint Krisztus egyháza. Hogy él benne Krisztus? A szelleme, akivel az
 azéppit bennünket leten azent szelleme. Ma is él, valink együtt él egy épít-
 ben van benne. Lehetőség-e az azépp, hogy ahogy az világban ami testi éle-
 tünkön keresztül? Tehát, ha Krisztus szelleme, akivel az összerakunk, akkor
 nem igen az, hogy Krisztus a fundamentum, akire ráépülünk? János Krisztus ké
 főalakppen kerül bele az egyházba. Egy mint fundamentum és mint szelleme
 a fundamentumként is igen keresztül kerül bele. Tehát az egyház fundamentum
 az az Igenben lévő Krisztus. Minden csak arra az igazságra építünk rá,
 melyet a centrumban találunk. Az apostolok és a próféták Krisztussal azé-
 nek. Az abban próféták, próféták apostolok bennszébből Krisztus mintegy fu-
 damentum, mindegy aligé kiemelkedik és nekünk erre kell ráépíteni és mik-
 erre ráépítünk, akkor egyszerűen észrevessük, hogy az él Krisztus valink e-
 gyütt épül bele és valink együtt háza az igaz, mint mondja a háza lí-ben. V
 gyökök fel az én igazat, azt azt jelent, hogy a vele együtt háza az igaz.
 Tehát, amikor az Ige Krisztussal elfogadjuk, egyszerűen találunk az él Kris-
 tussal. Az Ige Krisztussal keresztül az él Krisztussal találunk. Az új
 jeruzsálemban az állítja a fundamentumot? Izrael 12 nemzetébe. A szelleme
 Izrael 12 nemzetébe, amelyben Krisztus jelenik meg, mint az él Ige. Tehát a
 jelennek könyve ugyanazt mondja, mint az előzemi levél. Itt is az apostol
 fundamentumról beszél, itt is. A 12 apostol. Tehát ugyanazt mondja a jelen-
 nek könyve, mint az előzemi levél. 12 apostolon épül fel, mint talponatok, te-
 hát az Izrael, hirdetéti Izrael. Az azok akkor mind itt vannak, mert mind felté-
 neknek. Tehát az apostolok és a próféták fundamentumra ráépülve szelleme
 van. Tehát az apostolok és a próféták, azépp azépp randell egybe. A szelleme
 vagy Krisztus János, benne az egész épület, azépp azépp randell egybe. A szelleme
 egyházba illeszkedik, mivelnek azent templom Krisztusban. Tehát nem azt
 mondja, hogy felhúzza köveket Krisztusban, vagyis mit háza az, azt hogy
 egyházba illeszkedik.

Hogy tudnak egymásba illeszkedni? Egyik szolgálja a másikat. Az szolgálom a testvéreimet és elfogadom a testvéreink a szolgálatait. Mert az még szebb, hogy a testvérem szolgálatait elfogadjam, mint az, hogy ad és az adja. Mert akkor alantaság kell. Mert én embereknek teszek valami hasznos dolgot, azt is szolgálom, akit nem szeretek, de azért akit nem szeretek, elfogadom, hogy szolgáljon engemet, megelégedés kell. Ez az egymásba való illeszkedés, hogy belépéseidünk egymásba és elfogadni egymás szolgálatait. De itt a legnagyobb hiba, hogy nem ismerjük egymást és nem tudunk egymás életét beilleszkedni. Ippen olyan hiba volna a szeretetesen érlelődni és érlelődésével szembeníteni meg egy olyan gyülekezetet, amelyben emberek rendelkezni a szolgálattal, amelynek ősem a gyülekezet tagjait bizonyos szolgálattal bízik, csak a szeretetesen összeilleszkedések mindig vannak és sokszor csak nek a szeretetet, egymást, de mikor a szeretet elindul a másikat szolgáló megkeresni annak a hűségét, és megitt ott, ahol tud, de mikor az alantaság elindul támaszt keresni és elfogadja a testvér szolgálatait, ott ahol mindig szükség van, akkor a nélkül, hogy emberek rendelkezni, összeilleszkednek a kövek. Összeilleszkednek egy cédlatos nagy egymásba és ebben a nagy egymásba a legfőbb feladatunk Krisztus teljesíti mint szerzők. Az a szolgálata: rájuk és ami szolgálataink érte, vele szemben a legelőbb kapocs, amely testileg nem lehet kifejezni azt eredetileg, hogy Krisztussal, egymással és ősem összeilleszkednek. A kölcsönös szolgálata tesz bennünket együtt és a névvel a templom és az a sajátos dolga, hogy bennünk és ősem egy templomát látom és azt gondoljuk egy templom vagyunk. Ezt még nem vagyunk igazán együtt, mert mikor összeilleszt Krisztus, megindul egy titkosítás, és ad névvel és az amit megpróbálnak a kölcsönös szolgálatait és elfogadhatják egymás szolgálatait, cédlatos módon mindig erősebben és erősebben nő ősem az a cédlatos templom és mindig ragyogóbb lesz az a kép, amelyet magját világnak és mindig tisztább a sugár, amelyben ragyog az ember ebben a világban. Ez az Isten temploma, ahogy mi egymásba belépéseidünk, az tehát testvéreim, testvéreim magy, úgy megértem, hogy miért voltotam, azt, hogy az felekezethez egyetrem van szükség, hanem arra, hogy az egyes testvérek egy másvaló legyenek. Egyik gyülekezet megérzi azt, hogy a másik gyülekezet szolgálataira szükség van. Nem lehet csak szolgáló, hogy neki szolgálata van a másikval szemben. Így a kölcsönös szolgálataiban épül fel egy testvériség, amely egymásba illeszkedik és az Isten, akiben itt is összeilleszkednek Isten lakóhelyévé szembe, vagyis azt jelenti ez, hogy az a belső erő, amely bennünk és ősem, megérzi a szeméket, hogy megértsük a másik szükségét, hogy ad lehetet, hogy a másikat szolgáljuk, hogy egymásnak a kölcsönös szolgálatait, az a "szellemi munkája bennünk, Krisztusnak a munkája, aki szellemi átváltásra itt van készültünk. Tehát, az a több szellemi munkát Isten, azt jelenti, hogy a testi életben jobban fog tudunk Krisztus, Isten. Ezt mikor azt mondja, hogy a testünket adjuk oda földszatul, nem mondok mást, minthogy a mi testünk álljon szellemi célra szolgálattal és akkor elől egy gyülekezet, amely úgy áll ebben a világban benne, mint ahogy Krisztus áll benne. Egy idegen test, amelyet nemek az emberek és nem tudnak megérteni, mit keressenek ezek a világban. Egy idegen test, amelyet a világ nem tud megérteni, de Krisztus azt mondja, ez az a cél, az én testem és most jobban megértem az arvaságot, hogy nekünk egy testé kell átváltoznunk, hogy a Krisztus szelleméből egy testé legyünk. Szellemi célokot tűzni magunk elé. Nem földi célokot. Segítek szemé arvaságot az a világ hív bennünket és magunk elé tűzni az örökösölésről és a világ hív bennünket arra a Krisztusra, aki küntünk él és a földi társat akarta magát kijelenteni, és a titka az egyházi egymásnak és a földi társat bennünk élésnek. Összeadni a mi testünket Krisztusnak, hogy az a testünkkel álljunk, rajtunk keresztül. Mindennapos lelkiségünkkel tenni, hogy Krisztus rajtunk keresztül megmutassa az a lényét ennek a világnak és a világnak a szeméket, az Isten, amely ezzel együtt jár. Nem testi célokot tűzni ki. Nem földi célokot építeni fel, testi gyülekezetet, amely bizonyos embereknek a dicsőségét hirdesse. Ez az a világ, a Krisztus, amely gyülekezetben nyilvánul meg Krisztus a legelőbbekben és a legjobban, a másokkal szemben nyilvánul meg Krisztusban testvéreink és csak a

gyet keresni, látni, nézni az emberekben: a Krisztust, aki benne lakik.
És a keresztény egységnek a titka és megvalósulása. De éppen ezért
szükség van arra, hogy a pénteki bibliaórákban valaki olyan problémák meg-
mutatni ebben a világban, ami látnak tetszik, amikor nem agidunk meg-
sért, hogy egy külön templomát felvételni és más ilyen dolgokkal jár-
gylakozottá változni át, hanem pusztán az Istennek az erejében, az Iste-
nek a világosságában bocsátjuk oda ami testünkben Krisztusnak a szolgá-
latára és ebben a szellemi egységben megvalósul ami külön egységünk is-
ta az emberek között, hogy mi más nem járhat az emberek
alá, csak Krisztust és más lehet elmondani rólunk, hogy ez ilyen vagy o-
lyan egységet, hanem csak egy látszik rólunk, és ez Krisztus. Minden
más egyéb elszakítás a testnek Krisztustól, mert tudjuk, hogy az egy-
házban csak egnek szabaddá, és ez nem Calvin, nem Luther, nem a
római pápa, hanem a Krisztus.

Ef. 3.

Kedves Testvéreim! Ez a harmadik fejezet azaz kezdődik, hogy Pál mint fogoly fordul pogány úradati hívekhez és ez a megvettett fogoly meg akarja mutatni a levél olvasóinak, hogy ő milyen renkióvül foton állott meg akkor az Isten egyházában. Nem emberektől, hanem az örökérvélt Istenétől és ezt nem cíocok vétképen mondja, hogy a saját személynéknak fontosodgát volnék megértésére, hanem azért mondja, hogy rámutathasson arra a végtelen nagy áncokra, amely a neki juttatott kijelentésben dítal nekünk juthat, a miékn lehet. Akik nem sziddk kő-mil, hanem csak pogányok kő-sül ándrasunk és kerülünk az Isten egyházába. Tehát mint fogoly, mint megkötöztöt ember, aki azonban magát a Jézus kő-mil us meg köttöztöjének mondja, mintha azonkivül, hogy az emberek bilincset raknak a kezére, még Jézus is bilincset rakott volna rá és a foglyává tette volna. Szóretet foglyává. Így a kettőn bilincsebe bűnsékn megvátva az ő bilincseit, amelyet Jézusért visel, hívje fel a pogányok figyelmét, ha ugyan ő k eludtak volna, hogy mi a háttérben az Isten usa kegyelmének, melyet únkidant a pogányokra vonatkozólag. Hogy t. i. a kijelentés által, kijelentés szerint iserte meg azt a titkot, amelyet már rövid a magát nekik előbb, amelyik titokból, amikor olvasóék megérthetik, hogy ő micsoda belátást kapott a Krisztus titokba, amely máz nasszedk állt meg volt ismerés, az emberek fiai előtt, most azonban kijelentett a szent apostoloknak és prófétaóknak szellemében. És, mi ez atitok? Ez abban áll, hogy a pogányok a Krisztus Jézusban az Evangelium által adott ígértnek társúrókősei, társ test tagjai és társ részeséivé lettek, és a társ ad a görög szóna szónak felel meg, ugyanolyan szerepet játszik, mint a németben a mit szó, a szóna is azt jelenti, hogy val-vel, itt azt jelenti, hogy a pogányok a hívő mázókkal együtt örökősei, test tagjai és részeséi az Isten ígértnek. Már az első fejezetekben láttuk, hogy Pál rámutat arra, hogy a sziddk és a pogány hívők között minden vilásmófal leomlott és többé az Isten országában nem nem lehet különbséget tenni, hogy az egyik ember a vilásmótt testi mázóba tartozik, a másik meg nem tartozik hozzá, mert a testi vilásmótt mázó fogalmát felváltotta egy másik vilásmótt mázóknak a fogalma és ez a másik vilásmótt mázó az egyházi. Szentin mázó, de nem a testi szerzés, hanem a szellemi szerzés alapján, akik Jézus Krisztusban újjonnan születtek, együtt alkotják ezt a csodálatos népet, amely nem ehhez a földhöz tartozik, hanem a mennyi világhoz tartozik, és így egy új vilásmótt mázó áll az Isten előtt, amelybe a pogányok éppen olyan joga tagjai Isten országának, mint a hívő sziddk. Vm itt egy érdekes szó, amelyiknél meg kell állni. Oikonomia, vagy háttérben, amelyet a magyar fordítás nem ezzel a szóval fordít le. Ez a szó azért érdekes, mert rámutat arra, hogy Istennek határozott és minden részletre kiterjedő pontos terve van az egyházzal illetőleg. Ezt jelenti az oikonomia. Sőtért jelent, egy olyan embert, aki a háttérben mind tud és úkinak a kezén minden keresztény meg. A sifér mázóknál egy családhan nem túrtóshetik semmi, annak a háttérbenek minden egyes apró részével ismerőnek kell lenni. Újában háttérbenőknak nevezik az ilyen egyént, régen sifér volt a neve, vagy kulcsok. És, hogy az Istennek siférága van az egyházban, azt jelenti, hogy Istennek olyan terve van, amely a legapróbb részletéig meg van szerkesztve és amely mindennek kiterjed, arra is, hogy kik legyenek a tagjai és hogy milyen megkülönböztetés legyen az egyházban. Ha mi ebben a siférágában, amelyet Isten megalkotott, és amit tudjuk, hogy örökőtl fogva, eleve megalkotott, a predesztináció szerint, ha mi ebben a siférágában háttérben, akkor okvetlenül el kell, hogy fogjon egy szent főlelek, akkor, amikor az Isten egyházában valakinek valamit tisztviselőséget, valamit megbízatást adnak, vagy amikor mi valak ott állunk a kérdéssel azonban, háttérben mit bízott az Isten ebben a nagy siférágában. Sajnos az emberek annyira elcsodáltak attól, hogy az Isten láthatatlan világkorádjában és az egyház korádjában háttérbenek, hogy egész természetüknek táldják, hogy emberek nevezik ki, bíznak meg Isten akaratának minden különösebb kereséssel nélkül tisztviselőket, Isten egyházában. Vannak emberektől megnevezett egyháziak, amelyek nek lehet, hogy alig 1-2 pontja egysík avval az egyházi szervezéssel, amit az örökérvélt Isten a maga háttérbenek megalkotott. Hogy új jónnan nem szüdtetett, hogy egy saját háttérben mázó és a híveknek, a juhoknak csak a gyapját szíró lakóknak az Isten egyházában bármilyen munkát végezzék, nyilván, hogy nem az Isten akarat.

De mégis tudjuk azt, hogy sok-sok lelkesen van a különböző felekezésekben, akik ujjongan nem szálltak, sőt tagadják is azt, hogy ilyen ujjongan száll-
 tás volna és akik néha még állnak is az ujjongan szálltattok, azokat, ki-
 kiknek inten tényleg az feladatot és megbeszést a maga egyházaiban. Arra a
 szócsmura tényre kell mutatnunk, világiosan, érthetően, mert az az oka annak, a
 hogy az -etek egyháza a néhész, küdelness időben megint és eotleg még is
 szemlést. Valajdonképpen egy egyházaan nem volna szabad sem presbiternek, a
 sem gondnoknak/sem egyházfőnek lenni olyanok, akik nem a Krisztus szava-
 rnak, tete indit arra, hogy Krisztusnak szolgálaton és felelősséget megvesszen. A
 annak, aki arra vigyák, hogy embertársai előtt mint vágnak megvesszen. A
 felügyelő, mint diakon, diakonizmus dolgossán, aki arra vállalkozik, annak
 az elők kösött kell lenni azok kösött, akiket Inten szeretete megélt, meg-
 tantit arra, hogy embertársait szolgálat teljes szívvel, teljes odaadással,
 szal. Sz. János, az a magyarázat, hogy amikor Nagy Konstantin császár a kereszt-
 nek üldözését megszüntette és a papoknak jó fizetést adott, egy csomó olyan
 emberjé telongott a papi állásokba, aki csak a császár vagyót kereste és a
 jó fizetést kereste és azóta általában lett a vendég, hogy amikor Inten nem
 redő emberek a vagyontak odaadják Inten ország céljára és abból a vagyon-
 pi állásokat szerveztek, akkor egyes adakozók odaadták, jól fizetett pe-
 dett tulajdonosi és természetesen csak az volt a célja, hogy a jó fizetést
 megkapja, elköltsze és tessék-lásnak valamit tegyen érte, amivel az jó fizetést
 hogy a fizetést meg is érdekl. Azonban nem Inten szolgálatja és rangoteg
 egyes adomány ment veszendőbe, sőt akaratlanul, egyenesen olyanokat fizet-
 tek, akik Inten országát bombolták és sajnos úgy van a dolog, hogy az újabb
 eseményekben is sok ilyen alapítvány történt, egyházainak adtak földet, ta-
 nitó, háztartói állást stb., amely Császárakat olyan emberek vezetik fel, vagy
 az intézményeket olyan emberek vezetik, akiknek semmi köze nincs Intenhez.
 Ké kell mutatni arra a tényre, hogy megértetik azt, hogy Inten országja és a
 földi pénzügyviszonyok és alapítványok és vagyoni helyzetek egymással nem fe-
 lelnek meg. Úgy van az igen sokszor ebben a világban, hogy nagy szeszeg pénz
 zel, hízzal, vagyonnal rendelkezők olyanok, akik tulajdonképpen a céltól
 szolgálatja. Már öket Inten országja lelkesesének, munkásságukat nevezik és a
 anyai nehézséggel küzdelmeknek, akik pedig egészen szívvel szeretnék Inten or-
 országát szolgálni, de nincs aranyójuk, hogy ezt meg is tegyék, mert megégynek,
 nyomorultak és az életüknek nagy részét el kell tölteni kénytelenkedéssel,
 úgy mint Pál apostol is sokszor néhész keserves munkával valószínűen a szót
 adóvetet, hogy ingyen tudja hirdetni az E. angélist és a pogányoknak. Arra nem
 azért mutatok rá, hogy elkészdejek jajongani, hogy milyen kár, hogy így van, ha-
 nem két ok vezet. Az egyik ok, hogy jól gondolja meg kiki, hogy mire adja az
 adományát és mikor szőpen szűk is emberek, hogy Inten országja céljára gyű-
 tenek, másan utána, hogy csakugyan arra a célra jut-e a pénz, amelyet előtte
 megcsillagotnak. Mert igen-igen sok pénz megy el arra, hogy az ördög szol-
 gálatába álló emberek elárbeszöljék a pénst. Tehát jól gondolja meg az ember,
 hogy milyen cél az, amire valami adományt ad. Az az egyik oka, mert meg-
 történhet, hogy valaki hiúdságból azért, hogy a hivatálatosan kihirdes-
 sük, vagy pedig egy templomban lakba berajzolják, megtörténik, hogy valaki nagy
 pénst adoz és azt hiszi, hogy Inten országja céljára megy, vagy valami me-
 retetintésményre nagy pénst adoz és majd egyszer az ördög való Inten or-
 létt az itélet napján meg fogja tudni, hogy annak az ingatlan adozásának sem-
 mi, de semmi eredménye nem lett, mert haszontalan és intentalan embereknek
 a kezebe jutott, akik eldorbeszölték. Az Inten megégyedte, mert az illető is
 médköndé, vagy komoly médköndé nélkül hiúdságból adozta a jó pénst, az-
 sal a gondlattal, hogy ezzel valamit Intennél megvásárolhat. Tehát amikor
 akármunk és hiúdság vezet, akkor abból semmi haszon nem lesz Inten orszá-
 ra. A második ok, hogy az Inten háztartása nem egyezik meg az egyházszor-
 vesetel, a másik ok, hogy az Inten busuljunk azért, hogy az is van, mert a Krisztus
 követése mindig úgy történik, hogy az ember Krisztus után megy, aki a
 gény volt és akire ebben a világban nem várt más, mint a Solgata keresztje-
 és Inten országát másféppen szolgálni ebben a világban nem lehet, csak a
 wíroson kívül hordozva Krisztus keresztjét, gyaldásat. Tehát az aranyok
 resztes, gyönyörű ruhás papok, a finny, vasalt, fekete ruhájú lelkesek, akik
 olyan szőpen szegnek eléltük és akik igen elkövetek ebben a világban,

nek egyszerűen nem tartoznak hozzá a Krisztus munkájához és az Isten országhoz és ha hozzá tartoznának, akkor sem tudnák semmit nem tenni, mert az Isten ki ilyen pompában, kényelemben és emberi dicőfényben el benné, az angyalok megosztott rajba a mítórnak, hogy azt az Isten nem használtké szavára az Isten volt az egy, hogy az Isten engedte, hogy a hiúságból való szándékot féltőlésnek és élvesznek, jól van az, hogy a nagy egyházi vezetőknek eldörbölőszendéssébből, Krisztussal együtt való sorsvadászástól mégis átszűrődésből, tiszta anyaszentegyháza, aranyból, ezüstből, drágakövekből, nem hiú embereknek van egy háttérben ebben a világban, egy háttérben, amelynek minden kis részét pontosan kidolgozta és megtörtént az a nagy csoda, hogy amikor Isten népe berendezkedett, olyan fényben, olyan hatalmasan, pompában, hogy Jeruzsálemben volt egy templomuk, amelynek a területe félmiliónter volt és annak elig kevesebb, mint fele a szélessége és ezen az 6-idsi területen pompás épületek épültek, fájny ruháju, gazdag papok létek és a templom első fala ni a templom falakat, hogy akkor, amikor meglett a templomnak lehetett látnia és a gazdagok bőven adták bele a pénst, megtörtént, az a csoda, hogy akkor amikor ilyen gazdag, hatalmas, előkelő volt az Isten világszerte népe, az istentisztelete, hogy akkor az Isten fogta az ő országát és elvette onktól és odaát másoknak, hogy azok az Isten fogta és az országát és elvette onktól és ruháju papok voltak, hanem csak vándorok, haldok és más ilyen megvetett emberek, szegények, tudatlanok és az Isten mégis ezekből a kiskorúakból alkotott egy olyan csodálatos egyházat magának, amelyről 61000 évvel később mind a mai napig beszélnek és imádják őket, akiknek az Isten mégis ezekből a kiskorúakból alkotott egy olyan csodálatos egyházat magának, amelyről 61000 évvel később mind a mai napig beszélnek és imádják őket, akiknek az Isten mégis ezekből a kiskorúakból alkotott egy olyan csodálatos egyházat magának, amelyről 61000 évvel később mind a mai napig beszélnek és imádják őket.

Amikor a szűk megvételről tekintenek rá a pogányokra és még csak be sem vannak egy pogány házába, akkor a karóban hasonlóképpen gondolkodó Pál egyszerűen azt mondja, ti pogányok, ti örökösödésre vagytok azoknak a szenteknek, akik Isten országába elhívtak, ti egy testbe tartoztok és ők, ti részesedésként vagytok annak az ígretnek, amely az örökösödésnek a tartalma. Örökösödésre, vagyis az az első, vagyis azt jelenti, hogy arra kijelölték, hogy egyszerűen egy csodálatos örökösödés fog titeket érni, a legnagyobb gazdagodás, amely ezen a világon történt és ti egész életetökben, a legnagyobb megvételben, megvételben és legésnek titeket az emberek és nem látják rajtunk azt, hogy milyen csodálatos kincsek, isteni gazdagodások vagytok örökösödésre. Az egy testbe épülté belé, hogy akkor ez a világ ezer sebtől városba gyöttrődik, akkor ti belétartoztok, beleépültök egy csodálatos testbe, amelyet nem lát most a világ, és amely egyszerűen csodálatosképpen megjelenik, mint egy földi lezálló város, mint új Jeruzsálem, hogy a pogány népünk háttérben legyen ebben a világban. Egy testbe épültök bele és nem látják az emberek, hogy itt csodálatos isteni hatalommal szívek szívokhoz kötötté hozzá különböző talentusokkal, ajándékokkal, különböző munkára, teendőre emberek készítenek el és egyszerűen csak le fog hullni a lepel és a világ látni fogja ezt a csodálatos testet, amelybe less kés, láb, tudás és más és még és minden féle munkára less egy megfellelő, előkészített, próbára tett és a próbát kiálló ember, aki azonban munkára fog lépni és a világ minden háttérben t, amelyet megoldás nem tud meg fogja oldani az egyház által az Isten. Az az a test épül, csodálatosképpen, egyedül megtalálják az eretők lelkek, és az a csodálatos, hogy az egyház

merészkedés egy látni Pál apostollal együtt, hogy az Isten Igéjében o-
 lyan csodálatos bölcsesség van előrejtve, amelyet érdemeink minthát egés-
 z életünkkel eladhatunk a biblíában és a biblíában lévő kincsekért: min-
 den más kincset és drágaságot oda adunk, hogy tudjuk azt, hogy emberek előtt
 sokkal tetesebbek az a gyülekezet, amelyben emberi rendelkezések vannak
 és tagjai lehet lenni és más ilyen dolgok megérdemlik az embert abban, hogy
 most már a helyes uton vannak, mert felvették a tagjaik közt, tudjuk, hogy az
 más vonás az olyanok, ahol az emberek bizonyos szorokban és a vele
 hivatott éretek azokat, mint egy olyan gyülekezetben részt venni, ahol nincs
 más cél, mint egy olyan gyülekezetben adni, ahol az a cél, hogy Krisztus
 tust megismerjük. De most kutatunk más eredményt után, mint arra, hogy csak
 Krisztus evangéliuma tartja fenn az egyházat, az egyházat, az egyházat. Csak
 az Istenek a hatalmas terhatja Ő maga és semmiféle szervezete, egyesület
 di és más ilyen juttat, ami elcsúszhat majd akkor, amikor a szervezet eléri célját
 az az list, hogy csak az országban meg, mint Krisztusból ismerjük és ami be-
 léte a miénk. Ezt nehezebb megérteni, mert ebben nincs semmiféle külső tá-
 mas. Miben csak egy szellem: Krisztusban tartás van, amely földi a föld
 még megtudhat bennünket, még megint, hogy az ember elkerülhet bármilyen, hogy
 az istentől a Krisztusban és akkor jól esnek, hogyha valaki egy egyet, amely
 nek tagja és meggyőződés. Akkor világos, hogy a Krisztus egyházat is benne
 vagyunk. Fogadjuk azt tette, világos, hogy az Isten magában fogadjuk engem, az
 legritkábban részt vesznek, világos, hogy Krisztusban is része van. Sokkal
 nehezebb az embernek eszemmel uton haladni, és azt mondani, hogy csak, akik
 Krisztusban, azok az én testvéreim, sokkal egyszerűbb, mert Krisztusban
 tartásnak kezdődik és is és is. De mégis úgy van, hogy alkövetkeznek majd
 egy idő, amikor nem lesz a kereszténynek közelet semmi más kapcsolata, csak az
 hogy ő maga fogja venni, hogy az is Krisztusban hisz, úgy mint én. Mert az
 antikrisztus mindent le fog rombolni, és azt, hogy az ember Krisztusban tar-
 tozik, nem tudja a szívvelből kirabolni. Tehát nemmi közelebb jutunk a vég-
 sé időkben, ammi inkább kell a Krisztus egyházban emnek az evangéliummal
 felhangsani, hogy a Krisztusban tartás, hogy Krisztus szeretete az egyetlen
 len, amely bennünket egy testbe ölel, és egyetlen drágák, amelyért min-
 den más drágakövét és gyémántot oda kell adni és hogyha azt a Krisztust meg-
 találjuk és őbenne elhelyezkedünk, akkor ottos vagyunk, akkor jó uton vagyunk
 és, az az Istennek a háttérben, egy láthatatlan, csodálatos más, amelynek
 titokban, rajta emnek vége adólag és bár nem látjuk, tudjuk meggyűnt elké-
 és szinte érzékeljük, mint tájékozódni nem vagyunk képesek, mégis tudjuk, hogy
 egy csodálatos nagy háznak, családunk vagyunk tagjai és Krisztus egyház.
 furva haladunk előre a föld a csodálatos igazat föld, hogy egyszer minden
 láthatóvá válik Krisztusban, az is, hogy a földet használt, amikor megadit a
 ges, hogy Krisztusnak van igaza, amikor minden alvótettől távol, ami tőle
 volt.

3 Föld a szellemi háttérben föld szeretnek volna az az én kedves
 hallgatóság figyelmét irányítani és megérteni, hogy ezt a tükör kereszték
 és az hívják azt, hogy a szentírás komolyan, becsületesen, fűrészféleg,
 minden erővel az odaátéval, amelyek tanulmányok, minden eszközzel való
 kutatás valami mértékig volna, mert igaz az, hogy itt kimondhatatlan csodá-
 látos kincsek vannak előrejtve, amelyet a szent szellem azoknak az, akik
 érte fűrészek.

Kedves Testvéreim! Mai apostol magán az Úzseas apostolok közül a legkisebbnek nevezi. Ha mai szokások szerint magyaráznánk Pál apostolnak ezt azt a kijelentést, akkor azt szerénykedésnek kell minősítenünk és megkérdőjeleznünk azt kell mondanunk, hogy Pál nagyon jól tudta, hogy ő az apostolok között a legnagyobb volt. Amiben Pálnál a szerénykedésnek bizonyítottan nem volt semmi értelme, hanem csak azért, mert az Úzseas apostolok között ő a legkisebb volt. Amiben Pálnál a szerénykedésnek bizonyítottan nem volt semmi értelme, hanem csak azért, mert az Úzseas apostolok között ő a legkisebb volt. Amiben Pálnál a szerénykedésnek bizonyítottan nem volt semmi értelme, hanem csak azért, mert az Úzseas apostolok között ő a legkisebb volt.

Amikor Pál ezt mondta, hogy ő az Úzseas apostolok között a legkisebb, akkor azt nem szerénykedésből, hanem teljes meggyőződésből mondta, minnek az alapja, hogy ő a keresztényeket üldözte. Ott volt Isten vártana megvédeni őket az üldözésben, börtönben, verésben, kivégzésben, sőt később főállásba is vált és ebben a minőségben járt munkájában, amikor azon az uton Jézus találkozott vele. Ez ledöntötte az állatvilágot, melyen utazott, megalkotta, őrestette vele hatalmát, kijelentette magát neki és ugyanakkor a legnagyobbat az őszívvel és szeretettel fogadta őt megváltás iránt. Ekkor fordult meg Pál, amikor meggyőződött arról, hogy amit ő elvett az Úzseas apostoloktól, a keresztire fókuszított Úzseas Istennek a Fia. Ez ekkortól kezdve ő az Üldözés aljaldalmára nem tudott másként viszonyodni, mint a legnagyobb aljaldalmára. Ezért mondta, hogy ő a legkisebb az Úzseas apostolok közül, és tehát nem szerénykedés, hanem elántszerűség és e nélkül az elántszerűség nélkül keresztényen élni nincs is. Pént tehát ne akarja semmiarról meggyőzni, - ha volna rá módja, - hogy ő az apostolok közül a legnagyobb, tudja ő milyen hely illik meg és ha Isten országában mégsem azt a helyet kapta, az az Istennek hozzávaló kedvessége. Ez az az, hogy kedvesség a görögben kharis szóval adódik vissza és majd azonos egy másik szóval, amely ugy hangzik kharis. Örösség jelent kharis, tehát azt az indulatot jeleli ki, amelyet az Úzseas által nekünk egy másik emberrel szemben. Ez Úzseasnak a személyes viszonya a kharis. Akiben Isten örösséget találja, az az Isten kegyelmében van benne, arra az isten a maga kedvességét béli ki, bár pedig ha Isten valakire a maga kedvét tülbi ki, Isten kedvét, kedvességét, akkor el tudjuk képzelni, hogy ebből a kedvességből az úldoztak, az Úzseasnak a kegyelmében húllanak arra, aki ezt a kegyelmet megalkotta. Örösség, hogy Pál apostol Isten kedvességének nem azt mondta, hogy több annival, több kegyelmet kapott, mint a többi munkása Istennek, hanem azt mondta, hogy több kedvesség volt, több csillag ajándékkal ruházta fel, hanem azt találta Isten kedvességének, hogy az emberekhez egy csatlakozó hogy örösséget vihet és az az, hogy Isten a pogányok közül megtérő embereket éppen annál a szeretettel foganja magához, mint a zsidók közül megtérőket, tehát a pogányok is Isten viláosított népévé lesznek, úgy mint ahogy az Isten a zsidókat a maga viláosított népévé tette. Az Isten különbség kedvességének tekintni Pál hogy ő zsidó volt és zsidó közül is farizseus, a zsidó legnagyobb munkájában tartozik, hogy ő, aki olyan féltékenyen örösséget a különbségben, amely a zsidókat a non-zsidóktól elviláosította, ő kapta azt a megviláosítást, hogy keresztel törjön szemben a gitakon és zsidóval annak a hírelt a pogányoknak, Isten szeretetét, titeket is hív magához Isten szeretete. Ez tehát Pál számára különbség örösséget jelentett.

Most az a nevezetes ebek az isteni kegyelemmel, vagy kedvességgel kapcsolatban, hogy Pál itt egy olyan titoknak a leleplezését kapta meg, amely mint mondja öröktől fogva rejte volt. Ez az az, hogy öröktől fogva a görögben apostolus kifejezéssel áll és ezzel azonban áll a főbbnek az isteni hasonló kifejezés, amit magyarul úgy szoktak lefordítani, hogy örök körmökön. Magyarul nem lehet jól kifejezni a görög értelmét, hogy örök korcsakat jelent, egy olyan korcsakat, amelyben nem a leendő, hanem a folytonosság fontos. Ippen azért, mert itt a folytonosság fontos, hogy az isteni lényül egyfolytában az aion olyan hosszú, nagy korcsokat, hogy az isteni lény mint az örökkel való foglalkozással azonosul. Most akkor, amikor viszont tekint, azt mondja, mivel több aionról beszél, amikor a jövőbe tekint, korcsaknak a korcsaiban benne. Tehát eddig csak csak korcsak voltak, de most még előttünk áll a korcsakoknak meg nem határozható, végrehajthatatlan, ahogy az aion, amelyben mind csodálatos isteni eldrehaladás, feloldás vár rá, és a magyar kifejezés "mindörökkön örökké", ez tulajdonképpen korcsakokra bontja fel és minden következő korcsaknak az Isten kedvesség nek egy újabb leleplezését fogadja magába. De előttünk is korcsakok voltak már és ezeken keresztül minden leleplezve maradt, és a titok, amelyet Pál csodálatos kijelentéseként adott istentől. Ez az a titok, amelyet Pál csodálatos kijelentéseket is éppen úgy várja, hívja, mint a sziddint, hogy a pogányok föld is ugyanazzal a szeretettel fordul, amellyel a sziddint magához hívja.

Most ezzel kapcsolatban, ami nekünk nem olyan újdonságosnak hat, mert magunk mögött tudjuk azt a korcsakat, amikor Isten kilépett népeknek megmutatta az ő kegyelmét, egészen másképpen szokták azt meg Pál korában, amikor a pogányok ki voltak zárva Isten országából és csak a sziddint tartottak hozzá.

Mi volt az oka annak, hogy az Isten titokban tartotta azt, hogy egyszer az ő kegyelmét ki fog bocsátani, úgyhogy nemcsak egy népet, egy korcs, a világot, hanem az összes népet, hanem kilépett az összes népre és minden népből, nemcsak ből, az összes pogányok közül, a sötétségben élő pogányok közül mindenkit elfogadja, aki őt keresi. Miért volt ez az isteni szeretet előrejut addig, hogy csak Pál tudta, kapta meg azt az isteni szeretet előrejut addig, a következő feleletet kell adnunk. Isten a maga irgalmas, kegyelmét nem mutatja meg egyszerre az embereknek, hanem fokozatosan mutatja meg. Miért nem mutatja meg Isten rögtön nekünk, hogy milyen csodálatos nagy szeretettel szeret bennünket és hogy az ő szeretetének nincs határa? Miért nem mutatja meg, azért, mert nem tudjuk felfogni azt a szeretet.

Mert a szívünk annyira elidegenült az Isten szeretetétől, hogy az Isten szeretetének ezt a korlátlanágát megérteni képtelenek vagyunk és Isten csak lassan-lassan tudja az embereket hozzáhozni, ahhoz, hogy az ő országában nem a gyűlölet, a meg nem bocsátás uralkodik, hanem a megbocsátás az irgalmas, a szeretet. Csak lassan tudja Isten az ő szeretetében hozzáhozni az embereket. Lassan, mert bennünk ellenkező indulatok vannak. Olyan erőkkel bék vagyunk, hogy csak a magunk fejtájt, esetleg a saját érzelmi érzést látunk tudjuk úgy tekinteni, hogy amilyen látjuk őket szeretetének a láthatóan belül. A többiekkel szemben elzárkózunk. Ezt a szeretetet nem tudjuk magunkba fogadni, hogy az Isten nem olyan, mint mi, arra is szeretettel gondolkodunk, aki hozzánk hasonló. Az apostoloknak igen nehéz volt megérteni, hogy hogy lehet egy embernek megengedni, hogy a hátrélt Jézusnak érteni, hogy lehet egy embernek megengedni, hogy a hátrélt Jézusnak a nevben örököst üssön, aki nem is jár velük és Jézusnak külön kellett megmagyarázni, hogy aki nincs ellenünk velünk van és aki nincs velünk ellenünk van. János és Jakab nem tudták megérteni, hogy a szarizimás városnak a szivtelenségére, hogy beszélt a kapuit az évszázad előtt, lehet-e másképpen is tenni, mint atokkal és hozzávaló föld mi rá, hogy ki lehet nyitni az irgalmas, szeretetet és dídot lehet mondani arra a városra, amely őket nem eldőlésel bocsátta. És nem tudták megérteni és úgy kellett a vezetőket, ti nem tudjátok mind a lélek lakozik bennetek, mind az eszellek vagyunk a részemre. Hogy az a szellem, aki titokot megfogott, be akar nyitni, az a megbocsátásnak, az irgalomnak a szelleme. Egy újsgot megfogott, egy keresztény újsgot és abban egy cikk ideál a sult szellemnek a város, szenny borsalmat és a megdít, vagy legalább is elvált-

tett kedvesél mindig azt mondta, nem aggódok a földi, hogy az a kettő a nem
 mennyeknek a lakója lett. De mi van azokkal, akik őset arra a sorára jutottak
 amikor ezeket olvastam, felcillant bennem, mégis csak van valójában
 ezeket csak az emberekben. Most biztosan azt fogom olvasni, de én csak
 azon aggódom, hogy azok, akik olyan egyszerű sorára jutottak, vajon ott
 legyen-e a mennyek országában? Amellett, ha keresztény valójában volt, az
 azért is volt a folytatás, de most nem. De a földi vagyunk, és a földi, az
 az, akik azt a sorost képezték, el nekil, mindezenek-e bent a városnak a
 társaságában, és mindezen ott vezeték szerepük is? Mai egy feljelentés tu-
 lajdonképpen, hogy menjetek, nézzetek meg és ha megfogtok valakit, tudjátok,
 mérlegre mit kell tenni. Az igazságszolgáltatásnak nem is járunk az utjába
 dlnni, de keresztény újságban az előtt nem szoktunk ilyeneket olvasni. Az
 emberek szívben valahogy nem tud gyökeret vetni az a gondolat, hogy aki
 lehet megdölni. De ha irányunkban gyűlölettel volt, szeretettel utána-
 gyunk. Az való hogy annyira idegen a természet embernek, hogy Isten a mo-
 gya meghosszabbított nem mutatta meg az embereknek a maga egész nagy
 terjedelmében, mert nem tudták volna megérteni, hanem mint elképzelhetetlen
 dolgot eldöbdték volna maguktól és évszázadokig keresztül leleplezve tartot-
 ta, hogy azért az egyik leggyűlölködőbb emberek keresztül, milyen szűz
 füzuszál volt, kijelentés a maga irgalmit, szeretetét. Az az a gyűlö-
 kös ember, aki a kereszt yánokot halálba vitte, utána ment idegen városok-
 ba, hogy kikötés és Jeruzsálembe vigye büntetésre, akkor ő állt elő és
 hirdette az Istennek a kínoshatatlan szeretetét, melynek minde vége, az
 hosszú és éppen annak a gyűlölködés hálnak jelenti ki, hogy a pogányok is
 részesítettek az Isten szeretetében és irgalmában. Az amikor ezeket olvas-
 tam, akkor az jutott eszembe, hogyha jól az Isten szeretetéről egy ilyen
 esodlatos kijelentést kapott, akkor lehetséges, hogy az, amikor ő akkor az
 Isten szeretetéről megírtott, szinte csak egy része az Isten szeretetének
 és irgalmának. De nagyon lehetséges, hogy az Isten szeretete és irgalma
 még az is leleplezve van a szemünk előtt, nem fogjuk fel annak a tel-
 jes ismeretét, azért van az a bizonyítás a meg, nem térs pogányoknak a jövőjé-
 ről, örök üdvösségéről hallgat, mit nem esél, vagy azoknak az örök városról,
 akik a nélkül haltak meg, hogy az üdvösít megismerék volna, vagy azoknak
 az embereknek a soráról miért hallgat a eszentírás, akik meghaltak anélkül,
 hogy az üdvösítés megérték volna. Tudjuk, hogy nem is ismerék igazán,
 hogy hiszoda az az üdvösítés miképpen volt igazi alkalom megérteni őszed,
 és hogy ha hallgat csaknak a lelkeknek az örök üdvösségéről, és nem küli,
 hogy mi lesz ezeknek a soras, talán ugyanazt van, amit évszázadokig kereszt
 túl rejtve maradt Isten szeretetének, a nagy titka, hogy a pogányok is hi-
 vatolások Istennek mennyegzőjébe. ^{Amellett,} hogy eljön az az idő, hogy Isten
 szeretete olyan nagyra nőik fel, hogy azokat az erdőköt, eszenteket,
 ádhatagytottakat, akikhez nem jutott el az Istennek a szeretete, valahogy meg
 tudja ragadni, irgalommal tudja az ő üdvösségükre vinni. Mert az a szeret-
 tetnek nincs határa. Mert csak mi emberek vagyunk olyanok, hogy aki nem
 tudunk nincs határa. Mert csak mi emberek vagyunk olyanok, hogy aki nem
 a mi eszesjöveteleinkre jár, az esvetlenül tévelyg és nem fogadja el ugy
 a Hosszút, hogy ény hirdetés neki és elhírhosik és csak mi vagyunk olyan-
 nak, akik embereknek a millióit kihozhatva tudjuk becsüteni. De az Isten
 szeretete megjelene vágteleül több és nagyobb, mint ahogy mi azt fel fogni
 tudnánk. Így van az a római levélben is megírva, ahol azt olvassuk, hogy el
 jön az idő, amikor egész Izzel megtér és Isten szeretetének határa nem
 lesz és a nemzetek mind megtérnek az örökkelé Istennek. Esodlatos kil-
 tások az elkövetendő korokban, amelyket mi emberek megérteni nem vagyunk
 képesek, de az Isten szeretetének nincs határa. Ezek a gondolatok jutottak
 eszembe, amikor olvastam most ezeket a szavakat, hogy állig rejtve volt az
 Istennek az irgalma, akkor kibontakozott és az esodlatos titok, hogy az
 Istennek mindegy, hogy tiants, vagy tiszttal az egy nemzet, mint amikor Isten
 tartsak is abban a látomásban azt mondta, hogy eljéd de egy idő, mert az Isten
 Isten megírtott, ne mondja tiszttalának. Ugyanabban az újságban az
 vacton, hogy volt nemré egy konferencia, amelyen kimondták, hogy a nagyur
 nem olvasította a bogyelmet, a lehetőségét arra, hogy egy nagy szedat
 rajon az Istenről és éppen azért, mert azok az emberek, akik a konferen-
 ciát tartották, vitték Istennek az irgalmit, a becsütségét és fel esdítoták

hogy ismerjük be a bűntöket és akkor Isten bűnéit ad, de a nagy egyetértés
fő és rajtuk keresztül az egyháznak nem fogadják el a felajánlást meg-
nak, hogy bűnéit kanjon Istentől. Hisz a magyar nép számára más ki-
állításra van szükségünk. Még kegyetlenebbül mondják ki azt a jövőnkről, de emi-
antól, az Isten irgalmasra vonatkozólag, megadhat egy hang a szívemben,
a mi saját véreinket itélnek meg bennünket és nem fog olyan könnyen el-
adni, az I szeretői, mint az emberek. Aha nem is érdekeljük meg Isten-
nek az irgalma, hogy elad, tehát jól is a legnagyobb volt a szentek kö-
zött, pedig Ildáste az Isten engesztalósága és mégis bűnéitől megkaptak
megkapunk, ha nem is érdemeltük meg. Az így megvilágosultak gondolat,
hogy az imádkozhatunk azért, hogy ha az Isten eddig nem is adott valami nagy
áldást, a magyar népnél, ami eddig elmaradt, azt pótolja a jövőben. Mert
tálm noszok a magok között nem tért magyar népnél volt a hiba, hanem
azokban is, akik nekik az evangéliumot hirdették és talán éppen az-
szakták a maguk bűlőességét és azt mondták, ha nem fogadják el, amit
mi dirigálunk nektek, el fogtok kárhózni. Talán éppen ez az, amit hozzá-
tettek az Isten bűnéitől, irgalmas, akárhogyan is, amit hozzá-
tettek, hogy megalkodjanak tudjuk, hogy Isten igéjében hozhatunk abban,
lehet és elvinni sem. Az így emberileg nem lehet meghatározni, hogy ez al-
lani, meg az alatt és azt kell megalkodni, mert ha rögtön nem engedelmessé-
kedünk, minden elvész, talán ebben valami emberi elbájosodottság van,
ugyetszik, mintha istentörőléstől megszűnne, hogy kit és megtráfnia
nem tudunk, annak el kell kárhóznia. Ebben olyan emberi elbájosodottság
van, hogy maga megérdemli, hogy Isten elvessen magától. Tehát akkor, amikor
Istennek az irgalma, bűnéitől hirdetik, akkor hirdessék azt, hogy az
bibliában benne van, minden hozzátétel, mind a feltétel nélkül, hogy az
Isten jött és hirdette nekünk a maga bűnéitől, azt mondva: megbűnös-
tek, úgyhogy Isten az a reménye, az a boldog reménye, hogy az Isten
irgalma, hiszen határa, még a mi számára is érvényesek. Tudom én jól,
tudom én, hogy súlyosan vétkezünk, de éppen abban a cikkben, amelyet el-
vartam, állott az, hogy pl. hogy a magyar népnél meg kell rögtön alávetni
azt, hogy a szomszéd népekkel hogy bánt. Mertelen eszembe jutott a ki-
vetett, hontalan magyaroknak a most szenvedő sokasága. Ha de ne folytassuk,
mert ha azt kívánjuk, hogy az Isten mai vétkeiket ne tartsa külön
számon, mi se tartunk számon másoknak a vétkeit, amelyet mi velük szem-
ben elkövettek, hanem legyen ami evangéliumhirdetésünk mindenki vel, ellen-
ségünkkel szemben is teljes és ha csak teljes bűnéitől megakorolunk
és meg tudunk bűnéitől ellenőrizni, csak akkor bűnéit meg az Isten
nekünk is. Mindenesetre Isten bűnéitől, Isten evangélium nem egy
létra, amelyet jól lehet kácsolni, akármilyen időben. Isten bűnéitől
független minden fajtól, színtől, osztálytól, minden emberi különbségtől.
Istennek az irgalma minden ember bűnéitől, az evangélium egy csodálatos nyiba és csak
csak azok tartoznak az Isten nagy testvérségi hazájába, a bűnéitől, a ki-
asokt az elfogadják testvérekül, akik nekik nem kedvesek.

Egész meglepő fordulat következik Isten szeretetében a kijelentés
után. T. i. az ember azt kívánja, hogy Isten azért mutasson meg szeretetet, hogy
mesebe távol lakó népek megismerjék azt a szeretetet és elvárásokojának
amnek a szeretetnek a forrását, amely ilyen gazdagon halik szeretet-
jel. De nem ez következik, hanem az, hogy Isten azért leleplezte a Föld előtt
azt a kijelentést, hogy Isten sokszínű bűlőessége, vagyis sokféle, szépre-
gység, csodálatosan pompás, gazdag, bűlőessége ismereteseleg legyen a meny-
gyes lévő fejedelmégek előtt. Ezek a nagyban lévő fejedelmégek de igen
határozott, a nekik világnak tagjai. Az a vers tehát egy részben hasonló
tálm enged nekünk a nagy világméretűnek a háttérébe és azt olvás-
tuk, hogy az Isten noszok nekünk embereknek jelenti ki magát, hanem az

angyaloknak is, akik végtelenül többet látnak Istensé-
 és mind több és több isteni kijelentés fogja hirdetni az ő szeretetének
 és, hánke elcsútt, földhözragadt, szűz, nyomorgó, földi emberben kereseni
 az szeretetét. Mi tehát az a lelkét és pillanatát, hogy im az egyház ál-
 elnyeri, hordozni és hirdetni a földön állnak és az Isten csodálat-
 ocsa a világmindenség számára, tulajdonképpen az Isten szeretetét
 ezen a földön lejtésedik, kifejtésedik tekintenek rák és azinláték ve-
 letik egy né, mely a hűbörűtől annak az isteni elajátókának, mely
 egyháznak és egy csodálatos népet alkot a világot megvilágít, hogy em-
 lyan csodálatos és a titok, olyan csodálatos Istennek és a hatalma, az I-
 tyan arának olyan sokaságát, olyan csodálatos Istennek és a hatalma, az I-
 at angyalok megvilágíték tekintenek rák és azinláték és Istennek és a
 retett és irgalmat megvilágíték tekintenek rák és a hatalma, az I-
 tudja vértortatni azokat. Ebből azután azt is látjuk, és az a harmadik ta-
 mlás, hogy az egyháznak nem az a célja és rendeltetése, hogy meg-
 talans templomokat emeljen és azinláték és Istennek és a hatalma, az I-
 son létre, azután feltűnik és megvilágíték tekintenek rák és a hatalma, az I-
 folytatson, néphözökkel látogatnak és azinláték és Istennek és a hatalma, az I-
 esakni segítőknek milyen nélkülözhetetlen eszközök, így látjuk állitani
 fel, hogy a világot megvilágíték tekintenek rák és a hatalma, az I-
 gidigan is teljesíti a maga apostoli hivatást. A matassa meg azinláték ve-
 angyalokat. Hanc az árdekl, hogy az ónd emberből hogy lesz apocstol.
 aki utánnyeg az elvezett bányának és hazavieni, mint a megvilágíték te-
 esen a földön és teni velünk és azinláték és Istennek és a hatalma, az I-
 virosban mennyi az elcsútt, a nyomorult ember, hogy azinláték ve-
 mennyi az elvezett gyermek, a nyomorult ember, hogy azinláték ve-
 gyúnk hozzájuk, hogy ti vagytok a társadalmak az első és a néktek van a
 legtöbb jogotok és igazotok arra, hogy különböz segítőknek hozzájárul-
 tok, azinláték ve-
 azinláték ve-
 tudjan velük együtt érezni, az innyeből Istentelen vezetni és a nyomor-
 esegny volt ebben a világban, hogy ezt a szeretetet vigyük el szegény,
 elvezett nyomorult lakóknak. Erre kivincszik az angyalok.

Értjük tehát, hogy az egyháznak tulajdonképpen, az Istenről az egy-
 ház első állított cél az ebben a világban, hogy a Krisztus szeretetét a
 szívünkbe fogadjuk és szíjjel vigyük. De hogy tudja azinláték ve-
 ldnyekhoz, gyermekekhez, bántatban szenvedő, remegő emberi szívükbe
 tudja elvinni Isten hívtit, megbecsült szeretetét azinláték ve-
 ld embernek, hitvertáradnak, szülőjének, gyermekének nem tud megbecsülni,
 hanem a szive tele van huzogal, indulattal, az iránt, aki küsvetellni mel-
 léje van állitva. Kicsoda képmutatás, hogy ilyen ember almagy nemze ide-
 genekhez és prédikálni a szeretetet, amit a hozzá legközelebb állóval szem-
 ben nem gyakorol. De lám itt hűbörűtől be az isteni csend, hogy az Isten
 hogy mi elcsútt, hogy azinláték ve-
 6 irgalmat, hanem utánuk jött, megkeresztelt bennünket és értünk indított,
 akkor, amikor mi a szegélyt vertük az ő testébe. Az az Istennek a csodálat-
 ton megvilágíték tekintenek rák és a hatalma, az I-
 tok csak azok a tagjai, akik azt a szeretetet a szívükbe fogadják, a tüh-
 is, az egyháznak csak azinláték ve-
 is, az egyháznak csak azok a tagjai, akik azt a szeretetet a szívükbe fogadják, a tüh-
 ma kuba fogadják, átbecsülttük magunkat és a megbecsült Isteni irgalmat
 kik az még nem ismerik és végyévdva néznek az őpi fejedelmek, az emberekhez, a-
 nek, de azok bele az emberi történelembe, hogy a gyűlölet, vérben, kinban
 gyűlölet embervilágban hogy áll első egy né, amely szeretni tudna. Így lát-
 ja mi az egyháznak a születtét és azt mondja, hogy ez az Isten öröktől
 fogva való árendelés által rendezték így az a történelemben.

A n e g y h á z b e l í r d í l .

E f. 3. 14-47.

Kedves Testvéreim! A ma felolvastott szakasznak azt a címet lehetne adni: **egység**. A negyedik fejezet első versében sorolja fel azokat a három istennély kőrét: a Szellem, a Fiu és az Ággy köré csoportosulnak. Az mondja: egy test, egy szellem, másképpen elhívhetők annak egy reményében. Az mondja: egy el. A Szellemei, az Istenégy harmadik személyével tehát kapcsolatos és hivattatott, hogy a világra tartsanak a földön egy testben igrnek küldés kapcsolata hozza, és az egy test ne felel annak az egy reményének, amellyel elhívta őket Isten szent Szelleme, amely bennük világra adogat grujt és a reményedet fel keltti. Ne erre azt mondhatjuk, hogy nem egy teste van a keresztényeknek, hanem az istenadogat t, s ez az egy egyház most olyan sok felekezetre oszlak, hogy szinte lehetetlen az élemlertani. Ez csakugyan így van, az egy test nem látható, de a nem látható mégis megvan. Megvan, mert az egyház tulajdonképpen ott van, ahol valamelyik lelkekben Isten szent Szelleme lakik. Akiket más nem lem vesdrel, nem Isten Szelleme, hanem akiket a világ szelleme tilt meg, azok nem tartoznak hozzá az egyházhoz, még akkor sem, ha plébániák, lelkesek, presbiterok, egyháziak ügyelők, gondnokok, vallási egyesületek titkárai, vezetők, vagy ha a keresztények között díszes, kimagasló helyet töltnek be. Ahhoz az egy testhez, amelyet Isten gyermekei alkotnak, csak azok tartoznak, akikben Isten Szelleme lakik, vagy kiket Isten Szelleme hojt. Ennek a arról lehet megismerni, hogy nem földi eredményeket, nem földi jóvót, földi sikereket néznek, hanem egy égi reményedet táplálják őket, amellyel Isten Szelleme elhívta őket Krisztus követőire. Ezek a lelkek tehát túl a földön futnak a földi dolgokon egy jóváadás, örökéletet keresnek és erről a reményedről lehet őket megismerni, hogy ugyanannak a testnek a tagjai. Egy szent, ebből a csoportból mégiscsak egy a test és sokrangszerű csomagt, becsillagos szociális felfedezhető, hogy valakiakir református, akár evangélikus, akár katolikus, akár milyen szabad vagy nem szabad felekezethez tartozik is, de még is örök reményedje van, mégis ugyanast vallja, ugyanast hisz és ugyanaz a Szellem igazgatja. Tehát egy a test és erre az egyre egyszerűen rá fogunk ismerni Isten gyermekei és erről az egységéről tudomást fog szerzeni a hideg bűnös világ is, mert egy a Szellem. Azt olvassuk hogy egy az Úr, egy a hit és egy a keresztység. Ez a ténylegesen tehát a Fiu köré csoportosul, a Fiu köré, aki itt él a földön, aki nem él már a földön és akiben mégis egy hisznek az Sví, mint amikor itt járt. Tehát az a körülmény, hogy ő feltámadt és felment a mennyekbe, nincs semmi befolyással arra, hogy benne higgyenek. Ha is épp úgy járnak Péterek, Jánosok, mint amikor Jzus itt járt. Kérdéseket egy hit fűzi Besze, és pedig az, hogy bűnünket a keresztre vitte és megkaptuk Isten bocsánatát. Egy az Úr, aki parancsol, egy a hit, amellyel benne bízunknak rejtjük és egy a keresztység. Erre azt mondhatjuk, hogy a kereszt még is különböz, mert vannak, akik olajkenőccsel hajtják végre, vannak, akik aszkás keresztéről beszélnek, vagy akik felöltö, vagy hívő keresztéget hangozkoznak. Azonban mindjárt megváltozik a dolog, ha a küldés jelképeiről átfordítjuk a tekintetünket a belső valóságra, mert akkor nem vaskorog még áll előttünk, hanem a Szellem keresztége, amely azokat növeli, akik valást tesznek az Úrról, úgyhogy az az egykeresztőség, tulajdonképpen az egy vallástól. Erre is azt lehet mondani, hogy az is különböz, különböz valások vannak és ezek egymás el eltérnek, váltak idők, amikor aszemberekkel egységes, véres harcokat vívtak, és elidőzték egymást, azonban itt megint megkért áll a dolog, mert ha a küldés embereket által foglalnott hitvallás helyett arra tekintünk, amit Isten áruszt a lelkekben, "ó az én Uram, ó parancsol és én engedelmeselek" és erről a hitvallásról, amelyben az erőt a gyengeségben találjuk és egy követjük Ot, mint ő átmint a világon, mindkét megtagadottan, ha mindezeket tekintetbe vesszük, akkor rájövünk, hogy mégiscsak egy a keresztőség, amely által bennünket belemerít a szenvedésbe, amit meg van írva, "mit Jzus víszel, ottással, tehát szenvedéssel és lélekkel keresztel." Ezt a keresztéget mindig jobban felismerik ebben a világban, mint nagyobb lesz a szakadás, ahogy az emberek odahagyják Krisztust.

A harmadik csoportba ott áll az Atya egysége. Nagyon Isten, mindeneknek Atyja, aki mindenek feletti, mindenek keresetül, vagy mindenek által és mindenekben van. Vagyis mindezeket az egységi jeleket az Isten munkálja beemelni, az, aki mindenek Atyja, aki mindenek felül van és akit elárthatnak, az ő fölé emelkedik, aki mindenekben van, mert hiszen minden lélekzetével és minden gondolat az ő ereje által tartatik. Nos, ez az egység az Isten egysége. Azt lehet mondani, hogy ez az egység csak elméleti egység, a gyakorlat pedig az, amit mi látunk: véseked csoportok, melyek vezetői egymástól övék hívtak. Hol van tehát az egység? Bizonyan csoporton tartoznak valaki, amikor az Hódolatok, a csapdék, a nehézségek jönnek, minden csoportról le fogunk venni azokat, akik csak valami külső érdek miatt, vagy valamelyik vezető kedvéért csatlakoztak ahhoz a csoporthoz, vagy akiket a hagyomány, vagy hatalom, vagy más ilyen külső dolog csatolt különböző keresztény csoportokhoz. Ezek mind le fognak venni. És akik a keresztény hitvallást mindvégig ajkukon fogják hordozni, azok észrevessék, hogy mindazok, akik ugyanast a hitvallást vallják, beszélgetni kezdnek egymással, egy gyülekezethez, mert egy a reményességük, az Úrunk, a hitvallásuk és ugyanaz az Isten van mindannyiunk között és mindannyiunkban. Tehát egyszer mint egy felgyulladó világosság, úgy fog ebbe a világban érzhetővé, láthatóvá, vizsgálhatóvá válni az egység egysége. Amíg az egyházban külsőleg jól megy, a dolga, addig esztelenül, esztelenül kisebb részekre, és ez a bomlás mindig tovább és tovább tart, de amikor csak azok maradnak meg, akik Krisztus gyermekei, akkor egyszere elülnek az ellentétek és láthatóvá lesz a csodilatos egység. Emlékeztet az egységet az egyházban és amikor ezt látja, felfedezi azt, hogy annak a következménye, hogy az egyházban jait, a testet egy belső rokonság csatolja össze, közös a lemmelés és az erőt, és ezt a belső rokonságot szemlélve, azt mondja: megajtom a térden, lehajlok az előtt, akiről ez a rokonság nevezeték. Mint itt a 3. r. 14. versében mondja: "Ezokért meghajtom térdeimet a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja előtt". Ez a rokonság azzal a görög szóval fejeződik ki, hogy "patris" és a szó "pater" / atya / szóból származik és azt jelenti, hogy egy atyától, egy "pater"-től származnak. Ez egy görög szó volt azoknak a megjelölésére, akik egy családba tartoztak, ezek neve volt "patris". Minden patris az égi Atyától ered, mennyen és földön. Ez aztán azt jelenti, hogy az anyalok és az emberek mind egynagy családban, az isteni család tagjai. Mi az Isten családja? Tartozunk tehát emyiben testvérek vagyunk. Az anyalok érik ezt, de mi kevésbé, mert nem ismerjük őket. Tudjuk, hogy a földön is, minden rokonság abból származik, hogy egy az atya. Ha felfedezük az égi Atyaerőt akkor eltűnik ember és ember közül a szövélésről, ott az ember és ember között fehér nem éri terhesnek, hogy a nővel rokon, a régi római nem éri meggyőzésnek, hogy rabzolga testvére nem olyan mint ő, férfi és nő közül eltűnik a különbség, szegények, gazdagok, szabadok és rabzolga megvaldják egymást, mert mindezek látják egymásról, hogy ugyanazok az atyának az erőt hordozzák. Mídszem, ez a tekintet eltűnik. Az ember nem ismeri fel a testvéret, a kairi arc lett láthatóvá. Együtt élnek és mégis idegenül tekintenek egymásra, mert bizonytalanok. Ezért vált szükségessé, hogy az örökérvé Isten meggyezer megvaldita ezt a patrít ember és ember között és ezért újra behelyezte a maga képét ebbe a világba és elküldte egysülött Piát, hogy az ő szenvedő arca legyen a példa mindazoknak, akik felfedezik Benne a lelki Atyát, aki őt elküldte. Ez az isteni arc megjelenti mindeneknek és azt mondja, hogy Isten úgy szerette a világot, hogy az ő egysülött Piát adta érte, hogy aki hiszen Benne, al ne vesessen, hanem örök életet legyen. Nos, ez a szenvedő Jézus arc gondódik rá minden lélekre, és amely lélekben felfedezük a szenvedő Jézus arát, arról a lélekről megistjük, hogy velünk egy családba tartozik, minink testvérek és ezzel magával a régi igazság, hogy csak az Atyáról nevezeték rokonság ebben a világban. Amikor Emlékeztet az egységet, akik Krisztusban hisznek, ugyanannak a Megváltónak is erőt és látnak, ugyanannak a Megváltónak a lelki tartalmát, amely megjelenik a földi embereken, akkor azt mondja: "ezokért meghajtom térden az Atya előtt, kiben minden rokonság nevezeték földön és mennyen. Amért mondjuk hozzá, hogy adja meg az éfénsálmak, vagy adja meg nektek, hogy az ő dicőségének gazdagabbhoz képest erővel erőltessék meg az ő szelleme által a belső emberben, hogy Krisztus hit által szívotokban lakozzék. Tisztán érthető, hogy tulajdonképpen arról van szó, hogy minden szívben Krisztusnak kell kialakulnia, megve-

időmlánia és egyben megsemmisítés, és az a Krisztus bent, az emberek szívében egy belső embert képes, úgy hogy az a belső ember tulajdonképpen az va-
 vanyunk és az mégis Krisztus. Ebben a belső emberben ugyanakkor vagyunk Krisztussal. Az a belső ember erőre kapott, úgy hogy a belső embert lecsúszta,
 ledobja magáról. Vannak emberek, kikben a belső ember gyenge, hogy minden
 földi érdek elnyomja és minden földi szél elfújja, és vannak, akikben a bel-
 ső ember hatalmasra jut, és akikben a belső ember hatalmasra jut, azokban le-
 sznek kibontakozók Krisztus minden dicsőségére. Azt az erőt, mely a belső
 embert földre kelti, Isten Szent Szelleme segítségével megadja, mely a belső
 embert épen annak a dicsőségnek a megfelelően megadja, mely a belső
 dicsőség Krisztusban jelent meg ebben a világban. Ebben a világban azóta-
 le dicsőség van. Az Isten által a föld felvívta egy helyre és megmutatta
 a föld minden dicsőségét és azt, ami az az uralkodók rendelkezésére áll,
 a hadsereget, a kiváltságok nagy seregét, megmutatta neki a különböző aszer-
 vekeket, hivatalokat, azt a fényes párt, amelyet az állás, az rang, az erőt,
 és a drágakövek annak uralkodókat, akik mindazokat politikában kezelhettek,
 és az emberek nagy száma felett parancsolnak és rendelkeznek. Megmutat-
 ta neki az emberek bölcselést, dicsőségű aszer, a minden a sok dicsőség ott
 állt János előtt és azt mondja a világ minden a föld lez, ha leborult
 minden engem János azt mondta: nem kell! Mindez a dicsőség benne volt kö-
 ve egy nagy hamuszöggyel: hogy a világ hatalmas a mégis kezében van. János
 pedig tudta, hogy a világ hatalmas Isten kezében van.

Nem, minden a dicsőség felelevenedik előttünk. Magyarázatot vállaltuk
 előtt áll, politikai vilámszűk előtt. Mi csak a helyen tervelészetesen a-
 zokról a vilámszűkről politikai szempontból nem emlékezünk meg. Nem a-
 zokról tudósítottunk, nem bíráltunk, mert nem nekünk a feladatunk az, hogy bírá-
 ki figyelmeztet erre vagy arra a pártra felhívjuk. Az erkölcsi kritikát mégis,
 arról a helyről is gyakorolunk. Egy bűnös hangulyparta a felfelfűzött, és
 a vezetők, a hírdők, a bírák, a hamuszöggyel, hamuszöggyel, hogy több lesz a kenyér,
 a cipő, és minden zavartalan több lesz a kenyér és több lesz a boldogság,
 és ebben a vilámszűk bűnösben egyetlen az az volt a lélek belső bűn-
 jéről, egy szó nem volt arról, hogy az emberek elcsúsztanak más kell, nem te-
 ti étel és ital. Ebben a bűnösben az nem hangzott a szeretet, vagy igaz-
 van, vagy megbocsátás, minderről az volt, csak a szűk, a szűk és a szűk.
 Mindezt így nevezzük: káros ember. Az a vilámszűk bűnös az emberekkel
 csak a belső embert ismert. Itt fél a belső embert látja meg. Meglátja,
 hogy az emberekben milyen gyenge a belső ember, hogy szinte halott, hogy a
 lélek tévedés édesen abban a világban, nem tudják az ember, hogy kiben
 biznak, mert elvesztették az irányítást, és elfelejtették, hogy honnan az
 lettek, ki az atyjuk, akiről minden patria, minden rokonság, egyedül neves-
 tett hangon és szíven. És látja meg a földet az apostol, hogy Isten
 néha szent Szelleme, hogy megvilágosítsa a szemek és észrevégyék, hogy hit
 hagyják el és meglátnak, hogy az az a belső ember belső ember nélkül. A
 ruha nem az az amit igazán nélkül, ha nincs egyedül segítése. Azt akarja
 az apostol, hogy Isten teljes ki szent Szelleme. A belső ember bennünk
 Krisztus. Milyen mértékben az bennünk az a dicsőség, és csak az a vil-
 lág dicsőség, oly mértékben az bennünk a belső dicsőség és mérték,
 hogy Isten, belső meggyűvél t egyedül csak az Isten szeretete adhat, a-
 mely bennünket megsemmisít belső rokonsággal. Krisztus nélkül nincs szer-
 tet. Nem elég az, hogy egy politikai párt megtűrje azt, hogy legyen vilá-
 és istentisztelet, hanem arra van szükség, hogy az ember minden gondolata
 azt az egyet keresse, kivel minden élet és boldogság száll elő és ki egy-
 szül képes a világ sebeit orvosolni. Jó nekünk akkor, amikor mindent a
 belső ember szül, tekintetünket a belső emberre fordítani és észrevégyük
 azt, hogy minden pompát, csak a belső belső belső belső, bent a bennünk-
 ben, a belső emberben van a dicsőség, amely kifogyhatatlan. Ennek a dicső-
 nek van kezünk, az dicsőség, megadja, és melyre az a dicsőség megfogha-
 tatlan, átkérhetetlen, kimeríthatatlan, és mégis az az egész dicsőség, vagy
 az Isten egész teljessége leléte, hogy bennünk lakoznak a Krisztus ál-
 tal, ha szeretetben alapozunk meg. A 17. versben van, hogy Krisztus lakoz-
 tak bennetek hit által. Mondtam, hogy egy az a hit, egy a kereszt-
 nek bennetek hit által. Mondtam, hogy egy az a hit, egy a kereszt-
 nek. Az Urhoz a hit Isten, a hit pedig bennünk, a bennünk pedig szeretetből

faked, ahol nincs szeretet, nincs bízalom, amely csakúgy tekint szeretet nem
 fűli össze, abban a családban nincs boldogság, tehát a hitnek is tulajdonképp
 a szeretet a forrása. A hit akkor épül, ha a hitnek meg van gyökere és al
 pot talál a szeretetben, hogy meg tudjuk az összes szeretettel együtt, hogy
 mi a boldogság, mi a szelenség és mi a helyesség, hogy megismerjük azt, hogy
 ismeret felülhalad a szereteten, hogy Isten egész teljességéig megértjük, hogy
 Ez a kifejezés: Isten egész teljességéig megértjük, ez nem azt jelenti,
 hogy Isten minden gondolatja benne lesz egyszer az egyházban, és többé nem
 lesz megismerni való, hanem azt, hogy van egy isteni teljesség, és többé nem
 egyházunk szédit és ezt a teljességet ő az egyházi által adja. A természet
 sen az Isten cöccölése gondolatéből csak egy rész, de az az adag, a természet
 lyet az egyházunk adja, nekünk el kell ismerni, nyomozni, hogy az az adag, a
 nekünk szédit. Amilyen mértékben benne van az egyházban, hogy az az adag, a
 lán, foglalt be azokat a helyeket, amelyek meg vannak, oly mértékben, amik be
 nünket, amíg nemcsak felettünk, hanem rajtunk keresztül és bennünk, hat át be
 vátul, az amikor az a látat ott áll az apostol előtt és maga előtt látja a
 befejezett egyházat, amely elérte az Isten teljességét, akkor felszakad az
 vészi a haladás és azt mondja, annak aki a nézetet meg akarja teljesíteni
 amit az Istennek vagy gondolkodik, az ő hatalma szerint, amely a teljesség
 dalgatók, annak dicsőjét legyen az egyházban és a világban, és az az egyház, a
 hát megkülönböztetést meg akarja az egyház és Krisztus János között és az az
 ért a szelenség, mert Krisztus János Isten trónján ül, az egyház pedig az
 földön jár, és az a dicsőség és hűség, amelyet az egyház ad, az egyház pedig az
 nik a trónon és itt az egyházban. Itt következik azután egy nagyon érdekes
 eszmélés, amelyet a magyar fordítás nem ad vissza tisztán, amelyet éppen
 azt a görögül fogok elolvasni. Adó és doxa az az az elv, amelyet éppen
 János az egész teljességben tu aionon tön aionon. Amikor a keresztnek az
 ban olyan az az aion, amely boldoghatatlan nagy időtartamra van
 kosik, és az az aion, amely az ember "aion", amely tulajdonképpen azt jelenti,
 hogy rejtejtett idő, vagyis egy, az ember elől rejtett nagy időtartam, és ilyen
 nagy idő több lesz egymás után, ezért mondja János a jelenések könyvében a
 keresztnek keresztjeiben.

Isten további világörnényzata az egyik meglepetést a másik után for
 ja okozni. Mindeneknek a keresztnek az az az az az az az az az az az az az az
 dig új és új dicsőségben jelenik meg. Az az az az az az az az az az az az az az
 dí, igen hosszú korok telik el és az újabb korok kezdődik. Ez így mondja
 ez a keresztnek keresztjeiben az összes nézetekben. Ez a kifejezés így érthe
 tetlen, azonban érthetővé válik akkor, ha a "tu aionon" kifejezés így érthe
 csatoljuk a másik kifejezéshez, amely azt jelenti, hogy a keresztnek kezdődik
 kezdődik. Ez úgy tűnik fel, mintha majd akkor az összes nézetek lennének, tehát
 egymás után következni kezdne az összes nézetek, az összes nézetek lennének, tehát
 juk, hogy az Erőkövetésében nem lesz többé születés, tehát ilyen értelemben
 nem lesznek nézetek sen. Az összes nézetek kezdődik, tehát ilyen értelemben
 ké, amelyet a mai állapotok ves az apostol és azt akarja kifejezni, hogy
 majd ott is folytatódik az a fejlődés, amelyet most a különböző nézetek
 jelölnek. Minden nézetekben valami új következik erre a világra. A fiatalok nem
 gok lassan azt nem ismerünk rá a világra. A fiatalok nem ismerik azt a ne i
 nak állni az új nézetek előtt, tehát ahogy a nézetek egymás után követe
 haladás, igen az a politikai beszéd mondta, hogy a világtörténelem drájt ne
 lehet visszacsavarni, tehát hi, a próbált a történelmi visszaforgatni a
 reakciók, mert az emberiség nagy a haladás útján. Ha meg tudjuk azt a ha
 ladt, úgy ahogy haladt látt, akkor azt kell mondani, hogy az nagyon szomor
 ru haladás, mert az emberiség valami titokzatos erő viszi a sár felé, azt
 kell látnunk, hogy az emberiség nagy egy sötét jövő felé, ahol csak a külső
 vizsgáljuk az emberek, ahol egy Luthernek kanadit kell látnunk, és ahol egy
 E, ahol Angolnak az elhatározást kell felfedezni, ahol az emberiség véget ott kell
 látni az eskünek között, akik akkor már az E, nyilvánvalóan fogunk látni, mert a
 világban van, ha tehát egy külső erővel nézzük a világot, akkor azt
 kell mondunk, hogy a haladás köztudat, mert a koporát felé haladunk. Ha
 nem a külső, hanem a Biblia szavával nézzük, akkor azt kell mondunk, hogy az
 emberiség az Istentől való elszakadást felé halad, és ebben a haladásban az

és nagyobb lesz a bűn ereje és mind jobban elfogy az emberekből
a szeretet, az irgalom, a jószág, a megértés. Ahogy mindez kivétel az an-
gél, a rélköz, a vilkosokkal, a pardaikkal, úgy telik meg ez a világ un-
dával, kényvel. És nagyon szomorú haladás, de nekünk azt kell mondj
a Biblia, hogy lesz egy másik haladás, mert egyszer a világ a haladás
és a kísértőt megkötözik, hogy többé ne odábita az urát kiszabta Isten
értő helyett az Ur János lesz ur a világban. És a szeretetből az ember és a ki-
rad és az emberek megérik annak a szeretetnek hozamudgát, az élet-
gét és meganadgát. Isten betölti ezt a világot, a magy szeretetével,
mint ahogy a tenger tele van vízzel. És ebben a világban nem lesz
szélsőség, hanem örök haladás, de nem a pusztulásba, nem a falamester-
rendszerbe, nem a gyilkosok világába, hanem az Isten szeretetébe, és ak-
kor is lesznek egymás után következő korok és minden egyes nemzedék
magán fogja hordozni annak az örök, és változhatatlan időnek a bélye-
gét, amelyet az "aion" és az "olam" azó fejes ki, mely örök és meg nem
szűnő jelent, amelynek folytonos haladást maga az örökhaladó Isten
birtokítja, és ezekben az örök korakokban hangzik a hívésből mindig
teljesebben és mindig gazdagabban az az egy haladás: "Dicsőség annak,
aki képes a bűnre, bűnre, rozott emberi szívvel előhozni az Isten sze-
retetét és irányja erre az emberre az egység bélyegét, hogy ráérezjen
a világ arra az egységre, amelyet az egy Ur, az egyhit, az egy kereszt-
ség, és az egy Atya jelent, aki mindennek felett és mindennek által és
mindenkben van.

És, talán nehéz megérteni az egymáshoz illeszkedő kifejezésekben,
gondolatokban, élő valóságos megjelenésben halmozott gazdagságot,
amely az ő lekötésével a világban túltelíti meg, amikor belétekin a jövőbe,
amikor az egyhit betölti az Isten teljességével és méltó lesz arra,
hogy az Urral megülje a maga lakodalmát. Azt látja az apostol és ilyen
szavakkal magasztalta azt az egyetlen elemet, amelyben az ember boldog-
ságot lelhet és ez az éhen, amely hidnyzik a világtól és a világtól, az az
egyetlen egy elem a szeretet.

1947. aug. 8.

kedves Testvéreim! Itt említi Pál az elsőszülte levélben először azt, hogy akkor, amikor egy levelet írt, fogoly volt, ha fogoly, tehát olyan ember, aki nem hagyta el azt a helyet, ahol volt, hanem ott maradt, csak megváltozva helyzetén el, akkor az azt jelenti, hogy az embereknek a legmegvetettebb részének tartoznak, mint ahogy általában azokról, akiket ilyen vagy olyan ok miatt elfognak, legyen az abszolútan azokról, akiket a politikai, azok, akik mindenkör földi vezető, a legmegvetettebb azokról, akiket a földön a levélben a legmagasabb helyeken járt, ahol rajta kívül ember még nem járt. Mert arról a gyülekezetéről beszél, amely a mennyekben van, a mennyi bűnök, viddék és bár testileg itt él a gyülekezet, a földön, azért mégis, mint a filippói levélben is mondja, nem ide tartoznak a polgárok, a mennyek köti. Ha az allentét a fogoly és a menny lakója között eldöntötté azt, hogy annak a világnak mennyi megértése van az isteni dolgok iránt, akkor fogoly, amikor fogolyt téveszt, az, aki a legmodolatosabb azbulást hirdeti és keresztútra szólítja azt, aki azt meghozta a szándékra. Ha tehát annak a világnak emy megértése van az isteni dolgok iránt, akkor csak természetes az, hogy a világnak az utján valami Isten orradégt megvaldani soha nem tudjuk. Ehhez a bibliai igazsághoz hozzá tartoznak az is, hogy az az egyház, amelyet a világ csinál, az olyan messzire van attól az egyháztól, amelyet az Urökévald Isten alkot, mint milyen messze van a világ gondolkodása az Isten gondolkodástól, mint Isten utjától az emberek útja. Csak ha ezt világosan a szemünk elé állítjuk, csak akkor tudunk elgondolni az elsőszülte levél titkaiban és tudjuk megérteni az elsőszülte levél egyház-fogalmát.

Hogy senki félre ne értes ezeket a szavakat, előre megjegyzem, azt, hogy amit a világ csinál, nem mindentől a szándéktól adódik meg, csak benne van jóakarata, az emberi, és így azokban az egyház-középekben, amelyet a világ felmált, azintén csak a jóakarata, emberi képességekből való és az Isten azt, ami jóakarattól történik, nem is veti el, hanem azt megtartítja, megemészteti, magához emeli, de nem hagyja ott, ahol volt. Ennekfolyva azoknak a cselekvése, akik a világi egyházakkal kilépnek és új egyházakat alkotnak, azokat bibliai egyházaknak elnevezik, nem Isten szerint való. Amellett kévsés Isten szerint való, mert ilyen emberekkel csinálták a tiszta egyház rövid idő alatt éppen olyan bennemeyezett lesz, mint amelyeket otthagytak. Az egyháztörténelmi tapasztalat legalább ezt mutatja. Ha nem ezek a megmondások odavisszük el bennünket, hogy benne állunk azokban az egyházi alakulatokban, amelyeket a világ alkot, egészen érünkkel, egészen igyekesünkkel dolgozunk bennük és segítünk az isteni igazságot bennük terjesztani, de nyitott szemmel keressük az Istennek a gondolatait, amelyek megvaldólnak ebben a világban, anélkül, hogy emberek ezeket kifalldink, Isten munkájához hozzá tudunk járni, ki tudunk egészíteni, vagyis látjuk a világ alkotásait, nem tekintjük magunkat idegennek, segítünk, de nyitott szemmel akarunk látni és látni akarjuk, amit az Urökévald Isten alkot ebben a világban és akkor nem fogunk eltévedni. Mert az Urökévald Isten is alkot egy egyházat és amit ő teremtett, az az ő egyháza. Ezt előrebecsítva tehát, hogy mindenki jól megértse, hogy itt nem földi egyházellenessé igét hirdetek, hanem úgy, amint ahogy a reformátorok is tanították, egy láthatatlan egyházat hirdetünk, mi is, azt hogy az Istennek van egy egyháza, magk amely nem is olyan láthatatlan, mert sokszor feltűnnek határai és sokszor látjuk Istennek a modolatos munkáját, hogy ezt félreismerhetetlenül kell tenni. "Kérlek tehát titeket, én, aki Krisztusban fogoly vagyok, hogy máltén járjatok úgy, mint illik elhívottakhoz, amellyel elhívattatok." Ennekfolyva az egyháznak az alapja az eseményeket tekintve, Istennek az elhívása. Az Isten egyháza azokat tartoznak hozzá, akiket Isten elhívott. A földi egyházba azonban nem csak Isten elhívása után kerülnek bele az emberek, hanem testileg is beleszületnek, azután a konfirmációi oktatás és aszertartással be lehet

és tehát az egyik. A másik egy szellem. Akik így adták oda magukat
Krisztusnak, azokban egy szellem mutatkozik. A harmadik szellemet szellem
vitték be az Isten egyházába ebben a világban. Nemcsak Móddé és Ábilu, nem
csak a király, aki maga kezdett el járni a templomban, nem ahogy Isten par
ancsolta és poklos lett, a keze, nemcsak ezek vitték idegen tésztát, szelle
met be az Isten közösségébe, hanem mindazok, akik maguk közül elhozták a gy
lekezetet, a maguk közösségére és a maguk keréke-kedve szíreit, el nem hord
ozták azokat a testvéreket, akik gyengék, ütődöttek voltak és nem beszél
tek nekik. Az mind idegen tészta volt, amit valaki úgy vitt be az Isten
egyházába, tehát egy szellem. És ez a szellem az a Szellem, aki Krisztust
magasztalta, és eoha nem az embert. Aki éppen azért jött erre a világra,
hogy ami Krisztusi, azt szíjjelhorzda, hogy elűnjék, elhallgasson minden
más név ebben a világban, csak a Krisztus neve szíjon és elűnjék minden
más arc, csak a Krisztus arca legyen látható minden lélekben és gyülekezet
ben. És az egy Szellem, aki a Krisztust hozzá nekünk abban az egyházban, ah
ban a testben, amelyről az előbb szólottunk, egy a Szellem. Nagy láthatatlan
erő, amely megragadja a szívüket és aki viszi őket olyan utakon, amelyen
eoha nem mentek volna saját elhatározásukból. Reimarik bűnököt, bevall
ják, elűrik, hogy azok a lábakat a nyarukra tegyék és én mégis ennek to
vább a Krisztus követésében. Egyszer hát, hajtja őket az a Szellem, amelyik
Krisztust kivitt a pusztaságba, hogy az úrdóggal egyedül legyen. Egy a
Szellem és az Isten és a Szellem uralkodik, ott érténi szellemek dolgoznak.
És Isten a küld egyház szervezetekben, érténi szervezetekben barátságos já
ték felük. Megfigyelhetjük azt, hogy úgy vannak összekapcsolva az egy
házi szervezetek sokszor, mint a kéreglyük világi szervezet. Hogy egy egyhá
zi szervezetben senki nem emelkedhet fel, csak az, aki a monopóliumot a ma
ga részére megszerezte. Egy embernek mindent. Hol van ez a Krisztus egy
házának a Szellemétől? Micsoda idegen szellem. És mégis, az igaz, a Krisz
tusi Szellem együtt dolgozik ebben a világban és egyszer, amikor azt tanu
dik az élőnyokat és feltitnik a templom az élőnyok mögött, látni fogjuk
a mártiroknak a szerepét, akik Krisztussal együtt jönnek vissza erre a vil
ágra, hogy uralkodjanak. Egy reményesség, hogy Krisztus visszatérjen.

Mert nincs más reményesség ebbe a világban. Azt nem látta előnk Krisz
tus reményességnek, hogy itt a földön nagyserű ábrándok lesznek, amely ábr
veket és szeretjék földi szervezetekben, mint ahogy hamis prófétaággal
hirdetik ezeket a tanokat. Ilyen ígérete nincs az Isten egyházában. Amit
ember alkotott, azt fonsalik, mert ember alkotta. Bujtja őket a vihar, Ie
tanok a szellem. Amik ember alkotott, annak nincs maradás. És amit az
örökkévaló Isten alkot, az megmarad. És amit az örökkévaló Isten nekünk í
gért, az nem ebből a világból, épül, csak Krisztus egyháza, mert a mennyből
fog alá szállni. Azt Istenről felkészített menyasszony, Krisztus új Jeru
sálema, amely az égből száll alá a földre. És azt jelenti, hogy itt a föl
dön az élyen, titokban, csendben készül el az Isten igazi egyháza és elre
gadtatik akkor, amikor a világ még nem is veszi észre és nem veszi tudosu
sát és egyszerre Krisztus itt megjelenik, mint egy égi csoda, amelyet Isten
alkotott, ez a reményesség, amelyet Krisztus gyújtott bennünk és amely ott vi
lágit előttünk, mint egy cecealatos isteni ígért, a huzek elbúlnak és el
vovanak és ha az ég elborul, akkor is megmarad, mert Istennek a szava. És a
harmadik egyesség, a Szellemnek az egyesség. A Szellem gyújtja bennünk a re
ményesség csillagát és a Szellem alkotja meg bennünk.

Egy az Úr. Már pedig ebben a világban sokan Úr, sok ur van, aki paran
col. A földben a Krisztus egyházában sokan vannak, akik az elsőéget kívánják
kivánni. Rematattam Diotr... aki Jézus nevében az elsőéget kívánja magu
nak. Sok ilyen úr van, aki első akar lenni. És valóságban egy Úr van és ezek
az urak, akik magukat tollák fel, vagy bábelnek báványosa Unáse emelt
fel, ezek az urak el fognak tűnni, mert aki magát felmagasztalta, megál
tatik. És aki magát megáldotta, az egyetlen Úr al, aki szíjjeljárt tanu
tálynal küszött, mindégynének megáldotta a lábát, úgy szíjjeljárjon és megmor
sa a testvéreknek a lábát, amelynek ebben a világban járt és amelyet be
szentesen ennek a világnak a szeme és megosztja a lábát a szenvedések
ben, tévedésekben, bűnökben, mint a keator tette a tanítványokkal, az
mind azt az egy Úrattak alája, tiszteli, ládja, akirái itt ad van. Mert

Érdemes és a Bírónak az énekét és akik egyedül ezen egyben egymást
elviselve, alásattal, ezidő, hosszúra bizonyágtételrel tesznek bi-
zonyítást arról, aki úgy ment keresztül ezen a világon, hogy maga is
a legutolsókat, a legcsúszottabbakat kereste, mindig assid volt, meg
a keresztén, annak közeljében is és hosszan tűrt meg Judasnál
is. E yener ebben a világban, akkor, amikor azt gondolják, hogy az
Isten egyházát választják, megjelölik a Krisztus igazi egyháza, ana-
lyet nem emberek alkotnak, hanem az Örökkévaló Isten alkotott.

A S É G Y H Á S B E J Á R Ó I .

Ez. 4:7-16.

As elmúlt alkalommal kedves testvéreim a gyülekeket lényegét próbáltuk megismerni és ezt a gyülekezet egyedségben találjuk meg. Most a sokféleségről elemezzük, amely a gyülekezetben, az egyházban található. Egy olyan sokféleségről beszélünk, amely szintén ezt, az egyházat szolgálja. Azt olvassuk, hogy az Úr külföldre szolgálatokat rendelt a maga gyülekezetébe, Egyháza. Az itt felsorolt Strife hivatali asonban, mint ahogy a levelek név adataiból ismerjük, nem teljes. Hogy miért nem teljes és hogy miért éppen ezeket a megjelöléseket sorolja fel az apostol, annak az oka az éféssai levél tárgyában van. Ez az öt hivatali as az apostoli, a prófétai, az evangélistai, a pásztori és a tanítói hivatal. Ezeket a hivatalokat maga az Úr János Krisztus létesítette és tölti be az egyházban. Aztalal tölti be, hogy olyan ajándékokat ad az Úr, amelyek képesek ezekre a hivatalokra nemcsak képesekéik lenni, hanem amikor ezeket az ajándékokat megkapják, akkor nem tudnak ellenállni a benérik meggyökeresedni isteni ajándékoknak, hogy sokat felhasználják, a rájuk bízott talentumokat kaszatosassák, mert ha nem tenék, akkor elveszítendék emlékük van.

A visszafajított kegyelmi ajándék olyan mint a ceonhá rekonzett tús, nem hagyja a pihányt. Ezt a hasonlatot mondta Jeremiás próféta, amikor magában érekte azt a túsot, amelyet az isteni megjelölés okozott. Jeremiás ugyanev időben élt, amikor a politikai hatalom az igazság amabá hirdetését elnyomta, amikor az igazságot nem volt szabad megmondani, mert a zsidó nép akkord politikai vezetői Isten intelmei ellenére eszelekedtek, amikor a népet Egyiptomba akarták elvinni és Egyiptomba keresték számára menedéket, nem pedig az Urkőzelede azek Istenben. Jeremiást sokszor üldözték, olyan börtönbe vezették, amely a föld alatt volt, kemény kinkokt kellett elcsenvednie, megpróbálták elhaláztatni, de nem tudták. Meg kellett mondania az igazat népének. Nos, tehát ilyen a Krisztustól rendk bízott kegyelem. Aki kapja ezt az ajándékot, az nem f fejthatja magába, a talentumokat hasznosítani kell, mert különben jaj ne ki. Nagyon drókes, hogy mivel vezetni be a hivatalokat az apostok, amikor azt mondja, hogy külsülük mindenkinék adotott kegyelem, t. i. a kegyelem ajándéka. Tehát a gyülekezetben minos egyetlen tag nem, akinek egyetlen kegyelmi ajándék ne adotott volna. Ezért az afelfogás, hogy van a gyülekezetben egy papi réteg, és van egy nép. Hancs papi réteg, mert mindenkinék adotott kegyelmi ajándék, hogy a külön pogány gonblata az egyháster-ténelem folyamán csak később került fel azidő és pogány eredettel, amely a keresztény felfogással teljesen ellenkezik. Természetesen nem mindenkinék egyformán adotott a kegyelmi ajándék. Természetesen ontobaság az, hogy a mindenkinék egyformán lehet prófétálni, de nemcsak igazhirdető szolgálat van az egyházban. Ha valaki felvarr a náidnak egy gombot, az is szolgálat. Emellegve valamilyen kegyelmi ajándék mindenkinék adotott és azért adotott, hogy felhasználja Krisztus egyházában. Jaj annak, aki osz megának vagy ceonidójának szolgál és benne marad ebben a felfogásban ki ki magának.

Azonban az apostol a külföldre kegyelmi ajándékok közül csak ezt az ötöt említi: apostoli, prófétai, evangélistai, pásztori és tanítói ajándékot. Igen drókes, hogy ezeket az ajándékokat milyen meggyőzősággel vezet-ti be: Ezekünk mindenkinék adotott az ajándék, Krisztustól adotott ajándékoknak a móréke szerint. Tehát Krisztus mindenkinék adott ingyen ajándékot és ezt kell felhasználni. És ez az ajándék teszi öt neccsak képes-sé a szolgálatra, hanem teszi feladatát is, hogy szolgáljon. Inyen kapott ajándék. Mert ha valaki 16 vagy 18 esztendő nébbs tanúla után el-végzi az iskolákat és azután diplomát szerez, akkor azt mondja: "én anyi, és annyi pénst és fáradságot költöttem, adjanak nekem ilyen és ilyen k jövedelmet." és igazs van. De az egyházban ilyen ajándékokról minincs esz, itt mindenki ingyen kapja az ajándékot. A gyülekezetet is az in-egyen ajándék építi. Azoka az ajándékok, amelyeket az ember pihány, fáradsággal szerzett magának, azok itt nem jönek tekintetbe. Tehát ha valaki apostol, próféta, evangélista, evangélista, pásztor, vagy tanító, az nem an-

ad. Hinnie kell a tudásnak, hogy a világmindenség egy van berendezve, annak vannak törvényei és azt nem egy konkrét csinálta. Ha az ember ezt hiszi, akkor hiszi, hogy a világmindenség áll egy Teremtő, aki ezek törvények csinált a világot. Ha ezt nem hiszi a tudós, akkor nincs tudomány. Minden tudós vakon hisz a Teremtő igazságának. Nem lehet egykörösleg az ismereteket beszélni, hogy az ember beírathat egy theológusra, hanem először hinni kell Isten szövegében és akkor, amikor ez a hit a szívét megfogadta, akkor ezzel a hittel próbálja megismerni. Ennek az ismeretnek egészen más, nem papíros, hanem valódi és szeretet is van, és így áll fel egy csodálatos ismeret egyetértés a K-institut egyetértés, mert lehetősége, hogy eljussunk az ismeret egyetértés, és csak ha a hit utján haladunk.

Ez. 4112-24.

Kedves Testvéreim! Sokszor az volt már az érvelés, hogy a modern lélektan, a lélekről szóló tudástól kihagyta az emberi léleknek a középpontját. Csak azt az emberi lélekből egy automatát. Valahogy úgy képzelték el ezek a tudósok az emberi lelket, mint egy olyan utcai automatát, amelybe beleadnak egy pénzdarabot, amint az automata rúdk helyébe kijön esetén valami bajunkéssé, vagy kálmivá, vagy egyéb ilyen. Az emberi lélek is egy ilyen automata, amelyikbe kívülről hatások érkeznek és a lélek bonyolult belső szerkezeten átmennek és bizonyos hatásokat váltanak ki. Hogy a lélek egy önálló világ, hogy a lélekben van egy szuverén királyság, hogy a lélek szabadon határoz a felől, hogy a kívülről jövő bonyolult hatásokra, kiképzett a modern lélektanból. A felelős uralkodó, pedig az embert éppen ez a felelősség teszi emberré. Az ember éppen abban különbözik az állattól, hogy tetteiért felelős. De a modern lélektan, a modern lelki irányzatok jobban tetetik, az, hogy az emberről mondjuk a legmagasabb esetben egy állatot csinálnak, amelyet lehet oktatni, korlátozni, de lehet állítani egy bizonyos irányzatba, hogy abban működjék, úgy ahogy nekik ez lelkileg parancsolják, úgy ahogy rá emlékező a megint. De a merjen lemondani, és hogyha van alon alatta és van azma előtt. A biblia nem ilyen automatának és nem ilyen oktatható állatnak tekinti az embert, hanem egy külön világ uralkodójának.

Amint mondtam, a modern lélektanból kihagyták éppen a felelős részt és ez a felelős rész a bibliában azt a nevet viseli ^{szív nevet} szív. Szívban ez az a név, ami a lelkünknek a középpontját, az érzékenységnek a középpontját szokták nevezni. A bibliában és a régi embereknek a felfogásában, szívnak és törvénynek is a szív a tudatnak a helyét, a léleketnek, döntéseknek, elhatározásoknak a helyét tekintették. Az ember szívben keltezték a különböző jó vagy rossz döntések. Innen erednek a bűnök, innen erednek a szeretetek, irgalomnak az elhatározásai, szívvel az ember lelki életének középpontja a szív. Nem a legmagasabb része az emberi lélek életműködésének, mert van ennél magasabb része is az embernek, amelyet úgy nevez a szentírás, hogy szellem. Pnoma, Geist, magyarul szellem. De ez az emberi szellem nem öntudatos, éppen azért a tudatlanságnak a homályában végzi a maga munkáját. Ez a bennünk tudatlanul dolgozó szellem a legmagasabb hatalom az ember életében. Ez hogy csakugyan a legmagasabb, a legtökéletesebb és mégis tudatlan, arra mindenki rájöhét, hogyha egy kicsit elgondolja, hogy külsőnk senki sem tudja ellenőrizni, hogy a gyomra, hogy a belső, hogy a szív, a testi szívfejtés, értem, hogy a mája, és a többi belső részei hogyan dolgozik, a tudó, hogy az egyéből hogy indulnak ki az üzenetek a testnek minden részébe, hogy fut végig valami csodálatos szikra az agyból a kézbe, hogy megmozdulnak az izmok, de megmozdulnak az izmok és megmozdulnak a kar és végten vígyn az elekedeteket amelyhez loo és loo mondatra van emlékező, amelyet agyát nem öntudatosan irányítunk, hanem egy középpontból van irányítva, külsőnk senki sem ellenőrizheti ezt a csodálatos munkát, amely az életünkben lefolyik, hogy hogy működik a lélek, hogy egy sajátos erővel, hogy kelnek fel régi emlékek, hogy az agy elénk várszok egy régi dolgot, hogy is a csodálatos jelenséget, amikor utoljára ettünk egy ételt ekkor az családában, senki sem látja, nem ellenőrizni, hogy hogy egy az a titokzatos, csodálatos munka vége, hogy raktározni el a lélek, hogy hozza elő az emléket tárból, hogy emlékszik meg a hangulatoknak az orgonájai az életben. Ki látja, ki irányítja ezt a lelkünkben és mégis van egy hatalom, amely végzi az emberi testben, lélekben. Ez az a hatalom, amely tudatlanul és mégis tökéletesen végzi az embernek munkáját, ez a szellem. De nem ez a szellem vagyunk mi. Ez a szellem egy csodálatos isteni ajándék, amely arra ajándékozott, hogy mindent a kezünkbe adjon, mindent elvégezzon ami nekünkre, ami a lélek vagyunk, vagy pontosabban mi a szív vagyunk, amelyeken a tudat lakik és amelyikbe alig jut bele többi a kifejtett, érdeklő testi munkából, de amit a szív lát, azaz érez, azagol, islel és amit annak alig jár dönt és határoz, az az ember életének az irányja.

Nem a szellem dönti el, és a csoodlatos isteni ajándék, amelyik tökéletesen mint ami életünk, akaratunk, nem ez dönti el, hogy milyen irányba megyünk. Ist mi döntjük el a szívben. És ennek a szívnek, amely oly sok hémis, és végtelenen töves lépést határoz, el, ennek a szívnek ill az a csoodlatos szellemi hatalom a rendelkezésre, amely az egész emberi testet és lelket működésében tartja. És a szív vagyunk mi. Néha csak az a föld csoodlatos juttat, amely föld urunk rendelkezte az Isten az embert, benne csoodlatos és földben még rejtett erőket, amelyet az embernek ki kell ismerni, hosszú évek-redek hosszú munkájával, nemcsak az állatvilág felett áll az ember, mint ur, hanem ott áll a saját teste, lelke felett, mint egy ur, akire rábízott a legkérdésebb valami ezen a földön, az ember teste és lelki szervezete. Hogy így állítja előnk a biblia az emberi lelket.

A bibliai lélektan nagyon különbözik asoktól a lélektanoktól, azoktól a mechanisztikus lélektanoktól, amelyek ma elterjedtek. A régi emberek nek abban a tekintetben is világosabb látásuk volt, mint a moderneknek, hogy valahogy azt ne gondoljuk, hogy a modern ember felette áll a réginek. És amikor a régi ember az emberi lélekben megkülönböztette ezt a szívet az emberi léleknek a középpontjától, amely nem azonos a testi szívvvel, a szív csak egy köz, amely a testi élet középpontjáról veszi a maga eredetét és éppen ilyen lelki középpontot akar megjelölni akkor, amikor a léleknek a középpontját is szívnek nevesi. Ezt kellett előrebocsátanom, hogy megértsék azokat a kisebb nehézségeket, amelyek egyrészt fordítottak, amelyek az előző levélnek ezen a részen egymás után következnek. Két esetről mutatni, hogy ezekben a versekben több helyen meg van a szívnek az a két-tőse párhuzamos munkája, amely egyrészt az értelme, másrészt az akaratára, a cselekvésre irányul. Mindjárt a 13. versben ott találjuk a hitet és ismeretet egymás mellett. A hit nem értelmi dolog, nem a nagyobb érzelmi tevékenység, amint sok nyelvnek és a magyar nyelvnek is a szövegeknél mutatja, úgy hiszen, értem alatta, hogy úgy vélekedek, mintha egy hit egy bizonyos tudás tudás volna. A hit cselekedeti dolog, mert a hit bízalom. Hinni annyit jelent, mint kiválasztani valakit, akit megbízhónak ismeretek, aki engem nem csak meg és arra magamat rábízni. Ez cselekvő dolog. Mellette van az értelem dolga, az ismeret. "Amíg eljött az egyház az Isten Fia hitének és megismerésének egyességére." Így tehát a hitnek az a két-tőse tevékenysége áll előttünk. Egyrészt meghatározza az ember cselekedését és irányítja az ember értelmét. Amint, az elismert alkalommal monottam, nem az értelem irányítja a cselekedetünket, mint ahogy a bűnös ember ezt magáról hirdeti, sokszor megcsalja magát és az elbizakodott ember, hanem az embernek az akarat irányítja, az embernek az értelmét. És ha valaki valamit nem akar elhinni, becsúsztatni annak, megjelölté estig, kétségbeesésig és mégsem fogod meggyőzni. Nem az értelem irányítja az ember akaratát, hanem az ember akaratát irányítja az ember értelmét. Ezért áll először a hit. Az elismert alkalommal rámutattam arra, hogy nincs tudomány az a hit nélkül, mert az embernek hinni kell, hogy az érdekesen tudni igazat mondandak, hogy az előtte dolgozó tudósok az igazságot megtalálták és ebben az az ember tévedhet is. Az embernek hinnie kell, hogy a természetnek a törvényei szabados és ugyanazok szabadosak, maradnak, tehát a világot valami következetes és hűségű Isten teremtette, nem pedig egy bolond, aki ma így, holnap mágy cselekszik. Ezt mind hinni kell az embernek, hanem hinni, nincs tudomány. Minden cselekedet alapja a hit. Éppen így minden Istenre vonatkozó véleménynek igazsága az embernek a hite. Ha az ember akar maga mellett egyarányt, aki nálánál nemcsak hatalmasabb, tökéletesebb, vigtelmentől hatalmasabb és tökéletesebb, hanem aki hűségű és igazságos is, jóságos is, aki irányítja a keszt életünk, ha az ember akar egy ilyen lényt maga mellett, akkor hinni fog Istenben és akkor megindul Istenről szerzett tudásnak a csoodlatos iskola, oktatás, amelyből mind többet és többet lát, ebből az Istenből és mindig csoodlatosabbnak, taljencobbnak, gazdagabbnak látja Őt. Ha pedig az ember nem akar egy ilyen Istent maga mellett, ha az életében nem akarja a hűségű, jóságos, mert maga is hűségű és igazságos akar lenni, akkor nem fog megindulni az Isten megismerése az életében és Isten nélkül fog élni. An tehát, hogy nekem Istenem van, és a véleményem tudásom attól, és hogy akarcok-e egy ilyen tudás vagy nem? Azért áll első helyen az a szó, hogy hit és második helyen az, hogy megismerés.

Az embernek az életében a két sarkon mozog. Az akarat és az ismeret. A
hagyomány az akarat, az istenben való bízalom útján indul meg, akkor az is-
tenség az arca, a képe, lényje kirajzolódik az embernek a lelkesben. Ez a
kettőség azonban másfél is ott található. Ott található az ellenkező
oldalán és pl. a 14. versben azt olvassuk, hogy az embernek a jötték szellem
szelét fogadjon el, nem komoly megmondás, hanem egy bizonyos jöttéknél
és mikor így kiválasztja valamit, az isten szeptemberes jöttéknél nevét
talán azt, holnap majd valami más, tartozó világszemléletet, életvezetést, ma
kor a reméltet maga akarja csinálni, hogy azt az életvezetést kiválasztja
és is mutatja. Azt jelenti, hogy a megmondásoknak az ügyesség által, vagy
a külsőségek csodaszerepek vagy hasonlata által dolgozik az embernek
dolgoz, az értelem, azután az emberi akarat, de az emberi akaratnak van a két
elfoglalja a szerencsés jöttéknél, vagyis a jötték, a külsőségek életvezetési-
tek, a külsőségek társadalmi, megvalósul, politikai irányzatok, emellett az em-
ber foglalkozni szokott ebben a világban, az egyik oldalán ott áll az ügyes-
ség, hogy az értelemmel hogy teszi tudományát azt, amit tulajdonképpen nem
komolyan gondol és nem komolyan indított meg, mert ilyen nem talkozo-
lyan megmondott és megindított tudományos filozófiai irányban van benne
és a világ. Az emberek megindulnak mint egy szerencsés jötték nyomán pró-
bálgat megvalósítani és elérkeznek egy esztendőre és rájuk, hogy to-
vábbmenni nem lehet. De mióta az ember ezen a földön él, a szerencsés
vezet és ugyanúgy a bizonyos jutnak vele, mint a jobb társadalmi megval-
nak is. És mind ilyen jötték, azivel az emberek foglalkoznak. Tehát az em-
beri szív akármilyen komolyan isten mellett határoz, akkor szerencsés jötték
szertől válogat különböző emberi megvalósulások között, mindig ezen a két sark-
kon mozog. Az értelem és az akarat e két sarkon élnek. De mindig az akarat
indítja meg az értelem valamilyen uton. Azután itt találjuk a 17.
versben is ezt a két dolgot, amikor arról van szó, hogy az ember jár egy
bizonyos irányba, és tehát a csellek, de ezekben az értelemnek a hiába-
valóság. A csellek és a hiába is az értelem mint két párhuzamos egy-
más mellett működő lelki hatások között. Itt a 21-22. vers-
ben találjuk az igazságot és az után a levelet és a 24. versben a földi-
töndöt. Egyik oldalán áll az igazság, amelyet az értelem megismernek,
a másik oldalán ott áll egy csellek, valamint levelet és felvanni. A-
drt mutatnak rá ezekre az egyéni mellett párhuzamosan álló lelkive-
kenységekre, hogy magának, hogy a szeretnek az a része milyen követke-
zőt foglalkozik az emberi életnek ezzel a két irányával, de a
léti oda az ember magát, aki ezek felét uralkodik. És ez az ember, aki
ezek felett uralkodik és rendelkezik, az az ember a szívbe jut tudatra
és ott akar, ott dönt, ott itél. Az értelem maga nem itél. Az értelem csak
az anyagot hárítja a szívbe, hogy a felhárított alapanyagban a szív itél-
jen. És az akarat maga nem dönt, hanem a külsőségek társadalmi, irányza-
totat felhárítja a szívbe, hogy a szív határoson. De azt, hogy melyik
csellekét választja. A szívnek a munkája tehát két irányba, egyrészt itél,
másképp elhatároz. Itél a különböző értelem tárgyak felett és határoz
a különböző irányzatok között. Az itéletnek és az elhatározásnak pedig
két neve is, hogy döntés. Az emberi szív dönt, nem az értelem dönt, nem
az indulat, akarat világa, nem az érzés világa dönt, ezek mind csak indít-
ásnak teszik meg a szívnek. A szív dönt akkor, amikor elhatároz. Ezt a
középpontban áll, mindenkifelett itél a szív, és határoz a szívet hagy-
ta ki a modern lélektan az emberi lélektanról nem beszélnek. Pedig az
a szív. A lelki szív teszi tulajdonképpen az ember istenben hasonlót.
Az élettől az hiányzik. Az élettől minden nincs meg az. Az élettől
hasonlít az automatához, mint az ember. Az élettől is vannak egyéni se-
jtéségek, és ezek olyan sajátosságok, mint amilyen sajátosságok vannak
vannak, csak az élettől fokozottabban, mert az élettől egy csodálatos szer-
kezeti terti és lelki. Az élettől is van lelki, és éppen ez a
embernek a lelke istenben hasonlót lélek, amelyik istenben abba leser

Es a két emberfajta ill. egyedével szemben, az egyik szinte tudás-
 sőtamentament nyelven közeli, amelyik pedig a megkondyodott szív. Ennek a neve
 lét, nem alkalmasokodik. Es a két élet fut, ill. egyedével szemben, a világ és
 ill. egyedével szemben és ennek a két életről életünk megfellel két ember,
 kik közül az egyiket a szentírás kitérdő életünk megfellel két ember,
 vezi. Non a jérő-kelős, nem az élet ut, az, megkondyodott ember, nekik, non az,
 ujjember jér, az ujjember ill. a maga életét, hanem a kitérdő kép gondolkozód,
 a kitérdő kép határozó, a kitérdő kép csak két ember az, és az ujjember az
 ember az a megkondyodott ember szív, amelyik nem érez semmit, non akar é-
 vedni, le akar mondani, meg akarja magát tagadni, harcolni, mindenit akar és
 mindig magassabba akar emelkedni, az az ujjember. Az egyik tudásmentes ill. szent-
 írás letik bennünk, egy fenovárd, amelyik aludni akar, sívanni akar, vagy akar, a-
 melyik el akar térülni kényezetben, a földön, többet és többet győzi mag-
 nak, a szenvedélyeknek, a kívánságoknak ill. és azokban a szenvedélyekben, a-
 több kívánságoknál magában, a másik ember pedig amelyik nem term. azéval
 van, hanem megismeri magát bizonyos eseményekkel, melyekben és a figyelmet
 ráirányítja egy előkészítésként, az a megkondyodott ember, az a megkondyodott
 mint a földszintbeli gundog ember, aki mindené aláadja, minden mit odad, a-
 gábtat, legnagyobb megismerése, valamint a földszintbeli földesvez, aki elő-
 adja minden vagyonát, hogy megvegye azt a szentírásból, minden létezőt ta-
 rját, ez az ember, aki minden erejét, teljes értelmét megköszönt, akaratát el-
 határozó erejét és gondolatát, megismeri, aszért, hogy megkondyítja azt azt utat,
 amely az életnek és háldnak az útja. Es az ujjember. De azt nem tudom
 megfogható előteremtés, azt leten teremt bennem. Akkor, amikor lehalkok a-
 lőtte a parba, amikor földi orvitsak a fenovárdnak különböző indultai, a-
 melyek siragadnak, amikor tehetetlenül állok vele szemben, akkor leverts, me-
 kinosva, meggyőztve, emberből leadóva megfellel az önkérvél leten előtt,
 bűnszemet megváltva, van itt állok tehetetlenül, nem tudok semmit, akkor
 jön egy isteni teremtő erő, mely kerekével hatal az emberre letellen,
 mint az az erő, hogy legyen vil. gondolat, balhasznit az ember lelkebe az isteni
 szó, az eszétőlak téged, világosság téged az ember szívbe és megindul a
 teremtő munka és elvánd a különböző eszettek, felfogások, akaratok, indula-
 tok, és egyszerre csak csodálatosan kialakul egy isteni, egy magyi kép, a
 Bárány Jézusnak az ura, aki eszerett és odadana magát az embereknek és
 a megkondyodott szívű ember helyett áll ott áll az ujjember, aki úgy érez,
 úgy csodálszik, mint ahogy Jézus érezett, litott és csodálszik, az az az is-
 teennek a munkája bennem. Es az ujjember születés. De amikor odavetem ma-
 gam letennek a földhöz és azt mondom, bűnös vagyok, csak te tehe, es enge-
 met ujjá, es a megtérés. Ezt a megtérést azt az embert szív végül, az em-
 bert szív, es a királynő, amely örökéletre dönt az ember szeme felől. Es hi-
 ányzik az életből, nem tud megtérni, mert nem erkölcsi lény. Az ember meg
 tud térni letenzen. Míg nem tud tenni, de azt meg tudja tenni. Odaburuli
 az leten lét, a eld újra meg újra. Miasem a megtérést meg ill. imélni.
 Újra meg újra leborulni előtte és azt mondani, nélkülied nem tudok tovább
 menni, és így az embert szív a kicsinyiségében, alhagyotttatásban, tehet-
 lenességében megis királyi szabadsággal elhatározó képességgel odadani az
 örökérvél letenzen, aki a Szűzanya erejét adta neki és annál a szellemér-
 vel az embert szív megmozdítja azt, mit soha a maga erején megmozdítani
 nem tudott volna. Bárányok vagyunk, de olyan királyok, akik letenzen kerek-
 sül, leten erejével leggyasztunk királyok. Amikor fellásadunk ellens, viass-
 hallunk.

hogy is lehetne jobban jellemezni az istenkedést, mint ahogy Pál
 jellemezte akkor, amikor azt mondja, hogy a szív megkondyodik és az ember ki-
 csinyosodna és képességre, babosolásra adja oda magát. Mit mi ez az embe-
 rit élet, amely bennünket mint egy bizonyos hullám körülött, mint az embert
 szenvedélyeknek ill. a kívánságoknak és képességeknek a romboló árja, amely
 a maga eszényes hullámdal minden elterek és undok csatározóvá tesz, ahol
 a maga jószág, szépség, akaratot, befeléidődsé bosta, teremtő a magvilágait,
 gondolatait és mindannak ami valaha paradicsom volt ebben a világban,
 ill. váltottani csatorna iszapból, bűnből, aljas, gonosz embert indultakból.

Mi más az a világ, amely körülér bennünket, amely megtartja a
testvért, káromkedik, lop, ravol és gyilkos, és vadul odadobja magát
a kivínságoknak. Mi más az a világ, mint az a kiteljesedése annak,
akit így nevez a szentírás, hogy ember, isteni ember. De ezmi más az
az ígért, amelyet Isten adott, amely ennek a világnak a helyén meg-
teremtése az isteni paradicsomnak. Amely nem abból áll, hogy több
a ruha, és a cipő, hanem abban, hogy több az irgalom, a hiúság, az istenfel-
dicső, amely a másiktól dolgozni akar, a lemondani tudás, az Istennel
járás. Itt áll egymással szemben az a két világ, az ég tisztasága
és a csatorna alja, a piszkos szenny, lemondás és az emberi önzés,
az a kettő vivja magát egymással a harcot és az egyikben ott van a
finom, diétet kereső, Istentől eltervekenységre teremtett emberi
szív, az az ember szíve, és a másikban ott van a megkeményedett szív,
amely nem tud más akarni, csak odahall a testi kivínságoknak az ö-
lébe és nincs szabadulni, akkor amikor már sejt, látja, hogy a halál
közeledik felé. A halál. És a másik oldal az diét. És mi elidege-
nülve az Istentől, keressük a halált. Még utánunk nem jár a legeser-
de meg nem látja a mi nyomorúságunkat és meg nem látja nekünk
szent arcát, hogy azt meglátván, megismerve, megkivívva, azt mondjuk,
Téged akarlak, hogy engem olyannak, mint amilyen Te vagy. És az a néha,
az az igazi, azó megterés. És az ember és csak az ember önelévése
abban a világban. Alint nem tudja, de az ember megteheti. Míg nem tu-
dunk tenni, csak annyit, megkivívni azt, amit Isten adott és amit mi
elvésszítettünk, mint a teköslő fiúk.

Kf. 5:15-32.

Kedves Testvéreim! Ezt órák hosszáig arról beszélünk, hogy a keresztény embernek le kell vetnie a maga múltját és fel kell állnia az új életért. A keresztény embernek a múltját úgy nevezik, hogy ember. Ne az ember nem más mint minden, amit az ember Isten nélkül, a maga utján gondolt és akart. De minden, amit az ember a maga gondolatai szerint cselekedt, a maga utján véghezvit, mindig csak gonosz és bűnös lehet. Most az emberből más nem telik ki csak annak van bennünk drága, órák hosszáig, amit az Úr bűnbánó Isten új-jonnan teremtett lelkeiben, lényekben és azt nevezik a szentírás újemberne az ember azt is nevezik a szentírás, hogy ami régi fegyelmezettség, ami régi féltés-bárándok, az emberek között. Tehát az, ahogy az ember a világot élte, viselkedett, gondolkodott, éreztette. De azt, ami a világnak az életét, gondolkodását, kifejezti, úgy is nevezik, hogy korallom. Azt tehát a korallomnak cselekednek, az az ember. Aki ebben él bűnös, amit az a világ neki élt meg, élt meg, azt a szentírás halottnak nevezik, mert nem ismeri azt a szabadságot, boldogságot, amelyet Isten az embereknek ad. Mindez benne az életnek az élete. Szűkebb értelemben úgy mondja azt a szentírás, hogy alvó, aki alvóknak és nem tudja azt, hogy az élet mire hívta őt, ah élt élt azoknak az embereknek akik az emberben járnak és a világnak a gondolkodása szerint, az ő saját gondolatai, saját utjai szerint, azoknak azt mondja az apostol, parkon fel és tévedt fel a halottnak közül és majd ráébredt fényt a Krisztus. Mielőtt tehát Krisztusnak a fényt, ragyogást meg látnak, kell, hogy megismerkedjünk és feledjünk, felkeljünk a halottnak közül. Igen, és erre azt mondja az ember, hogy tud az alvó a földi halálra, hogy ő felébredjen, ahogy az alvó akaratát adni kell jött rá, éppoly az ébredés is. Akkor akartuk, akkor nem, ha ébredtek vagyunk, a szerencsés alvó. Sokszor még a katóciót is elnyelve érhelyén az élet, nehézség és pillanat lecsúszhat el, pedig aki alvó, olyan mint aki meg van kötve. Hogy tud az alvó saját akaratát felébredni? Szerencsés, hogy ahhoz, hogy a alvó szerencsés magát, hogy a halott élt akart, az akarat, hogy az életnek a szellemes megértése őt a ember már a világotól kihalnak, a amikor kihalnak már az éreztette és az élet között, akkor ebben az éreztethen ke jár az Isteni felébredés, hogy ébredj fel, aki alvó, vord ki az élet a szellemi, kell fel a halottak közül és majd ráragyog a Krisztus. Aki tehát azt a kinyitja fényt, amit Isten először a szentírás ad enged juttat, megismereti, megérti és kinyitja a lelket utána, arra talán fényével ragyog rá majd a Krisztus. Ebből a mondból azt is látjuk, hogy egy nagy fényben felélednek azok, akik csak az életnek az élet, akik nem akartak a világ utján tovább járni, hanem Isten új utakra tértek és az Isten gondolatait szívuk befogadják, így azok egy nagy világság felé mennek, amely mind több és több lesz és kihalnak Isten mint egy csodálatos fényben és járnak ebben a fényben, hogy a fény nem kinyitja Isten, a szellemek nem bontja, megismeri az Isteni fényt és mennyei fény ragyog belőlük, amíg bennük az Úr, a fény, az Isten, amit nem rombolhat boldogság. Majd ráragyog a Krisztus. Ezt a ragyogást alvó, ebbe a fénybe behatolnak, nem de az meg minden külső, és az élet és életet, nem éreztette-e előbbi megértés, az, amit a alvó, amit annak a világnak a bűnbánóval akoznak, amelyek akaratnak talán az, gyönyörűség, akarat, amit az élt, vagy az kibírók, és amelyek hamisítják, nem éreztette mindazokat a csillag képeket előbbi és a világság kerekül és menni bele a fénybe, amelyet úgy neveznek, hogy Krisztus. Mert amikor elmozdítunk egy kereszt mellett és ráébredünk arra a szerencsés időtlen kifaragott arca, nem is számít az igazi felelet mögött az igazi megismereti Krisztus mögött kicsoda fény várja mindazokat, akik a Krisztus világságát életük idejéig, eljutnak cselekedni, hogy kicsoda megismerés vár rájuk, nem is számít, hogy amikor ráébrednek Krisztus nyitására, és annak a szerencsés idejéig, az ő csoda fényvel találkoznak a szerencsés út alatt, amíg elérkeznek a városba, ahol a uraknak és szerencsés idejéig, akik keresztre ísmeretnek és ott éreztetik, felélednek király. Ezt mint megismerés azt a csodálatos képet és megismerés utána, meggyek a csillag utána, mert ebből meg lesz, meggyek, meggyek és megismerés a kihalás előtt, mert az egyszer király le az, akiknek anyagok és királyok engede mehetnek. Micsoda nagy dolgok vannak ezekben a szavakban, majd ráragyog a Krisztus.

Amikor születés az ember kitűnő a természetből az által, amikor rácsutál, hogy amit az a világ így neki, minden élvezetével csak csúlsá csupán és az ember az ember elindul keresni az igazi érzést, világszűz, akkor igazán az olyan uton kell menni, ahol nagyon kell vigyázni, mert tele van kelepővel, és félrelépés és sötétítés zavarhat. Sőtét helyeken, sőtét hangokkal, sőtét halad. Csak a utóévek elcsúszhat. Az embert világai vannak olyan uton, amelyen fogadja várja az embert. Az ember mindig a hiányt kíván keresni és ott a földi hiányok kelepőbe csúszhat az embert. Bizony annak, aki elindult az uton, amely Krisztusban vezet, az égi Királyság, pontosan, jól meg kell nézni hova lép ebben a világban, napról-napra, óráról-órára mert a földön keze kelepőzték a székere.

15. v. Pontosan megértsétek, miképpen járjatok, pontosan megfigyeljétek, megértsétek, hogy miként járjatok. Tehát nem úgy, mint halgok, hanem mint 800 csak. Tehát ebben, hogy az ember el se tévedjen, ebben nemcsak ismerete van szükséges, hogy egy halaszt jól betanuljon, nem elég, hogy megismerje, mert csak mellett az ember még egy csomó utikellematlenségek belejuthatna, hanem az szükséges, hogy felismerje azokat az embereket, a kikkel utközben találkozhat és akiket minduntalan közebe állnak, hogy a gyönyörű utat megcsalják, félrevezessék. Azt mondja, hogy ne halgok, hanem mint 800 csak egy nézőtök pontosan utána, hogyan járjatok. Megváltóval az által. Az időt. Vagyis arra vigyázz, hogy egy órát el ne vesszte az időből, hiányvaló, hazugságon dolgokkal elpanaszolva, megváltóval az időt, mert a napok gonoszak. Itt csak értendők, mert az emberek gonoszok, mert a világ gonosz, és mit ért az a-
latt, hogy a napok gonoszok? Mit ért az idő gonosz? Azért vánszorogtok meg minden alkalmat, mindenidőt, hogy ne vessziteket. Napok alatt éri az idő te léte, úgy ahogy az ebben a világban telik, ahogy az a világ használja fel az alkalmat és ahogy az a világ használja fel az időt, az alkalmakat, az egy gonosz felhasználás. A napok alatt itt tulajdonképpen magint csak a korszak lemat kell értendők. Hogy az idő telik gonoszadgan, az a világ gonoszadban él, halad előre és mindig gonoszabb és az. Az alatt tehát, hogy a napok gonoszok azt éri, hogy mindig gonoszabb a következők. Olyan időbe érkezünk el, amikor mindig nagyobb a gonoszság. Hogy az emberek az évekredőre elkövetett bűnei Szegényültek, a fejükre nehezíték és visszak bele a székere a gonoszadgokba, amelyet az ember addig elkövetett. Az a sok gonoszság, ami ezen a földetén történt, mind a szegényül, Szegényülte az embert és az ember nem tud a gonoszadgból szabadulni. Az Szegényülte előtt olvassuk, hogy az emberek csak gonoszot gondoltak, úgy remélt meg a világ és gonoszot gondoltak, gonoszot akarnak és az emberek minden gondolata lázadás és gonosz tehát már akkor úgy látta az apostol, hogy gonosz időbe halad bele. Itt a másik páros. Az egyik oldalán azt olvastuk, hogy valami csodálatos fénybe haladtunk bele Krisztusban, másikat oldalán az apostol azt írja, hogy a napok gonoszak. Egyik oldalán nagy világszűz, másikat oldalán Sötétletes sötét-
ség és nagy az ember a két véglettel nagy előtt. Az egyik oldalán a fény, a másik oldalán az éjszaka. Milyen fontos, hogy az ember megértse, hogy hogy lép, kikkel társul, kikkel szövethetik. A fiatal leány kider meg férjhez. A férfi kit vess el feleségül. Valaki aki társulni akar, kiivel áll össze. A barát milyen barátot válassz. Utóévek ki előtt térje ki a tükör gondolatait, aki valamilyen iskolába iratkozik be, mit fog tanulni. Milyen fontos, hogy az ember pontosan megértse, hogy melyik az által az utja és melyik a halál, a sötétiségnek az utja. Mert a napok gonoszak. Sőtét ne legyenek esztelenek, mondja az apostol, hanem értesétek meg az az Utak akaratát. Itt, hogy esztelenek afroon nével fejés ki a görög. De az af on nem egészen értemi fényre visszemünk, mert benne van az a bizonyos, amit többször emlőgetett frón, amelyiknek a magyar neve rakosság és az élvezet bunnihet a lelki életben egy olyan köpöz, amely a az embernek belül magántól létrehozó *Yá* rakosság. Erőnkön szintén ebből a szóból ered, jelenti az embernek a beltérképzést, amely féle az embert a lelke ragasza, jelenti az olyan embert, akiben a jótérképzés nem marad meg. Amikor a gondolatait nem indítja jó. Ez az afroon, az esztelen, vagy esztelen embert. A sőt tehát nemcsak azt jelenti, hogy téved értelemben, kivéte esztelenben, hanem az is benne van, akiben réssan téved, elviti a ólt. Ne legyenek tehát esztelenek, mint hogy esztelenek az Isten világszűz megmutatva, hogy tévedés utján nemnek, mégis tovább nemnek arra, a sőtől eltávolítottak és Isten és nem noszultak ki, hanem különböző okokbólással próbálják visszacsúszni azt a hamis, visszadelenes ólt, amely felé indultak. Ne legyenek tehát esztelenek, hanem értesétek

nőmancipációval mértembölték és a férfit és nőt egymás mellé helyezték, ezt a nagy eredményt másképp nem érhetők el, csak úgy hogy mértembölték azt, letették ebben a világban a férfiak nők és a nagy eredmény megszerzése, az a férfi, ahány a lány islette a villámot, meg a zoltáregret, és akkor boldogok az a legértékesebb leány, aki bismírten becsül a földi. Nagy boldogságok kellek tartani, hogy a tartásból kitörtek, amit later boldogság a férfi nem akarja bármelyikét az emonyt, ott ellenáll az emonyt, de egyfaját szelid, dagnalasa, ismín csak ezan a szelidésben és emonyt, eigen keresztül tudja megayerai és ha a helyzet egy hozza, akkor bizonyos hogy vesetni tudjanak, de azt csak nem írni el azáltal, hogy laty parják, ha- adgok, ahol a nő uralkodik, a férfi pedig hitvány papusz, azok rossz bármely- De mint ahogy a nő földet a férfi ellen, akaratosodik a kormányozni akar- ja és ő akar ur lenni, és úgy tesznek a gyilkosok tagjai, és tisztán szem- ben, amikor ok parancsoknak és nagy ható csak meg az utat és utasnak- nak leten szellemnek az akkor leten szellem nem engedelmessé, és hogy- jik az intent és kijelentik, nincs segítség, nem úgy lett, ahogy ok akarták, mint egy csoport, amelyik hiszonda, hogy most van az idő a megdörmere, és nem ugyajja leten az óndéit, ahogy ok akarták. Meg, talpon egy férje ellen fel- lésdés megonyok, éppen olyan tördetés az a lélek, amelyik letennek, és is- tunnak parancsolgatni akar, a helyett, hogy aldatosan meghajtan magát elst- te, mint az igazi emonyt a férje elstt. Mert hogy a férj a feje a feleség- nek, miköz a Krisztus a feje az egyházunknak, és mint ahogy az egyház a föld van vetve Krisztusnak, és úgy a az emberek is az ő földjének mindonben alá legyennek vetve. Amint tovább most a férfiakon van a sok. De ti férfi- ak szeretitek feleségeiteket, amilyen Krisztus is szeretne a gyilkosokat és magát óndéit érte. Tehát nem a földi házasság képeket magyazza Krisztus szeretetét, fordítva. Miköz a Krisztus szeretne az egyházat, ti férfiak is úgy szeretitek a ti feleségeiteket. Amiképpen ő magát óndéit, hogy megnevelje, mutató megintatta, a visnek fűrészfélvel, az Igevel. A visnek fűrészfél alatt nem a keresztet kell érteni, hanem a bűntét. Intennek a bűntéje, stene- nek az Igeje, mint ha is olvasnak, olyan mint egy fűrészfél, miibe balonyt az eszer és megfűrészi benne. Az Ige szívtől és akkor elíteli az ember azt monda jdi van így, az olyan, mint amikor megfűrészi, a test de tisztá lesz. Miképpen Krisztus nem azért ver sokszor minket az ő földjében, mert bűnteni akar, hanem azért, mert szeret bennünket és azt akarja, hogy mi feltánts, véne nélkül va- lá, tiánka még csakannyira lehetünk neki, úgy szeresse a férj az ő feleség- gét. E kép tartoznak a földünk szeretni az ő feleségeiket, mint a saját test- tüket, mert a feleség nem idegen a férfitől. Micsoda házasság, ahol az emonyt egy más uton jár, mint a férfi. Az nem házasság, hanem bűntéje. A feleség olyan a férfinak mint a saját teste. De amikor a feleség szeret, akkor ek- vel a saját testét is épölje, táplálja, néveli. Senki a maga testét nem gyilkol- te. Hason táplálja és dajkálja azt, amiképpen Krisztus az egyházat. Milyen óndéit az egy bépillantás ez az egyházban a földbe. Meg, tehát az egyházat nem emberek kormányoznak, névelik, táplálják és az egyházban a névelés nem attól függ, hogy mit kapunk. Milyen segítyeket, elég lenne a páns arra, hogy templomat építsünk. Hón emberek épít Krisztusnak az egyházat, hanem az é- ben lakó Ur szeretete tekint alá és építi a maga egyházát. De az nem is az a földi feleségetekből álló egyház, amelybe az ember kicsiny gyermekkorá- ban akarata ellenére beleszültek, és akkor az alá hitványan van, megall- ja, hogy én ilyen meg ilyen vallás vagyok, hanem az egyházban egy óndéitől gyilkosokat ebben a világban, amelynek megajit az örökérvől Igeje az igából névi ki magának és kihívja magához és ömektelti őket egymással a szeretet kapuja által. Találkozunk egymással a reformatus, mert, azidő és megajitok egy- máról, hogy egy család tartozunk és így a szeretet kapuja által épít fel az házasság között is a maga egyházát, míg végig kán lesz a hanyagság, akin nincs más, aki földetetlen, tiánka azik és kán arra, hogy magához re- gadjja a feleségét, az égi lakodalomba. Micsoda óndéitől titek, amelybe bele- pillantunk így, hogy nem a földi dolgok nélkül, mint az emberek között, hanem a földön, Krisztusnak az egyház óndéitől az ő Krisztus szeretet- te tekint rá, mint igazi férj a feleségére. Amint azt monda a férfi, egyhá- ja anyját és yajját és ragaszkodik az ő feleségéhez.

Hogyan látsz az apostol ezt a mondatot? I. Péter 2. fejezetéből. Abol az
 asszony teremtésekor mondja ezeket a szavakat az isteni kijelentés, de-
 nek elgondolnia ezen a mondaton, és kielégően igazolni. Mert így kellene
 látni, otthagya az asszony az apját, anyját és ragaszkodik férjéhez. A
 férfiri mondja. Ragaszkodik feleségéhez. Mert ő az, akinek szeretetét ki-
 vánik. Nem így mondja az Isten. A férfi gyönyörűen lehajol az asszony felé
 után, magához öleli és gyöngédeskedéssel veszi magához, szeretve őt.
 Ha az igazi házasságnak a kifejezése az, hogy az asszony, az egy mag-
 tól, minden titok az? Mert az nem is férfi házasságra a nők el-
 csak, hanem Krisztusra és az egyházra, valami teodilatos nagy titok az ő
 és Krisztus az a titok? Az, hogy valaki otthagya az anyját és elment, hogy
 monvasszonyt keresen magának, lecsúszott a földre, végtelen asszony, gyál-
 szatba, hogy omnia felengedje magának a hitlenek lett asszonyt. Valami ott
 hagyta az anyját, mert szeretta a feleségét. Ő az, akinek a tettéből min-
 den szeretet kiárad ebbe a világba, ahonnan a férfiak a szeretetet viha-
 tik a szívükben a feleséghez, ő az, akiből kiárad az gyöngédeség ebbe a vi-
 lágba és akiből tanulni kell az igazi gyöngédeséget. Hogyan egy nő azt
 megszerelte, nincs a nőnek nagyobb ellenérzése, mint a nő. De azt nem egy nő
 mondta már. Szeretném, ha a férfiak nem figyelnének így, úgy van sokszor,
 hogy sok hitesség, akaratosság hitlenek árad ki akiből nők iránt. Nem az
 akiből minden gyöngédeség, kedveségek kiárad, az az egész faj, az Isten
 Jézus Krisztus és ott kell mindeközül gyöngédeséget tanulni és meríteni.
 Így egy csodálatos titokról van szó. Mert teremtette Isten az embert,
 hogyha tudja, hogy vétkesni fog? Felültesz lélek, harsantalan bűnök est,
 azok eszték így gonoszolni, kámbodárok, azért teremtette Isten az em-
 bert, ha tudja, hogy el fog esni? A férfi elhagyta anyját és anyját és az,
 az asszony után. Egy szeretettel Krisztus a világot, hogy otthagya a nem-
 nyel Átyát és ment az elveszett bárányok után, hogy magának megismerje,
 meggyőződjön, azért teremtette Isten az embert, tudva, hogy vétkesni fog
 és akkor későbbik igazán férfi és feleség között a szeretet a házasságot,
 amikor megtanul egyet a másiknak egy megbocsátani, mint ahogy Krisztus
 megbocsátott az egyháznak és akkor későbbik igazi gyülekezeti élet, mi-
 kor megtanulunk egy megbocsátani, ahogy Krisztus megbocsátott nekünk, és
 akkor későbbik az Isten, amikor megértjük emberei szívvel ott állnak az Isten
 ten előtt és azt mondják, nincs bennem szeretet, vétkesem, hitlen vagyok
 Mert a legnagyobb bűnt követtem el, nem tudtam megbocsátani.

len a szellemi hatalmak ellen kell a keresztény katolizmus valóságos védekezését, mert hiszen a fegyverek tulajdonképpen védekező fegyverek és csak egyezkedéssel lehet fegyverrel védekezni. Hogy mi a fegyver, látni fogjuk.

Ruhát mit jelentenek ezek a különböző fegyverek. Az első az év, amelynek az volt a rendeltetése, hogy a többi fegyvert tartásba hozza, mert az a többi/ mert arra aggatta a fegyvereket és az volt a feladat, hogy Szászországban a ruhát és erődít a katona tartásba hozza, egyenestül tegye a járőrök megkönyvis, az év Nevezése, Szászországban tartásba hozza. Azt mondja erre, hogy ez az igazság. Ami azonban a következő fegyver, mely van vagy pénz, az megint egyenestül elvezetést kap, azonban különbözőképpen kell tartani a fegyver közt, az köztéle igazság köztéle. Néhaiban köztéle ez a különbözőképpen, magyarban ez a különbözőképpen, néhaiban köztéle ez a különbözőképpen, köztéle, igazságosság. Az egyik fegyver az év az igazság, a másik fegyver, az emberen a vas, az igazságosság. A néhaiban két különbözőképpen van, és ez teljesen megfélel a szászoknak: az év- alól. És a másik az emberen, a vas dikajossá. És ez a két különbözőképpen arány? Az igazság az emberen, a vas dikajossá és pedig ez a valóság. Ami való az igaz és az igaz, az igaz megfélel a valóságnak is. Igazság, valóság egyet jelent ez a két szó. Ahhoz, hogy valaki annak az életnek a megfélelét, köztéle, veszedelmét, köztéle köztéle el ne tévedjen, az szükséges, hogy megismerje a valóságot. A valóságban nemcsak a megfélel illik az emberen, hanem a valósággal szemben áll köztéle is. Nem kell az embernek hamarnak lenni ahhoz, hogy elvédegyen, még ha köztéle. Még ha nem ismert a valóságot. Ahhoz a harcban, amelyet az embernek a köztéle hatalmai ellen folytatni kell, az szükséges, hogy jól megismerje a valóságot. A valóságot az emberek minden időben köztéle, azonban minden időben elfogítan köztéle. Vagyis csak azt voltak hajlamosak elfogadni igazság, valóságnak, ami nekik köztéle. És valakinek nem köztéle, hogy ebben a világban Isten van, istentagadást, mert ha az Isten köztéle, nyil van, hogy nincs Isten. Nem úgy, hogy így van. Ha én Isten megtagadom, akkor Isten elszűnik. Ugyan, mint a mesebeli strucc, akita valóság elűző. Másra a fejét a sivatag homokjában, éppen azért mert strucc, egy kőni éret hord magával és nem látja a valóságot, nincs valóság. Az emberek egyik legfőbb fegyvere az, hogy ismerik a valóságot, tudja mi az igazság, mi a valóság. Pl. hogy ha van egy faluval, a haldí után meg élet, és van a haldí után földet, ha ez tényleg van, az nemcsak köztéle, hanem valóság, ha tudom, hogy van erre köztéle, úgy köztéle, átmenni, hogy szemérek azzal, hogy ott földet lesz. Milyen jó annak, aki a valóságot tudja, ha tudom azt, hogy az életben nincs semmi rejtett dolog, ami egyszer napvilágra nem jönne, akkor köztéle nem csinálok titkos bűnököt, ostobaság, ugyanis napvilágra jön az a titkos bűn, amelyet elkövetek. Lehet titkos bűnököt csinálni, elrejtve az emberek háta mögött, titokban csinálni és az emberek azt mondják, ehhez jönnék rá, mert egy idő múlva nyilván rabjává lesz, hogy már nem vigyáz arra, hogy az emberek ne lássák meg, vagy köztéle lesz, az szándékzatot elvéssziti és akkor megtudják, hogy köztéle. Hát még a földi életben nem lehet elrejténi, mert utólag napvilágra jönnék. Lehetséges titkosan elvenni dolgokat az ember megvigasztalja magát, ehhez jönnék rá, nem tudja meg senki, az ember köztéle lassanként ebben is köztéle lesz, egyszer csak kiderül és ott van a csúszás és egy tényleg élet. És ha még lehet, azt is tudjuk, hogy a világ fölött áll egy mindentudó, mindent látó Isten, aki maga napvilágra hozza ami rejtett és titkos, akkor köztéle szándékosság az embernek tovább folytatni ezt a rejtett életet, mert egyszer biztos, hogy napvilágra jő, az Isten napvilágra hozza az én szándékosság rejtett dolgait. Ha tudom azt, hogy abban a másik világban nem lehet felismerni sem föntit, sem dollárral, sem semmiféle más ilyen pénzzel, hogy azt tudom, ha tudom, hogy abban a másik világban semmiféle pénzzel nincs, csak egyféle pénzzel van, amelyet elfogadnak, és ennek a neve szeretet, akkor mégis világos, hogy én azt itéletni pénzeimet akármilyen legyen az, köztéle én ezeket a pénzeket átvaltom, égi pénzzé, hogy akkor oda át megyek, legyen mivel fizessék. Hogy is kell átvaltom szeretetre? Ugyan, hogy ne tudja meg senki, odamenni annak, akinek nincs. Mert ha az úgy teszi, hogy más is tudja, az szeretet elolvad. Ha az égi pénz nekem dicődséget hoz, akonnan elolvad, nincs belőle semmi. Csak ha nem látja senki, nem dicődr érte senki, ha a balkezem nem tudja, mint cselekedik a jobb, akkor marad meg aranyértékben az szeretet. Ha az ember ezeket a dolgokat tudja, köztéle arra, másik életre és bosszúval ragadnak aranyvalutát és

ent nem kell az égi bankban beazolgatni. De így tovább. Jó az embernek a valóságot megutálni, mert ha nem tudja a valóságot, zombózza a valósággal, úgy éli meg boldog, úgy hiszi el, hogy egyszer meglepetésként megérkezik az embert. Az igazságnak, a valóságnak a tudatában, meglepetésként megérkezik, hogy mitcseint, folyton ráfordítja a szeszét arra, ami valóság. Ha tudja, hogy eminek ma örülök, el fog tűnni, semmi sem lesz belőle, ugyanint a londoni vásárcsón a Lucifertől kapott skanorból kiválik, kiválik a világtól, akkor ha az tudom eszeget a nyomorult skanoroket ledekben magamról. Ha a dicsőségnek magaszt a közéletnek, ha elhiszem, ha nem hiszem, hogy a dicsőségnek, kincseknek neveznek és hogy ez az élet, az a boldogság, hogy a fiatalodással csak tartozik az, hogy az ember kikapcsolódni legyűn és ilyen módon a fiatalodást tudja élni, ha elhitettem magammal, ha nem hiszem, hogy a fiatalodást át lehet menteni az éretekre, ha nem eltközelíti a fiatalodást, ha elhitettem magammal, hogy Brocks bezzárja és jót az a férfias dolog, hogy az ember minél többet érül és nem dobálja az a férfias dolog, nek azonos uton, melyen ma az ifjúságot vezetik, a fiatalodást a érébe, nem let van de kint amilyen bevernek egybe mellett a fiúk és a lányok és mindezen meg van engedve nekik, akkor nyugodtan tevesz meg, mert soha senki nem mon nem kéri de ha az ember tökéletesen magát, hamarabb érkezik el az öregeség. Az a kérdés, mi a valóság? Azt mondja az apostol, ha az ember szellemi hatalmak ellen felfegyverzi magát, fegyvereket kell magára tiltani és az évet, az igazságot, amelyet az embernek meg kell szerezni, hogy neki induljon és mintegy vités katona, úgy menjen neki a harcok.

A második fegyver, amelyről az apostol beszél az igazságosság, az a szelvény, vagy pincéje. Magyarán hasonlítva a *szelvény* hangzik. A jogoknak az alapja az igazság, de ez helytelen, a fordítás így helyes: a jogoknak alapja vagy fundamentuma az igazságosság. Németül gerechtigkeits fogot jelent. Hasonlít jelent a görög szó is, bár a görög szó általánosan értelmezhető. Például jelent a rendet, amely az egész világot betölti és áthágnak nem lehet, mert ha valaki áthágnak, saját magát teszi vele tökére, saját életét romlja meg. A hinduk olyan dicsően látják, hogy mit jelent az a világrand, úgy tűnik fel az életük, mint egy borsalmas vasakapoc, vasakapoc, amely összekapcsolja a világot, az ember minduntalan vét ellene, akkor az összekapcsolja. Egy eszébe az igazságosság nem más, mint az a rend, amelyet az Isten ebbe a világba beletett, úgyhogyha meg a szerint élünk, tökére kell menni, ha pedig azt jelenti, hogy mindenkinél meg kell adni, azt ami neki jár. Mindenkinél a magáét. Ahogyha egy társadalom nem adja meg mindenkinél, ami neki jár, ha nem kivételket tesz, elkövet embereket, erőszakot, bűnöket vagy elkövet kerekedést és csak azoknak adja meg a jogát, vagy kivételeket a dolgaiknak, a Kér változik, változik az isten és az élv és a kivételezett elkövetések, ha nem adjuk meg mindenkinél ami az ő joga és csak kivételezett egy csoportot és a többi kifosztjuk, szegénynek tesszük és ez mindig tisztult, mert megosztja magát. Csak ha úgy élünk, hogy mindenki megkapja a magáét, hogy minden szegényről egyformán letűrlődik a könnyet, csak akkor élünk úgy, azok szerint a törvények szerint, az szerint a rend szerint, amelyet Isten belehelyezett ebbe a világba, akkor nem török össze a kérem. Citedtek fel magatokra az igazságosság stb. Aztért mert ebben a világban nem hiszem és végre, vagyis nem másk emberrel áll szembe, hanem az embernek szellemi hatalommal kell szembeállni, tehát sokszor szellemi hatalommal, amelyek az embert foglalyó akarják tenni és az embereket rabasolják, tennik és az emberek ki kizárják, hogy szabadok vagyunk, pedig nyomorult rabasolási a sőtét hatalmaknak, a gyűlöletnek, az önzésnek, a bosszúállásnak, nyomorult rabasolási a sőtét szellemi hatalmaknak. De ezek ellen kell küzdeni és ezek a sőtét szellemi hatalmak elfordítják az ember elől a valóságot, tele hamudják a világot, hogy Isten nincs, mert a papok önszok, gonoszak, az Isten le elyem, mint a papok, bele hamudják a világot, azaz, hogy az ember az, aki a maga erején fel tudja építeni itt a boldog jövőt, a boldogságnak az országát, hiszen épül is háborus királyok, mindig, folyton erősebben és ezek ellen a sőtét hatalmak ellen nincs más fegyver, csak az, amit a Biblia a kezükbe ad, amelyik azt mondja: a világnak a fejedelme a világ, a világosság előtt, mert az emberek őt világot fejedelmek fejedelmeknek és az igazság és hogyha az ember tudja, hogy a világ fejedelmek kicsebe, nem fog a világgal kezét fogni és nem fogja a világ sodrá el-harcolni, hanem kinyújtja a kezét valaki után, aki megtösvet dob az ember után, hogy megragadja és kimentse annak a világnak a szennyes hatjait kszil.

Mics mi nem rendel, csak a valóság. És ha az ember ennek a világnak a bűnei-
vel, másfél nem akar elpusztulni, és nem akarja kihívni a maga igazság-
lásával az Urunkéval, letessék a haragját, felszításgára az igazságot,
az igazságot megváltás és arról lepattn az ellenség támadás, igazság,
less mindenképpen, mindenképpen megadja a magját. De hogy láthat azt tegeztet,
mikor én magam is órák ember vagyok? Hogy az az igazság, amelyet az ember
lehetett kapott, fegyvert, nem a világnak az igazság, amelyet az ember
és egy lehetetlen feladatot rónak az emberre, hanem az igazság, amelyet az ember
szerepe. Mert amikor magadot odaadod a többinek, mert amikor az ember, szeretet
eredet az istent, felebarátodat, akkor ebbe beleértés az igazság, amelyet az ember
szerepe meg és könnyű megbecsülni, mert az ember az igazságot, amelyet az ember
meg ellenségesnek és könnyű megbecsülni, mert az ember az igazságot, amelyet az ember
meg és a egyszerűt fűt adta halálba, és a szeretet, ami a Golgotáról vagán-
sík alá, az az igazság, amelyet az ember beleértés, bátran keresztet vehet
a világnak, mert ha a szeretetet drágasági, akkor az igazságot, amelyet az ember
világban, mindig szeretni fog és mindig a többi embernek fog élni és a gonosz-
ság jatalának nincs rajta ereje.

A következő foggyer a szava, amelyet fel kell venni arról, mert ha megítél-
léb meggyünk, még csak el tudunk menni arra nélkül, amit talájon, de az igazsá-
gok terepen az ember nem tud megadni, és ha egy régebbi, jó dolog vagy marot
felvez, könnyen marot. Van egy ilyen szava. Az evangélium kénege. Mert hogy
ha te szeress és az isteni szeretet a szívemben van de elhatározzod, hogy azt
viszed, elviszed a hitet az emberekhez, akkor ezzel a szavával, ezzel a kénege-
gel az Urunkéval kénegevel könnyen eljutoz ebben a világnak mindkét részébe, nekem
a dolgokat akkor, ha az emberekhez a saját jószágodat viszed el, meg a saját
kivándogodat, akkor nagyon nehéz, mert azt fogod tapasztalni, hogy itt is, ott is
is irgy emberek találkoznak, akik nem tudják megérteni, hogy miért vagy nek-
lük jobb. De hogyha nem ezzel mész, hogy nézitek meg, én mindig nagygyer
egyidőse vagyok, milyen okos, milyen busz, és elviszed az emberekhez a néző-
retit jászának a szeretetét, hogy ne létszámok kénege, hogy tudját, hogy te csak
bűne csak vagy az isten kénegeben, mindig megváltja kénegeket rajta ke-
reztél, akkor egyszerűen könnyebb lesz az utad, akár a gaudium a csel-
léjének, akár a munkának a munkának, akár a tanítvány a tanítványnak, könnyű
lesz az utad, mert a szeretet megtalálja az utat az emberek szívéhez, a szer-
etet leleányos találkozik és egyszerűen megtaláljuk az utat egy-egy elburult,
megszűnt, néma, szenvedő emberi lélekhez. A szeretet, hogy az evangéliumot
szóval, jelszavak, az a szava, amelyet könnyű ebben a világnak járni. De amikor
az ember a szeretetet egyszerűen vitt ebben a világnak, amely tele van sőt-
tőseggel, gyűlölettel, kegyetlenséggel, gyűlölettel, meg az igazsággal, féltéssel, rom-
bákkal, értani akarással, akkor ebben a világnak egyszerűen találkozik egy
csend emberrel, aki jól visumpattan az evangéliummal a szava és az emberek
részéről sokszor a hitet, amelyet tapasztalnak, nem ésszerű, csak az meggy-
meztünk, egyszerűen vagyunk a világnak és mindeki megértés bennünket és van
egy páisz, amikor minden régalos, rombákkal, bűnösökkel, gyűlölettel, lepat-
tan, és ez az a hit, hogy akármel történik is ebben a világnak, van valaki, aki
néz bennünket és arról a hitről minden szeretetlenség le, avian. Elvisszük a
szeretetséget, és tovább tudunk bizonyodot tenni arról, aki ennek a vilá-
nak egyetlen üdvözítője, megváltója. És a hitnek a páisz.

És azután, amikor forró lesz a világ körülöttünk, amikor a bűn hatalm-
sabb és mindig erősebb, amikor az emberi gonoszság az égbe tör és bűn-
nyokat épit, amikor az emberek bűnösök vannak bűnösök után és az igazsá-
got haz akarják megismerni, amikor itt áll ebben a világnak elhagyásra, egy-
dül, akkor az ember előtt megnyílik az isteni igazságotban egy csoda kapu.
És az embernek a feje, a legfelső része feltekint a zaganba és ez a feltekint
tér olyan, mint a cinak az ember fején, megörvén, megörvén az embert. És az em-
bernek a gondolata, reménye és a szava, meg akkor is, ha nincs senki ebben a
világnak, aki megértene minket. És az az igazság az üdvözítőnek a reménye-
ge. És a cinak az embernek a fején. És így áll mindenben a világ sőt-
tőse hatalmával a keresztény ember. Mindéggyik foggyerre emlékezik van, hogy
meg tudjon élni, egyetlen egy foggyer sen dobhat el magától. Szorgalmasan
keresni kell az igazságot, beletekinteni az igazságnak. A szívbe befogadni
az istennel igazságot, az isten bűnösökkel, amely átváltott bennünket,
az istennel való megbecsülésre. Fel kell élni a szava, hogy megváltóval
az evangéliumot, hogy ne éljek megamnak.

Magra kell venni a hitnek paisait, átvenni az Urakkévaló Istennek fletére, hatalmára, hogy a gonosz törvényt, amelyet az a világ ellenségté, a gyűlöletnek a mérgez nyilat fel fogja és meg ne szabadon halálján az embernek a szívét, az embernek ebben a világban fel kell venni az üdvösség sisakját, hogy előre tekintsen és tudja, hogy egy órá felé nagy és azt a élt elfogja drág, így kell ebben a világban felfegyverezve lenni, hogy megálljon és el ne mosduljon a helyéről.

A támadó fegyver a kard. És ez nem más, mint Istennek az Igéje. Az Istennek az Igéje, amely az igazságot mondja énekem. És mikor nekem megmondja, megdoboz engem megállásom és mégis elfogadom, mert igazság. És nem akarok eladni egyszer. És mikor ezt az igazságot elfogadom, átváltok az én kezemből kardd, mert elmegyek a másik emberhez, felőrcsontem, vesélyben vagy, menekülj te is és csak ~~elfogás~~ azunknak a fegyverekkel van felőrcsontem a keresztény, nincs a kezében kégyserítő hatalom, nincs mellette csónak, aki az esküsködőt elfogja, és bűnbe esik. Nincs mellette bankár, aki az adósságot ki tudja vésni. A esküsködésre ad előg pénst. Mindenek hiányoznak mellőle, de van vele valaki, Istennek az igazsága, amely az embernek a szívét eltáldja és mikor az emberek megérzik, hogy ez valóság, akkor egyszeribe mindazok, akik az igazságot valók, engemek emek a csónak és ez a fegyver csodálatos módon tudja aprítani az allenséget, nagy dőtt, rendet vig az allenséget, de csak az valóság, az igazság beszéde, az Istennek Igéje. És ezt az Igét nem úgy használjuk, hogy ami igazságunk legyen, hogy jól odavágjunk a másiknak, hanem úgy, mint a szeretetnek a készsége, hogy mivel tud a másiknak segíteni, vérsz szív sebt gyógyítani és akkor jól vig a fegyver. Így ez a keresztény embernek a fegyverese.

Mindent, amit gyűjtött magának, ami meggyűződése volt, búszaként hivatkozott, iskolában tanult, mindent elvesztij, és felülti magára Isten fegyveresét és a többi ember szemeközve néz rá, hogy meggyűződés. És csak egy esküsködés, egy hívés, vagy minék kell gnyolni az Ilyet, de az Istennek a szemében egy felfegyverett harcos, aki ebben a világban a öltözés ellen kifésve megáll és amikor előkezük az utolsó nagy összecsapás, ammi fletre írtletnek a vihára le nem öntheti a földről, meg fog állni, akkor amikor minden fegyver, arlemel fegyvere az Urakkévaló stannak. Ezt kell megunkra öltetünk. És most, hogy ez a fegyver hogy áhat az élet egyes esetekben, arra fogunk majd példát keresni a következő érn.

A szolgálat belülről.

Ez. 6.

Kedves Szentvéreim! Ma két hete a keresztény levél teljes fegyveres-
től volt ez. Mindkét oldalról egy bizonyos fegyverzet, amely több fegy-
verből áll és a csatába úgy indul, hogy a teljes fegyverzetet visszássá teszi.
Ez a fegyverzet természetesen változik, a személynéket változtatja a fegyver-
zetek maguk. A keresztény embernek is látniuk, meg van a maga teljes fegyver-
zete. Az ebből a fegyverzetből nem szabad semminek sem hiányoznia, meg kell
lenni a derekát Szászországra, amely az igazság, az igazság, az igazság, az igaz
gondolat. Az után meg kell, hogy legyen a mellvéd, az igazság, az igazság, az igaz
szépségesség, vagyis a jogos élet, amely mindenkinél megadja az élettel-
től és senkit sem fogadunk meg a legutolsó, senkivel szemben igazságosság-
talanságot nem követünk el. Meg kell, hogy legyen a békesség, amely mindenkinél
készség, hogy azt mint egy sarut öltözz fel és készek legyünk békesség-
től vinni az embereknek és készek legyünk arra, hogy az embereknek azt az öröm
üzemet hirdessék. Meg kell, hogy legyen a hitnek a pártja, hogy az ellen-
ségünkkel tüzet nyilalt vissza tudjuk tartani. Az igazságosság, amely az ellen-
ségünkkel, felülről jövő támadásban meg véd és védül egy támadó fegyverrel
szól, a kardról, amely nem más, mint Istennek az Igéje, mert értő az élet nem
harcolhatunk, csak Istennek a békességével, úgyhogy ezt Istennek az akaratát,
szellem vezetése szerint alkalmazzuk, ne pedig a magunk bölcsességét, értő,
gonosz támadásait, mert a biblia szavaival is meg lehet érteni ember-
társainkat. Ezt látniuk azelőtt, amikor utoljára itt voltunk, a körkörös, ak-
kor ezeket részletesen tárgyaltuk, azt igazán, amikor hirtelen megváltoztunk, az-
mutatók ezeknek a fegyvereknek a használatát a gyakorlatban. Erre az előző-
l levél 6. fejezete két alkalmat nyújt, az egyik az atya és a fiu és a másik
az ur és szolgáló viszonyban.

Mind a két felet, a gyermeket és a tyúdot, a szolgát és urat is egyformán
figyelmeztet az apostol, hogy ezekkel a fegyverekkel harcoljanak. Röviden,
hogy az emberi életnek a nagy területéről ezt a két viszonyt megadja ki az
apostol. Hogy miért éppen ezt a kétét, arról majd később néhány szó szót-
lok. Most látniuk, hogy ezek a fegyverek mennyiben egyesnek azokkal a magyará-
zatokkal, amelyek a keresztény embernek a fegyverzetéhez tartoznak. Nyil-
ván, hogy itt csak a keresztény szolgáról és keresztény uráról szól és nem
mindenféléről van szó. A keresztény gyermekről és nem mindenféle gyermekről
és nem mindenféle szülőkről. A gyermekeknek azt mondja, ti gyermekek engedel-
meskedjétek az Urnak, mert az igazságos. Most melyik fegyver-életet
bennünk? Az igazságosság a mellvédjére. Engélfogva ha a gyermek szülői-
kel szemben tiszteletűdök és ebben hozzátartozik az engedelmeskedés is, de a
szülőknél túl még értendünk kell az előjárókat, nevelőket, ha ezekkel szemben
tiszteletet adok, és engedelmeskedünk, akkor nem azoknak használunk, hanem sa-
ját magunknak, a gyermekek használunk használunk akkor, amikor a szülőket tisz-
telik és engedelmeskednek, mert az úgy vesszi őket körül, mint a mellvéd és
az ellenük intézett gonosz támadásokkal szemben a fegyverzetük van az
szülő, hogy a szülőket tisztelik. Tehát, hogyha a világban a szülő és gyer-
mekek közötti kapcsolat így bibliai értelemben meg van, azt jelenti, hogy a
gyermekek védve, ők maradnak egy ostromlás, támadás ellen. Az amikor
gyermekek felcsabadítják a szülőket iránti tisztelet alól, akkor ezeket a
gyermekek egy ostromlás gonosz támadásnak, károsításnak tessük ki és ezek alatt
a gonosz támadások alatt a gyermekeknek el kell enniük. Nem szükséges bő-
vebben magyarázunk, hogy a gyakorlati életben tényleg így van, mert ott, ahol
felcsabadítják a gyermekek és ők uralkodnak a szülőknél, is, ott felfordul
a társadalmi rend, mindenféle gonosz, értő vezetelmék támadják meg az ilyen
társadalmat.

Azt mondja tovább, tiszteled atyádat és anyádat, mert ez az első paran-
csolat igével. Itt tehát két fegyvert találunk. Az egyik az Úr. Az Úr az Istennek
a békesség, Istennek az igazság. Tiszteled atyádat, stb. és ha ezt meg-
adja, az első és nem csodát el magától, olyan mintha egy felvételre mag-
gammal, ezzel a felvételével megértsétek tudak szembeállni az élet kísér-
tével. De itt találjuk a szolgát, az igazságot is. Mert az igazságot úgy szól,
hogy az a gyermek, aki szülőit tiszteli, gonosz életű lesz, és jól lesz dol-

ga a földön, mert Isten megírta az életét a betegségtől, az idő előtti való haláltól. Ez őtetestamentum ígért, amely dli a mostani időre is. Hogy az a gyermek hamar meghal, de jó helyre viszi az Isten. Az bizonyos, itt van a tel díja meg és utjain jól lesz dolga. Tehát már három fegyverrel találkoztunk a gyermekek számára. A kard, amellyel véd, a másik az 8v, a harmadik a sisak.

As atyákról azt mondja, ne haragítottok meg a ti gyermekeitekot, hanem neveljétek őket az Úr fényitkével és intéssel. Amikor azt mondja, ne haragítottok meg, benne van az evangélium hírese gónak a sarruja, vagyis úgy menjen a szülő gyermekekhez, vagy közeledjék hozzá, hogy ne haragítsa fel, azt a gyermeket, hanem a lónya, a modora, mindenben békítő, csillapító legyen. Ise, tehát, ha valaki ingerlő és felharagító módon beszél a gyermekekkel, az leve-tti magáról a békesség evangéliumának a saruját és természetesen nem éri el a célt, ahova menni akar, mánt ahogy az, aki a sarot eldobta, nem tud úgy járni, mint az, aki a saruban jár és nyugodtan léphet. Tehát az a szülő, aki a gyermekével szemben nem csillapító, hanem ingerlő szavakkal beszél, nem éri el a célját a gyermekkel. Hason neveljétek fel az Úrnak fonyitásával és inté-sével, ez pedig az 8v magint, vagy akár mondhatjuk, hogy az "istenek igéje amely mint kard hat és a gyermekek gonosz f hajlamait megtöri. Ise, csak ebben a kettős viszonyban majdnem minden fegyvert ott találunk.

A szolgák és urak viszonya. Ei szolgák engedelmességetek a hus sze-rint való uratoknak. stb. Ez az engedelmességek tulajdonképen így van, hall-gat. Adulról hallgassatok, vesétek magatokat alá és úgy figyeljétek sza-vaira. Ellenben a szolgák sokszor nem nagyon szeretnek alávetni lenni az ur-ruknek, hanem ők akarnak felülkerekedni és nem figyelnek arra, amit neki ma-danak és akkor felfordul a világ. Ha ellenben elfogadják azt a helyet, amely-et az úrnakvald Isten akarat a szolgáknak kijelöl, nem járnak rosszul assal. Ez egy nagy tévhitése az embereknek, hogy a szolga ha elhagyja a helyét, az ő szolgai helyét, de ha teljesíti a földje rendelttel szemben a kötelességet, olyan ez mint a mellvrt, amellyel egy csomó gonosz témasáttával tud magától tartani. Amikor azt mondja, félelemmel és rettegetéssel, szí-veket egyenességgel együtt, magint az 8v-re olvas, mert a félelem és a rette-gést Istennek a beszéde idősi elő. Mikor az "istenek beszéde hat az ember-re, megfélemlik, de jó annak, aki Isten félelmével jár, ebben a világban, mint-ha azt teszi, ami az országjut és neki jólesik. Azt mondja, nem szemrevaló szolgálattal, mint amikor embereknek tetesik, hanem úgy, mint Krisztus szolgá-dí, lélekkel csalekedve, Istennek az akaratát, tehát az, hogy a szolga elvége-zzi urának a házában, vagy a mezőn, gyárba, hivatalban az akaratát, az Istennek az akarat, mert Isten rendelés úgy, hogy legyenek olyanok, akik vesznek és olyanok, akik vezetetsnek. Mert e nélkül megazervezni az egész emberiséget téplő, fenntartó munkát nem lehet. Ha nincsenek vezetők, urak, olyanok, a-kik a szolgáknak parancsotnak, hogy mit kell tenni, akik őket vezetik, ha i-lyenek nincsenek, ha ur nélkül, vezető nélkül, kormányzó nélkül, hatóság nél-kül marad a világ, akkor minden felfordul, semmi sem marad biztos és ilyen térszalomban mindenki rosszul jár, az is, akit kifosztanak és az is, akit ki-fosztja a másikat. Még az is rosszul jár, mert annak akit kifosztanak, lehet reménye arra, hogy Isten megdólja és lens neki, de az, akit kifosztja, annak ninc reménye, mert amit így szerzett, elveszíti és Istennek az földes nem fogja pótolni, amit elveszített. Tudván azt, hogy ki-ki ha jól csalekzik, ak-kor elnyeri az Urét a jót, akár szolga, akár szabad. Abban a régi világban voltak rabesolgók, szabadok, tehát tudván, hogy ha jól csalekeztek, jutalmat nyertek az Urét. Ez az üdvösség sisakja. A szolgák is magára élthetik az üdvösség sisakját. Mert ha ebben az életben nehéz ígét kell huani, akár-kol, az Úrnak a jutalma nem fog elmaradni. Ez nem előre, hordozva a terhet, tudva azt, hogy az Isten megjutalmaz bennünket, milyen könnyű így hordozni.

As uraknak azt mondja, ugyanazt csalekedjétek a szolgákkal szemben, el-hagyván a fényitét, tudván, hogy nekik is, nektek is egy Uratok van a menny-ben és ő nála nincsen szemllyelgatás. Az urak is ugyanazt tegyék a szolgá-kkal szemben, ez magint csak az igazságosságunk a szílvass, az pedig, hogy tudják, hogy a szolgáknak, uraknak Úra van a mennyben, és az 8v, amely az em-bernek a Sereket Szeszerírta. Mert az urak könnyen jutnak olyan kísér-tésbe, hogy elhatalmasodnak, kényurak lesznek és kiszorítják a rájukhisztó

szükségével, de ha tudják, hogy öföletük is van egy Ur és azonos kéri őket, ez az Sv. Geiszeroltja és nem engedti, hogy igazságtalanni cselekedjenek. De ha tudják, hogy nincs személyiségük és hogyha de ha ő maga hivatalban van, és gondol azt, aki alácsorogott sárban van. Megfigyelték, hogy aki magán dőlésben van, sok mindent szabad csinálni, de annak, aki alácsorog sárban van, még azt nem szabad gyakorolni, másként joga van. Nemcsak jár, ha azt próbálja gyakorolni. A világban személyiségük van, de Isten nem nézi a személyt, az Istenről ur és szolgál, és alácsorog és magas dőlésben lévő, előkelő vagy nem, gazdag vagy szegény, mindegy Istenről, nincs személyiségük és mindenkinél egyformán fogja párját. Tehát a keresztény embernek minden viszonyban fel kell ültetni a teljes Isteni fegyvertestet magára. Fel kell ültetni, mert ha magára ülti a teljes fegyvertestet és akkor amikor a hűbérség elindul napi munkája, feladatának teljesítésére, ha olyankor meggel mindjárt teljes fegyvertettel indul el és az Isten Igéjét viszi magával, amit reggel olvasott és mint egy Szent magára szorítja és az igazságszolgálat, tehát annak a szándékának a mellé ülti magára, hogy a másiknak nem csinál kört, nem gyűrt, amit az Isten mellé ülti rendelt, egy helyre osztotta be, ha a keresztény ember reggel magával viszi a békesség evangéliumát, azaz meg, hogy az hazánál aki akar, az csatlakozni akarom a nyomor, a szenvedést, az kényes akárokat törölni, az embernek a lelke szűtséget el akarom venni, ha így indul neki, ha felüli a hitnek pánsát és úgy indul el, hogy Isten velem lesz, ha feltelem az údvadásznak szíkját és tudja azt, hogy még egy rövid ideig itt kell lenni, de majd jön az Ur és az ő jutalmát magával hozza, ha később veszi Isten Igéjét, mint egy kardot és csak azaz, nem emberi szóval, bölcseséggel, simulkönyvvel, más embernek akadába járdsal, igazságot talán adón, akar harcolni, ha így indul a mindennapos életnek neki, akkor mindannap átadás, győzelem fogja kiírni az utján és úgy tér hazá, megelégedve, mint aki először az Istenről rábátott, de mindig a teljes fegyvertettel kell elindulni és azt a reggeli igelovással, imádkozással kell magunkra ültetni, Erre való a reggeli imádság, a bibliáolvadás, hogy minden fegyvertet, a teljes fegyvertestet magunkra ültessük.

A következő versekben az apostol egy leleplezést tesz, amit az ember az előbb ismertettik versek után nem várná. T. i. azok után, amikor az előbb hallottunk, úgy éreztük, hogy azt szolgál és urak, gyermekek és szülők állnak egymással szemben, a szülőknak urakkal szemben, gyermekeknek a szülőkkel szemben viselt magatartásukról, velük szemben kell az igazságszolgálat, kötelességet teljesíteni, azonban itt egészen meglepetve halljuk, hogy tulajdonképpen nem az Urnak és a szülőknak, szülők és gyermekek egymás közt van a harc, hanem láthatatlan, nem husból, vérből való ellenségek, és pedig igen hatalmas ellenfelek, uralkodók támadnak ellenünk, szellemek harcolnak emberek ellen és akkor, amikor a szolga engedelmeskedik az urak és nem szellemek való szolgálatát végez, hanem szívéből szolgál, akkor amikor az ur elhagyja a fenyegetést és neki is van a mennyben, hogy neki is adómat kell adni, ami mikor a gyermek engedelmeskedik és a szülő nem ingerli fel a gyermeket, nem is a másik emberrel áll szemben, hanem mindegyik láthatatlan szellemi hatalommal áll szemben és kell, hogy vivje a harcot. Tehát egy milyennek, nehéz harcot, amelyben részen kell lenni, mert igen könnyen leteríthetnek a földre és teljes erővel kell küzdeni. Láthatatlan szellemi hatalmak ellen vívjuk a harcot és ezek ellen van szükségünk az Isten teljes fegyvertetére, hogy kell ezt érteni? Egy, hogy az emberi viszonyokat az emberi világban kiváltó gonosz, szellemi hatalmak sávjáról Szász. Azt mondja a biblia. Az az az én véleményem, csak tolmácsolom, hogy mit mond a biblia. Jézus est úgy mondta meg, hogy Isten a jónapot bevettette és mikor eludtak az emberek, eljött az ellenség és győzött vetett a szántóföldre. Ebben a világban tehát gonosz hatalmak működnek és az emberi léleketben győzelmeket vetnek el. És az úgy tünik fel nélapostol előtt, mint a meghódít. Mit jelent ez magyarul? Methodosz fejtegetést jelent, tárgyalást jelent. Amikor valaki a gondolatot elhíszi a maga utján. Methodosz alatt tehát bizonyos gondolatrendszerrel kell érteni és pedig az uravassal kigondolt gondolatrendszerrel. Mit az hogy annak a világnak a gondolatrendszerében nagyon sok ravasság van beleveve és a meghódítás azaz az csalis, csalóvadás beletévedt. Ha tehát itt a rágalmaszónak, a világnak, az ürdögnek a methodidról van szó, azt jelenti, hogy ebben a világban olyan gonosz rendszerek vannak behelyezve, amelyek megértségek az emberek gondolkodását. És hogy ilyen kelopek csakugyan el vannak helyezve, mutatja Jézusnak az az Igéret, hogy mikor ő akar jenni, szétrombolnak az ő angyali és bennszedők a kelopek, hogy megszedik a tu-

gatlan, embereket, hogy itt is, ott is kelepőbe lépjenek be. Tehát nagy te-
kintí égi azt az emberi történelmet, amelyben benne élünk, mint a világ-
selyben a földnek a kelepődi vannak elhelyezve, rendezve vannak rend-
vil dicséssel kidolgozva, amelyek elképzítik az embereket és azok emberei
nem veszik észre, hogy hol lépnek bele és egyszer fogva vannak, nem tudnak
szabadulni. Hogy az emberek gondolkodásában mennyi kelepő van elhelyezve,
és hogy ebben a világban mennyi kelepő van elhelyezve, nem mindenki látja,
amelyekkel megfogják a fal nem kézzel embereket. Azonban tele van az ember
fi élet ilyen földi rendezéssel. Minden foglalkozást és minden tudományt
minden emberi és emberek között itt létesített viszony, tele van minden
és ország között, mert és mert között, osztály és osztály között, ember és em-
ber között megalkotott szerződés, viszony, tele van egy ilyen csomó ravaszul
kidolgozott kelepővel, hogy az embereket itt is, ott is megfogják. Az ember
ast gondolja, hogy az égben igazságos, és belebotlik egy fűbe és meg van fo-
va. Akkor, amikor nagyértelmű emberek dolgoznak ki a maguk gondolatait, a magi
rendszereit és ezeket odatérítik az emberek elé, mint pl. a börtönben kidolgo-
ta Hitler a maga rendszerét és ezeket odahelyezte az emberek elé, azok emi-
kor elolvasták, néh is gondolták, hogy ezek mögött a szavak mögött mik rejte-
nek sokszor és hogy fogják meg az embereket ezek a gondolatok és jutnak az
emberek különböző csapdába bele, amelyekből többé nem szabadulhatnak. És mi-
guk azok, akik ezeket kidolgozták, nem tudták, hogy milyen csapdába jutnak be
le, meg vannak győződve, hogy Hitler sem sejtette, hogy az élet minden csap-
dát készítette számára, széleskörű megfontoltsággal, hogy elindul-e azon az
uton. És éppen így Napoleon is, hogy országr legyen-e boldog vagy nemde így
gondolta volna meg egy csomó ember, hogy rámenjen-e egy útra, amelyen biztos
jövőt látott maga előtt és amelyen nem látta, nem sejtette, hogy mennyi kele-
ce van az uton elhelyezve és azok meg fogják fogni. Lethatatlán hatalmas
csalják az embereket, úgy mutatják mintha nagyazzák volna lenne előttünk és
egyszer csak megfogja és mindenből kiforgatva ott fekszenek a Jeruzsálemi
Jerkiba vezető uton, véreire verve és várva, hogy talán jön valaki, hogy meg-
kénytelen rajtuk. Mint a szegény szőlőember várta a papot, a lévitát, és
megkapta attól az idegentől, akitől csomó jót nem várt segítségét. Azt mon-
ja jól, ezek eltek a szellemi hatalmak ellen van nekünk küzdelem. Nem em-
berek ellen és ha ez így van, akkor egészen szívünkbeli kell indoklarmat az o-
kért az emberekért, akik a többi embernek ártnak, mert igen sokszor ezeknek
sejtetünk sincs arról, hogy ártnak embertársainak és saját maguknak is, az-
sal amit csinálnak, emiatt kidolgoznak. De kell, hogy mindannyian réven le-
gyünk és az évangéliumból, Isten legjénnek világszágától ne tántorítottassunk
el, ne tégtassunk, mert ha Isten igazságnak világos, egyszerű szavaihoz ragaszkó-
unk, nincs az arági, sígámi hatalom, amely el tudna az igaz, helyes utól fo-
gatni, az Isten Igéje úgy van, hogy minden tévedéssel szemben felvirágoz fo-
gunk állni és azért és éppen azért, mert ilyen buralmas veszedelmek vártak
ránk, kell hogy minden reggel az Isten teljes fegyverzetét magunkra véve,
induljunk el a magi küzdelemben.

A támasz fegyverek mellé tartozik még mindenféle könyörgés és imádság.
Nem elég, hogy minden reggel olvassuk a bibliát és isádkozunk, hanem az emb-
égen, hogy egész napon keresztül a szívünk tele legyen az Isten iránti hál-
lával, könyörgéssel, mert csak ha az az állandóan könyörgő szív van bennünk,
akkor tudjuk megunknál tartani és dőlőndően használni. Azt mondja, hogy e-
ben az értekezésben, mert olyan a keresztény ember léte, mint az értekezés.
Lemből mentesek legyünk. Nem is tudna hol olvasni, hogy azt mondta valaki
hogy ő álmok után fut, szeret ábrándozni. A azt mondan, hogy ábrándozás és é-
let megfontója. Ne kívánjuk az ábrándokat. Az emberek akkor, amikor nehéz
időben élnek, és nagy fáradság gyűrti a szívüket, szívesen fordulnak olyan
szerekhez, amelyek felejtetik ezeket a szenvedéseket és keszkövennek a po-
beret, vagy ami ennél is sokkal rosszabb, az ingercsés tük és odandják magu-
kat azé álmoknak, de ugyanolyan jelentőségű, hogy a világban itt levő regé-
nyeknek adja oda magát, hogy felejtse az életet és avval éljen benne. Vala-
hogy ilyen ábrándoknak adja oda magát. A keresztény embereknek elmentől men-
tesen kell élni. Mint azok a szolgák, akik várják az ő Urukat, és az álmok el-
nyomja őket, de ábrán tartják magukat, mert ha elalussanak, utólsódn őket a
veszedelmek. Így kell vigyázni nekünk is, hogy el ne higgyük, amit az emberek
mondanak, azt meg azt fogjuk elárni. Igenek a világunk mindig békesség és meg-
lény, még Istennek a fia vissza hoz Ján szre a világra és semmiféle rend-
szar nem fogja a boldogságot, békeságot elhozni, amig Istennek a Fiait törve

nen tilteti ez a világ. Minden dologtól mentesen, kiterjedés nélkül, tehát csak az
való nagy igazsággal, akik nem is vagyunk, hanem a körülöttünk levők, mert az ő
segítségük nélkül nem tudunk úrunk maradni. Mindannyiunkra is gondolva, áll
junk meg a harcban, amelyet a gonosz szellemi hatalmak ellen folytatunk.

Hozzáteszi az apostol, értem is, hogy adassék nekem az Ige akkor, amikor
kinyitom a szájam, tehát van olyan szellemvesztés, amely a szájára adja az I
gét. Ez nem azt jelenti, az ember leste és rest legyen és ne tagadjon. De Te
ten a szájára adja a szót. Adja úgy, hogy mindent meg tudjék mondani. Teljes
szabadsággal tudja megismertetni az evangéliumot, az evangéliumot, a titok
Isten akaratát az, hogy szabadsággal legyen, indokozunk és ~~szó~~ az ember
meg tudja az Isten igazságát mondani az embereknek. Azt mondja Péter értem is
indokozatok, hogy ez a szabadság ne legyen. Az evangélium titok értem is
ismertetni. Mert az, hogy ebben a világban egy igazságot Isten uralkodik
és minden bajt és fájdalmat jövőre fog vinni, és egy olyan titok, amelyet az
emberek nem ismernek. Sokszor még azok sem, akik ilyen hiányokra járnak,
nem terjesztik, mert a szívükben hitetlenség van. És egy olyan titok, amely
le van leleplezve és az aközbe kiterjed az apostol. Az evangélium titok, a
melyért bilincsenek jöttek. Azok után a győzelmes felfelé veldés után, amelyen
keresztül mentünk, jutott-e eszébe, az a gondolat, hogy ezeket a csodálatos
látásokat egy bilincsből ember írja, és fegyverként küldi ezeket a győ
zelmes szavakat azoknak, akik mint szabadon és mégis ennek a világban a szel
lemtől lenyűgölve élnek, szenvednek és várják a szabadságot. Azt mondja, hogy
az evangéliumban szabad szellemnek van lehetősége úgy adni, amit kell
szólam. És ezután magáról ír valahát az apostol és azt mondja, hogy majd
az ő hi szolgija Pilemon, el fogja mondani mindent, amit ő szívvel és meg akar
nak tudni, hogy megtudjátok azt, hogy mi érdemem tanulni. Az egánszák fi
jű szívvel gondoltak arra, hogy Péter fogja és így a fogoly Péter apostol vigas
talja azokat, akik rá féjték szívvel gondoltak. Az idősebb körülmenyesebb, mint
a többi levélben volt. Békesség a testvére nek és szeretet, hittel együtt
Istentől, az Apától és az Úrtól, Jézus Krisztustól. Békesség, akik az akko
ri szaktól viszonyok között annyi szívessé volt az apostolnak és azoknak,
akikhez írt a levelet. Békesség, amely ott van a lélekben, ha kívül harc és
háború van, és nyugodtan tekintet Istenre, amikor kívül az ellenség győle
te dühög. És szeretet. Istennek a szeretete hárd érleljk a szívbe. Hit
tel együtt, vagyis a hitben bizalom és Ige imádat van. Bizalom és imeret
együtt a hit. Az Isten szeretetének, az Isten megváltásának, jövedelmének és a be
lévettét bizalom tejedjen az emberre, az Isten megváltásának, jövedelmének és a be
legyen mindazokkal, akik szeretik a mi Urunk Jézus Krisztust romlatlansá
ban, és a romlatlanság nem vonatkozik a testre. Mert az a test romlan
teti, és aki új életet kapott Istentől, annak a szívben ott van egy romla
hatatlanságra teremtett ember, tudni a halált és amely akkor, amikor a tes
tünk egyszer megromlik, az örökkévaló Istennek a színe előtt bennünket eg
csodálatos új életre tesz képessé, úgy hogy a halál elnyeltek szíveire, mér
akkor is, amikor a test még a koporsóban pihad. Romlatlanságban. Az Isten ke
gyelme legyen mindannyiunkkal. Ebben a világban minden romlik, és azok, akik
Istenben bíznak, azoknak a szívben van valami romhatatlan, amely örök ifju
sággal, bizalommal tölti meg őket. Romlik a társadalom, az emberi élet, az élet
mieser, a viszonyok, mindenütt a halál, a pusztulás, és azokban belül, akik Isten
ben bíznak, valami romhatatlan ifjúsgú élet van, amelyet le lehet ércelni,
taposni de mégis újra felmeli a fejét. Élet, romhatatlan élet, amelyet az
Isten adott és ez a romhatatlan élet a kegyelem. És a kegyelem legyen mind
azokkal, akik szeretik Istent.